DR. CYCLOPS

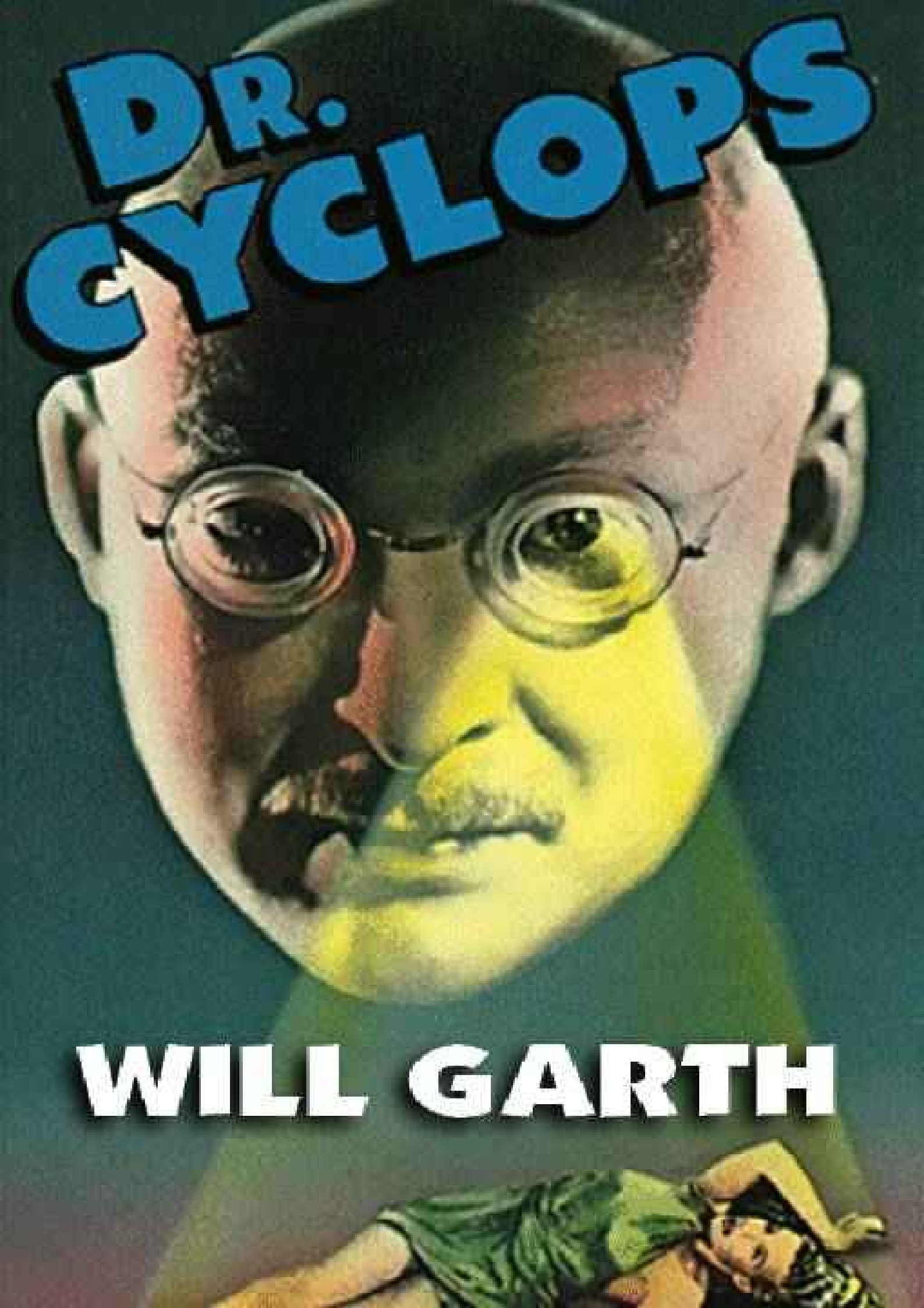

WILL GARTH

WILL GARTH

DOCTORUL CICLOP

www.virtual-project.eu

ULTRA
© Editura ANTET XX PRESS
Redactor: Simona Pelin Tehnoredactor: Aurelian Ardeleanu

CAPITOLUL UNU

APA ALBASTRĂ A PACIFICULUI SPĂLA PLAJA de sub Trujillo, din Libertad, provincia Peru-ului. Spre est, coastele dure ale Cordilierilor Centrali se ridicau la mii de metri, ascunzând misterul şi ameninţarea din interiorul ţării.

Nu prea departe de ţărm stătea la ancoră un mic vapor de coastă ce făcuse legătura cu transoceanicul la Guayaquil, mai spre nord. Printre pescarii din partea locului era mare agitaţie, pentru că se apucaseră să mute pe ţărm numeroasele lăzi cu echipament ştiinţific scump pentru grupul de renumiţi savanţi americani veniţi acolo.

Unul dintre peruvienii mai şcoliţi de acolo arăta cu uimire spre silueta falnică a doctorului Rupert Bulfinch, care stătea pe puntea vaporului şi privea îngândurat în zare. Doctorul Bulfinch avea aproape un metru şi nouăzeci înălţime, era mai degrabă solid, iar mâinile sale ferme, prinse în acelaşi moment de balustrada de lemn, indicau fără putinţă de tăgadă că era capabil să descurce majoritatea problemelor de care se lovea. Sprâncenele stufoase îi umbreau comod ochii verzi, înfundaţi uşor în orbite.

În acel moment doctorul renunţă la nemişcare şi, ridicând o mână, îşi scoase şapca, ştergându-şi fruntea asudată cu o batistă deja umedă. Punându-şi şapca la loc, Bulfinch se întoarse spre tânăra sa asistentă, doctorul Mary Phillips.

Doctorul Phillips era o femeie vivace, cu o urmă de seriozitate specifică acelor femei care apucă să intre în lumea savantă a bărbaţilor. Poate că această seriozitate a lor nu-i altceva decât un mecanism de apărare, astfel încât colegii lor, bărbaţii, să le considere oarecum egalele lor în materie de realizări. Sau poate că e pur şi simplu o reacţie normală în faţa vastităţii cercetării ştiinţifice şi a rezultatelor obţinute.

— Ei, ce zici? o întrebă doctorul Bulfinch.

Mary Phillips era conştientă de faptul că frumosul său păr blond atârna de-acum în laţe umede şi că fruntea şi nasul îi fuseseră invadate de broboane mari de transpiraţie, dar, indiferentă la aceste neajunsuri, răspunse:

— Mi se pare în regulă, deşi nu ne putem plânge de răcoare.

— Mă întreb cum s-o fi descurcând Thorkel, rosti Bulfinch, referindu-se direct la cauza călătoriei lor. Individul n-a precizat deloc de ce anume are nevoie de noi. Cert e că trebuie să aibă ceva legătură cu mineritul. A insistat să ceară un biolog şi un geolog. De aici ar trebui să fim în stare să tragem o concluzie.

Mary Phillips încuviinţa din cap.

— La ce lucra doctorul Thorkel înainte să plece din New York?

Doctorul Bulfinch dădu din umeri. Privea îngândurat spre ţărm şi spre puştii băştinaşilor care înotau în apropierea lui. Unii dintre ei chiar se apropiaseră de vapor ca să-i vadă mai bine pe americanii îmbrăcaţi în costume albe. Unul dintre ei chiar le făcu semn să arunce o monedă, pe care el s-o recupereze de pe fundul oceanului.

— Din nefericire, eu şi doctorul Thorkel nu eram în cei mai buni termeni până să plece. A scris câteva lucrări pentru întrunirile anuale, iar oamenii păreau să-l aprecieze. Dar eu am avut mereu impresia că-i oarecum nebun.

— Nu suntem cu toţii? râse Mary.

Atunci când ultima ladă fu luată de pe vapor, conversaţia lor deveni mai serioasă.

— Ce ne facem cu doctorul Hardy? întrebă Mary în şoaptă.

— William a început să ne cam facă probleme, admise Bulfinch fără tragere de inimă. Hai să vedem ce-a mai pus la cale. Căpitanul în mod sigur vrea să ne vadă plecaţi cât mai repede de la bordul vaporului lui. N-o să vrea să mai întârzie din cauza noastră.

Traversară puntea şi deschiseră uşa unei cabine. Cel de-al treilea membru al echipei lor, doctorul William Hardy, cunoscut geolog şi mineralog, era aşezat pe marginea cuşetei.

— Cum te mai simţi, William? îl întrebă amabil Bulfinch.

— Nu prea bine, răspunse doctorul Hardy. Tare mi-e teamă că m-am molipsit de afurisita asta de febră, iar inima îmi joacă feste încă de când am plecat din Panama. Nu mi-am dat seama că trebuia să urcăm în Cordilieri până la două mii de metri. Plămânii mei nu pot suporta una ca asta.

— Suntem gata să debarcăm, rosti Bulfinch încet. Nu credea că mai era nevoie să sublinieze faptul că Hardy ar fi trebuit să se gândească la sănătatea sa înainte să plece din New York.

— Cred că sunt în stare să ajung la ţărm, decise pe loc geologul. Dar va trebui să rămân în Trujillo până când vă întoarceţi voi din interior. Dacă Thorkel are ceva minerale care trebuie analizate de un expert, le puteţi trimite printr-un mesager.

Mary Phillips se apucase să-l ajute pe Hardy să-şi îmbrace haina. Aceasta îi atârna de pe umeri ca un sac prea larg.

— Nu cred că lui Thorkel o să-i placă una ca asta, răspunse Bulfinch. Doar ştii cât de ciudat e.

William Hardy dădu din umeri nepăsător, de parcă această problemă nu-i mai aparţinea. Apoi se cutremură atunci când auzi sirena vaporului.

— Căpitanul nu mai are răbdare, rosti Mary. Luă geanta de voiaj a lui Hardy şi o duse pe punte, unde aşteptau bagajele ei şi ale lui Bulfinch, pentru a fi transportate pe ţărm cu ultima barcă.

Cei trei îşi luară rămas-bun de la căpitanul vaporului, care le ură noroc în expediţie. Curând se aflau în barca uşoară ce sălta pe valuri, cârmită de un peruvian cu piele lucitoare.

Deja puteau desluşi limpede casele albe din oraş şi străduţele întortocheate.

Doctorul Hardy, aşezat comod pe bancheta largă acoperita cu o pătură în culori vesele, începuse să moţăie.

— Cât crezi că vom sta aici? întrebă Mary.

Rupert Bulfinch ridică din umeri şi răspunse:

— Nu ştiu nici eu. Am luat cu noi suficiente provizii pentru un an şi am aranjat ca Pan American Airlines să ne aducă şi celelalte echipamente la nevoie. Ştiu că Thorkel e aici de mai bine de doi ani.

— Poate că în doi ani voi ajunge să mă îndrăgostesc de vreunul din incaşii ăştia, râse Mary. Observând privirea pe care i-o aruncase peruvianul, încetă imediat cu glumele.

Cheiul se apropia cu repeziciune. Observară celelalte bărci care le descărcau echipamentele, nativii fiind supravegheaţi de ofiţerii de la vamă. Când ajunseră pe mal, doctorul Bulfinch fu primul care prezentă documentele la control.

Ofiţerul arămiu cercetă documentele, îl salută pe doctor şi îşi ridică chipiul în faţa lui Mary. Doctorul Hardy se afla încă în barcă. De-abia după câteva minute bune reuşi să se alăture celorlalţi, gâfâind din cauza efortului.

O căruţa joasă şi încăpătoare urma să le ducă echipamentele în centrul oraşului, în vederea călătoriei spre interiorul junglei. Cei trei americani se urcară într-un taxi. Şoferul aştepta răbdător ca oaspeţii săi să se consulte în privinţa destinaţiei.

— Încotro mergem acum? întrebă Mary.

— Cred că prima oprire ar trebui să fie chiar la Consulatul american, le zise Rupert Bulfinch. Îşi verifică lista pe care o ţinea în buzunar şi continuă: Da, vom merge întâi la Fred Harper. Îi dădu şoferului adresa, iar maşina se puse deodată în mişcare, pornind în trombă spre Consulatul american.

La Consulat, după obişnuitele preliminarii, fură conduşi în biroul particular al consulului Fred Harper. Acesta era un american tânăr, de vreo

treizeci de ani. Mai demult îl avusese pe doctorul Bulfinch profesor la colegiu. Când îl văzu, imediat se lumină la faţă.

— Bună ziua, doctore, îl salută. Trebuie să recunosc sincer că nu m-am aşteptat să te întâlnesc tocmai aici. Credeam că te-ai retras din serviciul activ şi că te-ai îngropat în cine-ştie-ce laborator ca să studiezi mai departe în tihnă.

— Chiar aşa am şi făcut, Fred, admise Bulfinch. Dar sunt multe lucruri de aflat despre biologie în afara laboratorului. Am venit ca să-l ajut pe doctorul Thorkel.

Fred Harper încuviinţă din cap. Lăsa impresia că încerca din greu să-şi amintească de numele acestuia. În cele din urmă rosti:

— Aha, da. Tipul acela din junglă, în apropiere de Iquitos. Stă acolo de multă vreme. Credeam că s-a şi întors în State… în fine, cu ce vă pot ajuta?

— Cu câteva lucruri, răspunse Bulfinch. Discutară o vreme despre toate permisele necesare pentru echipa ştiinţifică şi echipamente, iar Fred Harper fu de acord să le facă rost de documente şi să se ocupe şi de restul echipamentului, ce urma să sosească mai târziu.

După aceea, consulul le oferi camere în clădirea Consulatului, până când aveau să fie gata de plecare. Cei trei americani acceptară pe loc ospitalitatea lui, îndreptându-se spre odăile lor ca să se pregătească pentru cină.

Dar Mary Phillips avea alte gânduri, pentru că nici nu intră bine în camera oferită, că se şi grăbi să se întoarcă în biroul consulului.

Nimeni nu putea nega faptul că tânărul consul fusese în mod categoric impresionat de frumoasa asistentă a doctorului Bulfinch, drept pentru care se bucură sincer atunci când o văzu întorcându-se. După ce o invită să ia loc, o întrebă:

— E ceva ce te frământă?

— Da, răspunse ea. Iar succesul expediţiei ar putea depinde de acest lucru. Mă mir că doctorul

Bulfinch n-a adus vorba de asta. Mary se opri din vorbă şi, în timp ce încerca să-şi adune gândurile, ridică privirea spre tavanul boltit. L-aţi văzut pe doctorul Hardy, continuă ea. Nu e în stare să meargă în junglă. Pare să creadă că îşi poate face treaba de aici, dacă noi îi trimitem mostre de pe şantier. Dar, din câte am priceput, locul ăsta, Iquitos, se află cam la cinci sute de mile distanţă. Asta înseamnă o călătorie de o mie de mile ca să-i trimitem ceva lui Hardy şi să primim răspunsul. Nu merită osteneala, mai ales dacă Thorkel vrea rezultatele cât mai rapid.

— Ai dreptate, răspunse Harper, lăsându-se comod pe spătarul fotoliului şi admirând făţiş trăsăturile frumoase ale chipului lui Mary. Dar ce anume ai vrea să fac eu? Aş putea trimite o telegramă în State ca să cer să vi se trimită un alt om în loc. Asta-i ceea ce doreşti?

— Ar fi o soluţie, admise Mary. Dar şi aşa riscăm să primim pe altcineva cu astm sau cu probleme cardiace, care nu poate urca pe munte. Nu există nimeni prin partea locului care ar putea să facă acest lucru şi care nu are probleme cu clima sau altitudinea? Fred Harper luă un briceag de pe masa de lucru şi începu să se joace cu el. Se lăsă şi mai mult pe spate şi preţ de câteva clipe admiră tavanul, după care rosti:

— Poate că te-aş putea ajuta. Ceea ce v-ar rezolva o parte din probleme. Omul vostru stă la Cajamarca, pe râul Maranon. În drum spre tabăra lui Thorkel. Dar dacă va accepta să vină cu voi, e deja greu de precizat. Un caz nefericit. Am vrut să-l ajut, şi chiar am făcut-o într-o oarecare măsură, deşi nu sunt convins că am procedat bine. Poate că voi veţi reuşi să faceţi ceva în privinţa asta.

Harper se ridică din fotoliu, se apropie de dulapul în care-şi ţinea dosarele şi scoase unul dintr-un sertar. După aceea îşi reluă locul la masa de lucru.

— Omul ăsta - numele lui e Bill Stockton - şi-a făcut o reputaţie bună ca inginer şi mineralog în toată America de Sud. Apoi a intrat la apă din cauza unei exploatări nemţeşti sau japoneze pentru care voia să obţină concesiunea. Oamenii pe care-i considerase prieteni l-au lăsat baltă, aşa că, scârbit, a renunţat la tot şi s-a dat cu băştinaşii, a adoptat modul lor de viaţă. Reuşeşte să mai scoată ceva dolari de ici şi colo, dar de obicei face faţă jucând cărţi. Am aici câteva documente referitoare la el care te-ar putea ajuta. Le poţi studia în drum spre Cajamarca.

Mary Phillips luă pachetul de hârtii şi-l îndesă în buzunarul fustei. Apoi îi zâmbi lui Fred Harper şi-i zise:

— Cred că eşti un bun prieten. Sunt convinsă că şi Bill Stockton o să se dea pe brazdă în cele din urmă.

— Sper din toată inima, rosti Harper cu gravitate.

CAPITOLUL DOI

CÂND MICA ECHIPĂ ŞTIINŢIFICA SE APROPIE DE CAJAMARCA, doar cu câteva zile mai târziu, Mary Phillips începu să aibă unele îndoieli în privinţa apropiatei sale întâlniri cu Bill Stockton. Reuşise cu mare greutate să înfiripe un soi de discuţie cu câţiva dintre băştinaşii care făceau parte din anturaj, iar ceea ce-i povestiseră despre Bill nu fusese tocmai încurajator.

În Cajamarca află că Bill Stockton locuia în junglă, cam la şase mile depărtare de cătun. Doctorul Bulfinch acceptă să se ocupe chiar el de echipamente şi să facă toate aranjamentele pentru următoarele câteva zile, cât timp Mary Phillips încerca să ia contact cu deziluzionatul inginer american.

Din păcate, Mary nu prea ştia cum să procedeze. Gândul că avea să străbată şase mile de junglă doar în compania băştinaşilor, a căror menire era să croiască drum prin desişuri, în timp ce animalele le dădeau târcoale, nu i se părea deosebit de atrăgător…

În cele din urmă, ajunseră într-un luminiş în care se afla casa lui Stockton, iar unul dintre însoţitori atinse braţul lui Mary şi-i zise:

— Casa lui Bill Stockton. Noi aşteptăm aici.

Mary Phillips încuviinţă şi aruncă o privire din desişul în care se afla în luminiş. Se vedea limpede o casă încropită în grabă chiar în mijlocul acestuia, înconjurată de un zid de piatră. Într-un colţ se vedeau resturi de mobilă.

Câţiva copii indigeni se jucau prin curte cu un câine. Lângă ei, spălând rufe într-un fel de copaie primitivă, se zăreau vreo trei femei. În pragul uşii era o altă femeie, mult mai tânără, care părea să-şi supravegheze domeniul cu aerul unei regine.

Bill Stockton nu se vedea pe nicăieri. Probabil era plecat prin junglă, pe undeva. Mary Phillips dădu ocol casei, având grijă să nu fie văzută,

urmată de călăuze. De cealaltă parte a casei, dădu peste o grămadă mare de sticle sparte, care vădeau care era preocuparea de bază a lui Bill. Le adulmecă scârbită şi ajunse la concluzia că de una singură n-avea să-l impresioneze prea mult pe acesta şi că ar fi fost mult mai bine să-l aibă alături şi pe doctorul Bulfinch.

Se retrase în grabă şi, două ore mai târziu, îi explica situaţia şefului ei. Biologul de vârstă mijlocie ridică din umeri, apoi îi zise:

— Cred că ne pierdem vremea. Din păcate, Thorkel aşteaptă să aducem cu noi un mineralog, aşa că se pare că n-avem de ales. Într-un fel, am sperat să te descurci de una singură, dar dacă simţi că nu poţi asta e, vom merge împreună.

Doctorul Mary Phillips îl privi încruntată pe şeful ei şi apoi îi spuse cu asprime:

— Nu ţi-aş fi cerut aşa ceva, însă locul acela nu e genul potrivit pentru o femeie decentă, mai ales dacă vine în vizită de una singură.

Bulfinch cugetă câteva clipe la spusele ei, apoi încuviinţă:

— Chiar aşa, draga mea, ai dreptate. Înţeleg prea bine ce simţi. Vom merge acolo împreună în după-amiaza asta, imediat ce vom prânzi şi ne vom lua doza zilnică de chinină.

Mary se strâmbă scârbită.

— Numai gândul că trebuie să o iau şi mă deprimă. Sper sincer ca tabăra lui Thorkel să fie undeva mai sus, acolo unde mai ninge şi e ger, iar microbii sunt ceva mai rari. Am înţeles că la altitudine e mult mai frig. Nu era Carveth Wells, sau un altul ca el, cel care vorbea despre Ecuator numindu-l „Iadul îngheţat”?

— Exact, încuviinţă Bulfinch. Dar vorbea despre Munţii Lunii din Africa. Un loc deosebit. Mi-ar plăcea să merg acolo.

Numai gândul că la Ecuator exista un loc în care temperatura cobora sub zero grade o făcu pe Mary

să se simtă mult mai bine. Se apucă să se ocupe de pregătirile necesare prânzului.

Soarele tocmai prinsese să se scufunde în Pacific atunci când doctorul Bulfinch şi frumoasa lui asistentă o porniră înapoi prin junglă pentru discuţia cu Bill Stockton.

De această dată mergeau mult mai încet, pentru că Bulfinch se oprea mereu ca să studieze cine-ştie-ce varietate mai deosebită de plantă şi apoi să-şi noteze totul în mica sa agendă.

În cele din urmă, după vreo două ceasuri, ajunseră la luminişul în care fusese ridicată casa lui Stockton. Mary Phillips îi văzu pe cei ce-i călăuziseră aşezându-se pe un buştean şi făcându-le semn să meargă să discute cu Bill. Din junglă se auzeau limpede sunetele făcute de zeci de animale care probabil mergeau la adăpat.

Mary observă pe dată că femeile şi copiii dispăruseră din curte, în timp ce fata din uşă rămăsese pe loc, de parcă ar fi fost o statuie turnată în bronz. Doctorul Bulfinch nu părea prea interesat de astfel de amănunte.

Mary constată că mai era ceva schimbat. În curte, la umbra unui palmier, se vedea un fotoliu vechi în care zăcea întins confortabil un bărbat alb cu fizic robust. Era îmbrăcat într-un costum alb ce nu mai fusese spălat de cine ştie când. Pe o măsuţă mică de bambus, aflată la îndemână, se vedeau limpede o sticlă cu băutură şi mai multe trabucuri indigene.

Chipul neras al lui Bill Stockton era asudat şi plin de praf, ceea ce-l făcea să pară de-a dreptul neatrăgător. Involuntar, doctorul Bulfinch strâmbă din nas.

— Ăsta e savantul, mineralogul, sau cum i-a mai spus Harper? o întrebă pe Mary în şoapta.

— E inginer, răspunse Mary Phillips, încercând să nu-şi arate dezaprobarea.

— Nu ştiu ce l-a apucat pe Hardy să ne lase baltă. Ce naiba, dacă mergea cu noi, am fi putut

evita toată situaţia asta!

Este foarte posibil ca femeile să vadă ceva bun în orice, chiar şi în unul ca Bill Stockton, căci Mary îşi înfrânse temerile, ieşi din ascunzătoare şi, contând pe suportul moral al doctorului Bulfinch, intră pe poarta făcută în zidul alb.

Bill Stockton le auzi paşii şi întoarse capul. Când dădu cu ochii de Mary, se lumină la faţă.

— Bună seara, începu Mary.

— Ce mai faceţi? răspunse Bill politicos. Privirea plină de admiraţie dispăruse din ochii lui.

Mary Phillips se sprijini de unul dintre stâlpii şubrezi ai verandei şi începu să-l cerceteze pe Bill, cu sentimente amestecate.

Doctorul Bulfinch se opri alături de ea.

— Domnule Stockton, sunt doctor Mary Phillips, rosti Mary, iar acesta este doctorul Rupert Bulfinch, spuse după aceea, prezentându-l pe şeful ei.

Bill Stockton încuviinţă din cap, sorbi tacticos din pahar şi răspunse:

— Sunt multe de făcut pe aici pentru un doctor bun, ba chiar şi pentru doi. Majoritatea indigenilor sunt într-o formă foarte proastă. Guvernul a tot încercat să-i ajute, dar ştiţi cum vine treaba.

Mary simţea că Bill în mod deliberat preferase s-o facă pe prostul, dar îl puse la punct oricum.

— Nu suntem medici, rosti. Ci biologi. Cred că ai auzit de doctorul Alexander Thorkel. Suntem în drum spre tabăra lui.

— Nu zău? se arătă Bill oarecum interesat. Da, am auzit de Thorkel. E nebunul din junglă, în apropiere de Iquitos, care se ocupă cu nu-ştiu-ce fel de maşinărie. I-a speriat de moarte pe indigeni. Dar asta tot nu explică ce naiba căutaţi aici.

— Tocmai asta voiam să fac, răspunse Mary. Se pare că doctorul Thorkel e pe cale să facă o descoperire măreaţă. A luat legătura cu Societatea Ştiinţifică Americană şi a cerut trei savanţi de renume care să vină în jungla peruviană şi să-l

asiste în ultimele faze ale muncii sale. Doctorul Bulfinch este cunoscut în toată lumea drept unul dintre cei mai mari biologi şi pot spune că şi eu am avut un oarecare succes în acest domeniu.

— Am înţeles, zise Bill Stockton. Dar cum rămâne cu cel de-al treilea membru al echipei, e tot un domn, sau e cumva o doamnă?

— Doctorul William Hardy a rămas la Trujillo. A trebuit să venim până aici fără el. Este un foarte bine cunoscut mineralog.

— Serios? Atunci probabil că e adevărat ceea ce se spune despre Thorkel.

Mary Phillips îl privi nedumerită, ca şi doctorul Bulfinch.

— Tare mi-e teamă că nu înţeleg, rosti ea. Frumuseţea şi simplitatea ei îşi făcuseră deja efectul asupra lui Bill Stockton, deşi se arătase cu totul neimpresionat de spusele lor.

— Printre băştinaşii din districtul Sacramento umblă vorba că amicul vostru Thorkel se ocupă cu un soi de alchimie acolo şi că, umblând îmbrăcat precum Faust, ridică fel de fel de coloane ciudate de fum şi discută cu diavolul. Se pare că şi-a vândut sufletul în schimbul ajutorului dat de Scaraoţchi pentru a găsi străvechile mine de aur ale incaşilor. Cel puţin, asta este varianta pe care am auzit-o eu.

Pentru prima oară de când sosiseră acolo, doctorul Bulfinch se simţi dator să intervină:

— Mie îmi par doar simple superstiţii. Dr. Alexander Thorkel este un savant cunoscut în toată lumea pentru realizările sale. Sunt convins că nu are nicio treabă cu arta magiei negre şi, în mod sigur, nu s-a făcut partener cu diavolul. Ceea ce-mi spui dumneata este de-a dreptul scandalos.

Bill Stockton dădu din umeri. Ridică sticla de pe masă, îşi umplu paharul, din care sorbi tacticos. În cele din urmă, Mary Phillips îi zise:

— Fred Harper este prietenul tău, nu-i aşa?

Tot aplombul lui Bill se ofili deodată. Se îndreptă în scaun, apoi întrebă:

— Ai vreun mesaj de la Fred? Tare bun băiat, Fred ăsta. N-are ce să caute în ţara asta împuţită.

— Da, ai putea spune că-i un mesaj, continuă Mary. Ne-a destăinuit că eşti un inginer foarte bun şi un mineralog priceput şi că ai putea întâmpina cu bucurie şansa să revii pe drumul cel bun.

— Tare mi-e teamă că te înşeli, răspunse posac Bill. Lui Fred Harper nu-i stă în fire să-şi vâre nasul în treburile celorlalţi. Iar acum se pare că exact asta a făcut.

Mary însă nu intenţiona să se dea dusă cu una cu două. Continuă să-l preseze:

— Nu sunteţi inginer?

— Eram, admise Bill Stockton sfidător.

— … şi mineralog?

— M-am ocupat de cele mai mari proiecte de mină de la sud de canalul Panama, răspunse Bill. Imediat după aceea se cufundă în fotoliu cu nepăsare.

— Aceasta ar putea fi şansa vieţii dumitale, continuă Mary. Parcă poţi să ştii?

— Parcă ai fii un înger păzitor, rosti Bill cu o urmă de admiraţie.

— Doctorul Phillips ţi-a oferit acest post ca pe o propunere de afaceri, interveni doctorul Bulfinch. Nimic mai mult.

Mary zâmbi mulţumită. Doctorul Bulfinch trecuse în mod clar de partea ei.

— Ascultă, omule, trebuie să ne ajuţi. Aici e o problemă de onoare, iar dumneata cred că eşti destul de bărbat ca să lupţi cu îndărjire pentru a reveni la o viaţă decentă.

În timp ce biologul continua să pledeze pentru cauza lor, Mary simți că acum înţelegea de ce Bill nu voia să plece de acolo ca să se întoarcă la civilizaţie.

— Femeile acelea, care spălau aici, şi toţi copiii… înseamnă ceva pentru tine?

Bill Stockton o privi pe fată, apoi întoarse capul ca să se uite spre marginea luminişului, deşi femeile şi copiii nu mai erau de mult acolo. În cele din urmă, Bill zâmbi cu amărăciune şi răspunse:

— N-ai nimerit-o. Nu sunt genul ăsta de om. Femeile acelea sunt înrudite cu menajera mea. Se pare că le place apa de aici. Bănuiesc că le e ceva mai uşor să spele într-o cadă decât pe marginea unei pietre de pe albia râului.

— *Menajera* dumitale? repetă Mary.

— Categoric, răspunse Bill.

— Atunci nu-i nicio problemă. Doar nu poţi numi locul acesta „cămin“. Îţi oferim ocazia să revii la propria dumitale viaţă, să te întorci printre semenii tăi, să… chiar e nevoie să mai continuu?

Bill puse paharul pe masă şi-şi luă un trabuc. Îi muşcă vârful, îl scuipă şi după aceea îl aprinse.

— Am văzut unde baţi, doctore, răspunse el. Dar, pe aici, oamenii nu se contrazic cu Bill Stockton. Fac numai ce-mi place şi, dacă n-am chef de ceva, nu mă poate obliga nimeni, e clar?

Mary Phillips se simţi pe jumătate înfrântă, dar ştia că lupta încă nu se încheiase. Niciunul dintre ei nu observase că soarele apusese de multă vreme şi că noaptea se furişase pe nesimţite asupra lor.

Continuară să discute în contradictoriu, însă Bill Stockton nu voia să se lase înduplecat. În cele din urmă, mai ales din cauza întunericului, doctorul Bulfinch puse capăt vorbăriei:

— Discuţia asta nu mai are niciun rost. Mai bine ne-am chema călăuzele ca să ne întoarcem la Cajamarca.

Bill Stockton se uită întâi la Mary şi apoi la Rupert, înainte să le spună:

— Călăuze? N-am văzut nicio călăuză prin preajmă.

— I-am lăsat în junglă, îi explică Mary. Nu eram foarte siguri cum ne vei primi.

— Atunci tare mi-e teamă că va trebui să înnoptaţi aici, le zise el. Băieţii cu care aţi venit

probabil că au şters-o înapoi în oraş la primele umbre ale înserării. Localnicilor nu le place să stea prin junglă seara, când ies jaguarii la vânătoare.

Doctorul Bulfinch părea destul de tulburat din cauza acestei întârzieri, pe care însă Mary Phillips o considera o binecuvântare. Era sigură că, având tovarăşia unor albi în casă, dispoziţia lui Bill Stockton avea să se schimbe în bine până a doua zi dimineaţa. Cel puţin, aşa spera ea.

CAPITOLUL TREI

CÂND MARY PHILLIPS SE TREZI A DOUA ZI de dimineaţă, încă nici nu se crăpase bine de zi. Mai lenevi o vreme în patul sărăcăcios, privind la plasa de ţânţari cârpită pe alocuri şi la străvechea lampă cu gaz. Pe un taburet din colţul camerei, era aşezată cu grijă mica ei geantă de voiaj. Dădu la o parte plasa de ţânţari şi coborî din pat. Traversă camera primitivă cu podea de pământ bătătorit şi pereţi nevăruiţi, ca să privească pe fereastră la ce se întâmpla pe mica terasă din faţă.

Se ascunse după perdeaua groasă ca să poată privi în voie, fără a fi descoperită. Bill Stockton era în mijlocul curţii şi scotea apă din fântână. Când aduse ciutura sus, umplu cu apă un lighean şi o carafă. Ridică ligheanul plin şi o porni cu el spre casă.

Mary înţepeni când îşi dădu seama că acesta se îndrepta chiar spre fereastra ei. Realizând atunci că era îmbrăcată doar cu un furou, se lipi repede de perete. Chiar sub fereastră era o bucată de lemn, pe care Bill puse cu grijă ligheanul cu apă, retrăgându-se apoi. Dacă o văzuse lipită de perete, sau dacă constatase că nu mai era în pat, Mary nu avea cum să ştie, însă grija dovedită de el reprezenta o mică victorie pentru ea.

Mai trecu încă o jumătate de oră înainte să audă glasul tunător al doctorului Bulfinch. Acesta tocmai cânta fals imnul colegiului său, pe care-l terminase încă din 1901. Acel fredonat vesel în timpul toaletei de dimineaţă indica sigur că biologul se trezise bine-dispus.

Probabil că somnul din noaptea aceea mai alungase ceva din animozitatea adunată, deşi Mary se îndoia de acest lucru, mai ales atunci când se strânseră pe verandă ca să ia un mic-dejun rustic. De parcă s-ar fi înţeles dinainte, atât doctorul Bulfinch, cât şi Mary începură să facă presiuni asupra lui Bill Stockton ca să intre în serviciul lui.

— M-am gândit toată noaptea la propunerea voastră, rosti Bill privind neliniştit spre Mary, şi am luat în considerare şi celelalte aspecte, nu doar mineralogia.

Mary roşi, iar apoi rosti cu duritate:

— Mă bucur că ai făcut-o.

O clipă li se păru că Bill Stockton era pe cale să cedeze, aşa că doctorul Bulfinch îl îmboldi:

— Sunt sigur că Fred Harper o să fie dezamăgit dacă nu accepţi propunerea noastră. Şi Mary, la fel. Nu-ţi dai seama că noi toţi contam pe tine?

Bill se întoarse să privească plictisit spre dr. Bulfinch.

— Nu, mulţumesc, sau, mai bine, nu.

Se întoarse s-o privească pe Mary, apoi făcu semn spre unul dintre paharele de pe masa din bambus:

— Serveşte-te, doctore.

Mary Phillips nu-şi putea ascunde neplăcerea.

— Domnule Stockton, rosti înţepată, te-ar deranja dacă mi-ai spune doar doctor Phil?

Dacă doctorul Bulfinch era conştient de înfruntarea mută ce se ducea pe sub nasul lui, nu o arătă, ci doar se mulţumi să continue cu insistenţele.

— Dragul meu domn, rosti el pornit, am parcurs deja 10.000 de mile. Fă, te rog, un efort ca să ne înţelegi situaţia.

Bill încuviinţă politicos. Părea să se distreze de minune.

— Îmi dau seama de situaţia în care sunteţi fără niciun efort, rosti el, sorbind delicat din pahar. Inima acestui Hardy nu suportă altitudinea, iar eu sunt singurul mineralog de această parte a Limei. Mary îl privi atunci pe doctorul Bulfinch şi ridică din umeri. Lui Bill nu-i scăpă gestul. Răspunsul meu este tot nu, adăugă el.

Simţindu-se privită, Mary întoarse capul şi o văzu pe fata de cu o zi mai înainte, postată în capul uşii. În ochii ei se citea în mod evident fericirea.

Doctorul Bulfinch, care încă nu-şi dăduse seama că fuseseră înfrânţi, căuta să-şi convingă gazda cu argumentele sale.

— Ai formaţie ştiinţifică, domnule Stockton, rosti el. Noi am venit aici cu o misiune de o importanţă covârşitoare pentru ştiinţă. Avem nevoie de experienţa şi cunoştinţele dumitale. Toate astea chiar nu înseamnă absolut nimic pentru dumneata?

— Nu, răspunse Bill cu asprime.

Mary se îndreptă deodată în scaun. Avea încă un as în mânecă, însă şovăia şi nu ştia dacă să-l folosească sau nu. S-ar fi putut dovedi umilitor şi, din câte ştia despre firea umană, era convinsă că Bill nu avea să-i ierte prea uşor acest lucru.

— Zău că nu-ţi înţeleg atitudinea, rosti ea.

— Ai putea, îi zise el, dacă ţi-ai da seama că a fost o vreme când toată educaţia mea, diploma de inginer şi tot restul nu m-au salvat de durerile sufletului. De-abia după aceea am descoperit că băştinaşii de aici erau prietenii mei, vreau să spun: prieteni adevăraţi. Ei nu m-au luat la întrebări şi n-au vrut să ştie care-mi erau intenţiile pentru viitor. Nu au simţit că mă degradau dacă-mi întindeau o mână de ajutor. Pentru mine, nu sunt indieni sau incaşi, ci numai fiinţe umane care au ajutat un alt om ce avea disperată nevoie de ajutor.

Mary conchise deodată că Bill Stockton ajunsese la capătul răbdării şi că venise momentul să dea marea lovitură. Îşi luă o expresie serioasă, privi ameninţător spre fata din pragul uşii, apoi rosti cu gravitate:

— Am fost preveniţi dinainte că, dacă adoptăm orice cale firească de a-ţi oferi un post în echipa noastră, vom da greş în mod sigur.

Bill părea sincer amuzat de declaraţia lui Mary.

— Cine mi-a făcut această favoare?

— Chiar Fred Harper, consulul american.

— Da, aşa este, răspunse Bill. L-aţi menţionat seara trecută, aproape că uitasem.

— În poziţia sa oficială, de consul, a admis numai că te afli într-un soi de concediu prelungit, spuse Mary, accentuând cuvântul „concediu”. Dar ca prieten a recunoscut că ţi-a făcut mult rău atunci când ţi-a cumpărat toate datoriile şi poliţele.

Mary aproape chicoti atunci când văzu expresia de pe chipul lui Bill Stockton, însă atunci ar fi stricat tot efectul declaraţiei sale.

— Ştii cumva câţi bani datorezi? continuă ea.

— Nici nu m-am gândit la treaba asta, răspunse Bill înfuriat.

— Exact trei mii nouă sute şi şase dolari, îi zise Mary. Luă poşeta de pe masă, o deschise şi scoase la iveală un teanc de poliţe neachitate.

— Văd că ți-ai făcut lecţiile, rosti Bill cu amărăciune.

Mary Phillips nu-i răspunse, iar Bill se văzu deodată prins în capcană.

— Toate poliţele şi datoriile dumitale sunt acum în posesia mea, continuă Mary. Am plătit cu banii mei, câştigaţi din greu, pentru ele. Şi, ca să-ţi spun drept, nu am de gând să-i pierd. Ca atare, domnule Stockton, ce preferi? Închisoarea sau munca?

Doctorul Bulfinch, care stătea sprijinit de balustradă, de-abia îşi putea stăpâni un hohot de râs. Bill Stockton, învins, îi lăsă să-l aştepte cât se duse el să discute cu fata din pragul uşii.

Doctorul Bulfinch îi făcu cu ochiul lui Mary Phillips, apoi îi zise vesel:

— Probabil că-i dă menajerei ultimele instrucţiuni cu privire la casă, până s-o întoarce el.

— Nu cred c-o să se mai întoarcă vreodată aici, rosti Mary cu încredere.

Jumătate de oră mai târziu, o porniră toţi trei prin junglă, înapoi la Cajamarca.

CAPITOLUL PATRU

DUPĂ O ZI DE ORGANIZARE A CALĂTORIEI ÎN CAJAMARCA, Mary Phillips şi doctorul Bulfinch erau convinşi mai mult ca oricând că Bill Stockton avea să se dovedească a fi un membru valoros al echipei. Cunoştea drumurile spre Iquitos care erau potrivite pentru vechile lor camioane.

Astfel, au putut transporta întregul lor echipament în vechile camioane care se zguduiau continuu. Propria lor călătorie a fost ceva mai uşoară datorită unor automobile ruginite, dar relativ rapide.

Pe tot timpul drumului, Bill se retrăsese în propria carapace, lăsându-i lui Mary impresia că relaţiile dintre ei vor semăna cu un fel de „armistiţiu“, până când el avea să fie în stare să-şi achite datoriile.

Mary, care nu suporta acea tensiune dintre ei, încercă de câteva ori să-l ridiculizeze, ajutată din plin şi de sarcasmul doctorului Bulfinch, însă reuşi numai să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

Când ajunseră în apropiere de Barranca, pe lângă graniţa ecuadoriană, fură forţaţi să schimbe maşinile cu nişte care trase de boi. Cum zgâlţâielile deveniseră greu de suportat, Mary şi cei doi însoţitori ai săi preferară în ultimă instanţă să meargă pe lângă ele, mai ales în porţiunile de drum mai dificile.

După câteva zile de mers pe lângă care, ajunseră în cele din urmă într-un mic sat de pe malul râului Maranon, unul dintre afluenţii Amazonului. De acolo îşi continuară călătoria pe nişte plute mari, până în adâncul junglei peruviene, la Iquitos.

Trecuseră deja două săptămâni de când plecaseră de la Cajamarca. În tot acest răstimp, relaţia dintre Mary şi Bill se mai îmbunătăţise. Poate şi din cauza acelui climat tropical, care sporea cumva romantismul situaţiei lor.

O dată ajunsă la Iquitos, echipa constată că se blocase din nou. Întrebările pe care le puseră sătenilor aduseră interpretări variate ale activităţilor întreprinse de Alexander Thorkel. Unii băştinaşi confirmară povestea lui Bill cu privire la maşina neagră şi legendarul stâlp de fum. Alţii dădură neputincioşi din umeri şi scuturară din cap. Însă grupul care stârni cel mai mare interes era unul format din indieni veniţi de la Rio Napo. Aceştia ridicară mâinile şi, cu ochii ieşiţi din orbite de spaimă, fugiră din faţa celor trei oameni de ştiinţă la auzul numelui lui Thorkel, de parcă ar fi fost fugăriţi de diavoli.

Doctorul Bulfinch dădu uşor din cap, dezamăgit, şi rosti:

— Acum vedeţi şi voi cu ce se confruntă savanţii care lucrează în astfel de ţări înapoiate, printre băştinaşi superstiţioşi. Activităţile lui Thorkel au în mod sigur explicaţii logice, însă minţile acestor oameni sunt prea copilăroase ca să le poată accepta.

Bill, cel cu mintea practică, nu părea deloc interesat de astfel de panseuri, ci de problemele concrete cu care aveau de-a face.

— Cum o să ducem acolo sus toate lucrurile astea?

Privirea lui rămăsese fixată asupra pachetelor voluminoase de aparatură ştiinţifică şi de bagaje personale.

— Nu putem face rost de nişte lame? sugeră Mary.

— Poate, admise Bill, dar n-am mai văzut nici picior de lamă de vreo săptămână, iar animalele astea nu se conduc singure, îţi dai seama, nu? Ne trebuie şi un om care să se priceapă să le mâne.

Doctorul Bulfinch, ca de obicei, privea în jur în timp ce Mary şi Bill se împungeau verbal. Străzile de la periferia acelui sat erau înghesuite şi neînchipuit de murdare, însă partea locului părea să fie dominată de un han rustic, destul de mare.

În spatele hanului se vedea o curte largă, înconjurată de un zid de piatră înalt de aproape doi metri. Hanul semăna binişor cu căminul pe care îl părăsise Bill pentru a pleca cu ei, însă acesta nu dădea semne că i-ar fi fost dor de el.

Dar nu hanul atrăsese în mod deosebit atenţia doctorului Bulfinch. Era ora siestei şi majoritatea localnicilor stăteau în tihnă la umbră sau în cămăruţele lor, odihnindu-se şi căutând să se ferească de căldura amiezei. Atenţia bunului doctor fusese atrasă de grupul de catâri priponiţi lângă intrarea în han, lângă care zăceau neclintiţi câţiva săteni cu pălăriile de paie trase peste ochi.

— Ia mai daţi-le încolo de lame, rosti deodată doctorul Bulfinch. Vom folosi catâri. Mai bine zis, pe cei de colo, continuă el arătând spre animale. Mary întoarse capul şi, când văzu animalele, oftă uşurată.

Toţi trei porniră spre han şi, când intrară în holul răcoros, hangiul le ieşi înainte cu un zâmbet.

— Bună ziua, îi salută el pe un ton cântat Nu vreţi ceva rece de băut?

— Sigur, pregăteşte paharele, încuviinţă Bill, pentru toată lumea.

— Catârii, rosti doctorul Bulfinch. Ai cui sunt?

Hangiul plecase însă deja după băuturi şi fie nu-l auzi, fie ignoră întrebarea. Răspunsul la întrebare veni deodată, de unde se aşteptau mai puţin. În umbra răcoroasă a sufrageriei se mişcă spre ei un bărbat alb, solid şi bine bronzat. Îi privi curios, apoi întrebă la rându-i:

— Ce vreţi să ştiţi în privinţa catârilor?

Sătenii aşezaţi la umbră se treziseră şi urmăreau în acel moment, cu mult interes, schimbul de cuvinte dintre americani.

— Am vrea să închiriem catârii, îi explică Mary.

— Să-i închiriaţi? rosti omul cel bronzat, nepărând prea încântat de idee. Pentru ce?

— Nu sunt de închiriat? rosti Mary.

— Nu, din câte ştiu, răspunse omul. I-am adus aici ca să lucrez eu cu ei.

Nici Mary Phillips şi nici doctorul Bulfinch nu se gândiseră la una ca asta. Mary însă nu avea de gând să se lase abătută de ia ţelul ei.

— Şi la ce anume lucraţi?

— Îmi pare rău, se scuză omul râzând. Sunt Steve Baker. Prospector. Caut aurul incaşilor.

Mary îl privi cu luare-aminte, apoi dădu uşor din cap.

— Ca să-l scoateţi dintr-o mină sau ca să-l furaţi? întrebă zâmbind, încercând să-l pună cumva în inferioritate.

— Eu sunt prospector şi miner, răspunse Steve Baker. N-am nici în clin, nici în mânecă cu aventurierii care vor să-i tâlhărească pe băştinaşi.

Doctorul Bulfinch se arăta depăşit de întreaga situaţie, însă Mary nu părea să aibă niciun fel de probleme.

— Doar n-aţi adus catârii tocmai de pe coastă, nu?

— Sigur că nu, răspunse Steve Baker. I-am cumpărat după ce am ajuns aici. Cine naiba ar fi aşa de idiot încât să vină cu catârii de acasă şi să-i care prin junglă?

Mary dădu din cap satisfăcută şi rosti:

— Aşa m-am gândit şi eu. Ei bine, noi am închiriat catârii ăştia printr-o telegramă cu mai bine de o lună în urmă.

În clipa aceea, doctorul Bulfinch simţi că era cazul să intervină şi el în ajutorul ei:

— Cu siguranţă. Am adus cu noi atâta echipament şi materiale presupunând că aceşti catâri pe care i-am închiriat în avans ne aşteaptă aici, gata să ne ajute să mergem mai departe.

Bill Stockton stătea deoparte şi savura acea ciocnire între Mary Phillips, doctorul Bulfinch şi Steve Baker. De altfel, părea un alt om faţă de cel care fusese la Cajamarca. Bărbieritul îngrijit şi câteva zile în care făcuse băi lungi duseseră la

minuni în ceea ce priveşte înfăţişarea lui, iar hainele, sub directa îngrijire a lui Mary, se transformaseră într-un elegant costum tropical.

În acel moment, însă, Bill era cu totul absorbit de felul în care altcineva era supus aceluiaşi chin prin care trecuse şi el.

Doctorul Bulfinch deschisese portmoneul şi scosese la iveală un teanc mare de bancnote americane şi peruviene.

— Suntem gata să plătim un preţ rezonabil pentru închirierea catârilor. Ar însemna foarte mult pentru noi. Am trecut prin multe până acum ca să ajungem aşa de departe, şi în mod sigur nu vrem să simţim că nu putem acoperi şi ultima parte a drumului doar din cauză că avem probleme cu închirierea unor catâri.

Steve Baker scutură din cap.

— Nu, răspunse acesta, nu aş putea să închiriez catârii nici măcar propriei mele mame. Mi-ar plăcea să vă ajut..

Doctorul Bulfinch îl întrerupse cu bruscheţe:

— N-avem nevoie de ajutorul dumitale. Am închiriat catârii ăştia acum mai bine de o lună, printr-o telegramă.

— Păcat, îi zise Steve. De atunci eu i-am cumpărat. Sunt miner şi am ce face cu ei.

— Vrei să fii bun să mă asculţi în timp ce-ţi voi explica încă o dată care este situaţia noastră? rosti doctorul Bulfinch pe un ton pompos.

— Sigur.

— Sunt biolog, începu doctorul Bulfinch, de parcă prezenţa unui om ca el în jungla peruviană ar fi avut nevoie de vreo explicaţie.

— Ştiu totul despre biologi, rosti Steve. Eşti un vânător de fluturi.

Doctorul Bulfinch preferă să ignore comentariul şi continuă:

— Doctorul Alexander Thorkel, spre care am pornit, este de asemenea un vânător… un biolog.

— Sigur, încuviinţă Steve.

— Doctorul Thorkel a făcut muncă de teren timp de doi ani în tabăra sa de pe malul râului Karana.

Steve Baker îl privi pe savant cu un nou interes. Până în clipa aceea comentase toate afirmaţiile doctorului, însă acum înclina spre scepticism.

— E o zonă foarte dură, rosti deodată, şi a alergat după fluturi cam multişor.

Mary Phillips urmărise acel schimb de cuvinte cu cel mai mare interes.

Ajunsese la concluzia că doctorul Bulfinch nu reuşise mare lucru şi că venise vremea să-şi încerce şi ea norocul.

— Domnule Baker, începu, sunt convinsă că nu ai habar că doctorul Thorkel este cea mai de seamă autoritate în materie de structură moleculară organică.

— Ei nu zău? rosti Steve amuzat. Bănuiesc că în continuare meseria a rămas aceeaşi brăţară de aur.

Baker îşi frecă bărbia îngândurat, privindu-l pe Bulfinch. În timp ce savantul era teribil de serios şi de îngrijorat de situaţia în care se aflau, Bill Stockton părea să se amuze copios. De altfel, acesta o prinse pe Mary de braţ, şi, când fata se întoarse spre el, îi zise în şoaptă:

— Pe mine m-ai convins, să te văd cum o să-l vrăjeşti pe el.

Mary îl privi supărată, dar îşi dădu seama că n-avea niciun sens să înceapă să se certe cu el.

— Vrei mai mulţi bani pentru catâri, domnule Baker? întrebă deodată.

Steve Baker păru să observe de-abia atunci frumuseţea fetei. Se întoarse spre ea şi, după ce o privi cu admiraţie făţişă, întrebă:

— Şi tu eşti unul dintre doctori?

Mary trecu cu graţie peste remarca lui şi continuă:

— Dacă nu e vorba de bani, atunci ce altceva doreşti?

— Vreau să vin cu voi, răspunse Steve Baker pe loc.

Bill Stockton părea cel mai uimit de această întorsătură de situaţie. Îl privea pe omul acela cu o uimire neascunsă şi cu gura căscată.

— Cum?

Doctorul Bulfinch rosti aproape imediat, la fel de surprins:

— E de-a dreptul ridicol! De ce?

Steve ridică din umeri. Privirea i se mută de la doctorul Bulfinch spre Mary şi apoi se postă asupra lui Bill.

— Ce contează de ce? rosti. Nimic din ceea ce vreţi voi să faceţi nu are sens. De ce trebuie ca prezenţa mea să deranjeze pe careva?

Mary era gata să accepte inevitabilul, nu însă şi doctorul Bulfinch. Se întoarse spre Mary şi rosti cu aplomb:

— E absolut inacceptabil. Doctorul Thorkel a cerut trei oameni anume, doar trei.

Steve Baker, care se considera stăpân pe situaţie, rosti grav:

— Cum vrei, doctore. Dacă vrei catârii, atunci mă iei şi pe mine.

Mary n-avea chef şi de alte dispute, iar când doctorul Bulfinch observă că n-avea să primească vreun ajutor din partea ei, dădu uşor din cap, ridică din umeri şi răspunse:

— În fond şi la urma urmei, e mai important să ajungem în tabăra lui Thorkel cu tot cu echipament. Probabil că deja se întreabă de ce întârziem.

Steve Baker se scutură din letargie şi rosti vesel:

— Perfect. V-aţi făcut cu un băiat de zahăr alături, care o să vă scutească de multe cheltuieli. Sunt gata să pariez pe voi, oameni buni, şi, dacă vor fi şi nişte profituri, atunci le vom împărţi între noi.

Doctorul Bulfinch se arătă prea surprins ca să mai răspundă. Mary Phillips considera întreaga

situaţie teribil de amuzantă şi, pentru prima oară de când se întâlniseră, ea şi Bill Stockton păreau să fie cu totul de acord.

Steve Baker începu să latre ordine la oamenii care se îngrijeau de catâri şi care erau gata să se întoarcă la muncă, mai ales că siesta se terminase şi disputa se sfârşise. Aceştia începură să urce bagajele expediţiei pe spinarea animalelor.

CAPITOLUL CINCI

Curând însă deveni evident că plecarea era împiedicată de alte complicaţii de ordin practic. În timp ce băştinaşii se ocupau de pachete şi Steve Baker de proviziile pentru el şi oamenii săi, doctorul Bulfinch şi Stockton stăteau lângă o ladă care avea înăuntru echipament electronic.

Bill era mai interesat de propriul bagaj decât de echipamentul expediţiei. În vârful vrafului de bagaje trona un fotoliu de răchită, preferatul său de acasă.

Doctorul Bulfinch tocmai îşi făcea cunoscute sentimentele.

— Dar este de-a dreptul scandalos! rosti cu emfază.

— Ce naiba ţi se pare aşa de scandalos? se interesă Bill, proaspăt ieşit din răcoarea hanului în căldura din curte.

— Cum poţi să-ţi închipui că voi renunţa la echipamentul ştiinţific ca să fac loc pentru fotoliul tău? Nu-i permise lui Bill să zică ceva, ci continuă încins: Asta-i ceva de-a dreptul absurd.

Bill însă era foarte sigur de poziţia lui, aşa că puse mâna pe fotoliu şi răspunse înfuriat:

— Nu mi se pare deloc absurd, pentru că n-am chef să mă lipsesc de un confort minim în următoarele şase luni.

Steve Baker ieşi în grabă din han, dornic s-o pornească la drum cât mai repede, ca să poată profita de răcoarea serii.

— Haideţi, băieţi, hotărâţi-vă o dată, le zise el. N-avem destui catâri pentru toate lucrurile astea.

Doctorul Bulfinch se întoarse spre Mary, sigur că fata avea să-şi folosească influenţa pe care o avea asupra lui Bill.

— Aici e toată unitatea mea de raze X, îi explică el.

Mary se întoarse spre Bill.

— Încerci numai să ne faci să întârziem. Şi zău că nu ştiu de ce. Credeam că vrei să faci treaba şi să scapi.

Bill o privi profund jignit şi-i răspunse:

— Ce pot să spun? Sunt gata de plecare.

— Ai destule cunoştinţe ca să-ţi dai seama ce important e echipamentul doctorului Bulfinch pentru o astfel de expediţie.

Bill se lumină la faţă şi rosti pe loc:

— Sigur că da.

Mary oftă uşurată. Însă imediat după aceea, chiar în timp ce-l privea, Bill îşi luă fotoliul, îl puse la umbră şi, fericit, se aşeză comod pe el.

— Nu-i de făcut decât un singur lucru. Trebuie să luaţi cu voi echipamentul. Eu o să aştept aici.

Mary se dezumflă pe dată. Puse mâinile în şolduri şi-şi plimbă privirea de la Bill la Bulfinch şi înapoi. Strânse din dinţi şi apoi rosti furioasă:

— Din nefericire, doctorul Thorkel n-a cerut o unitate de raze X, însă are mare nevoie de un om cu pregătirea ta.

Doctorul Bulfinch îşi dădu seama că n-avea de ales şi că trebuia să se resemneze, însă tonul îi deveni ca de gheaţă atunci când rosti:

— Regretabil, dar cât se poate de adevărat.

Când realiză că totul se aranjase, Steve Baker îşi văzu mai departe de treabă. Indienii munceau cât puteau de repede. În cele din urmă, chiar înainte să se lase înserarea, convoiul se puse în mişcare.

Poteca pe care mergeau şerpuia de-a lungul pantei estice a muntelui, înspre jungla ce se vedea dedesubt. La baza pantei se vedea un gorgan îngust, ce se întrezărea uşor prin verdele copacilor.

Deşi călătoria nu decursese chiar aşa de liniştit pe cât speraseră, acum, că se apropiau de destinaţie, doctorul Phillips şi doctorul Bulfinch se simţeau întrucâtva uşuraţi. Deşi, dacă ar fi ştiut ce-i aşteaptă, nu ar mai fi mers cu atâta încântare. Două zile mai târziu aproape că îşi atinseseră ţinta. Un indian bătrân, care cunoştea bine zona râului

Karana şi nu lua în seamă poveştile spuse de semenii săi, se oferise să le fie călăuză, şi făcuseră drumul în timp record.

Peruvianul, care mergea mândru înaintea lor, pe jos, era urmat îndeaproape de Steve Baker, călare pe primul catâr, în spatele căruia venea încet Bill Stockton, în fruntea grupului de savanţi ai expediţiei.

Curând indianul îi scoase pe malul râului. Pe partea cealaltă se vedea o canoe părăsită, lângă care dormea liniştit un peruvian tânăr.

Indianul adormit era Pedro Caroz, servitorul personal al lui Alexander Thorkel. Anticipând sosirea asociaţilor săi, doctorul Thorkel îl trimisese pe Pedro pe malul râului, ca să întâmpine echipa şi s-o conducă în tabără. Acesta era însoţit de prietenul său, o corcitură de câine pe nume Paco.

Imediat ce călăuza echipei îl văzu pe indian, începu să strige la el ceva în dialectul din partea locului. Deşi nu reuşi să-l trezească pe băiat, zgomotul făcut de oameni şi catâri îl trezi pe câine, care începu să latre, curios. Câteva clipe după aceea, câinele începu să-l mârâie pe Pedro ca să se trezească. Călăuza râse văzându-l şi se întoarse să-i spună ceva lui Steve, care începu să traverseze râul.

Înainte ca bătrânul indian să-l poată arăta pe Pedro, acesta se şi ascunsese în tufişuri, reapărând la puţin timp după aceea, convins că era echipa mult-aşteptată.

Se convinse singur atunci când tot convoiul izbuti să traverseze cu bine albia râului. Mulţumit că invitaţii sosiseră teferi, Pedro o zbughi pe o potecă din junglă, urmat de câine, ca să-l anunţe şi pe doctorul Thorkel. Bătrânul indian se luă după el, conducând mai departe convoiul. Steve Baker îşi struni catârul şi rămase să-l aştepte pe Bill.

Atunci când Stockton ajunse alături de el, Steve îi zise înfrigurat:

— Călăuza zice că o să ajungem în tabără în mai puţin de zece minute. Noi doi părem să vorbim aceeaşi limbă. Pentru ultima oară, deci, suntem sau nu parteneri?

Bill fusese bombardat cu astfel de întrebări încă de când Steve se alăturase grupului lor. Mary şi doctorul Bulfinch se amuzaseră de chinurile prin care trecea, însă lui nu i se părea deloc plăcut. În cele din urmă, iritat, îi răspunse:

— Parteneri la ce? Nimeni nu caută vreo mină pierdută.

— Eu ştiu altceva, insistă Steve. Eşti inginer şi ai experienţă în minerit. Doctorul Thorkel a trimis în mod special după cineva cu o asemenea calificare. Ba mai mult, colegii tăi au lăsat în urmă echipament ştiinţific important numai ca să-ţi poţi lua fotoliul cu tine. Pe mine nu mă păcăleşti.

Americanul nu râse şi nu schiţă niciun gest. N-avea niciun rost să încerce să-l mai contrazică pe Baker. Atunci când acesta o luă înaintea lui, Bill rămase să-i aştepte pe doctorul Bulfinch şi pe Mary, spunându-le vesel:

— Mai avem încă vreo jumătate de milă.

Doctorul Bulfinch îl fixă cu o privire severă şi rosti cu gravitate:

— Ce înseamnă asta, „vreo“? Nu există aşa măsurătoare, domnule Stockton.

Înainte ca Bill să mai aibă ocazia să răspundă, doctorul Bulfinch i-o luă înainte, privind curios în jur. Însă Mary Phillips nu părea deloc grăbită. Îşi opri catârul lângă al lui şi, cuprinzându-i mâinile între palmele ei, îi zise:

— Bill, spune drept, mă urăşti pentru că te-am obligat să vii cu noi?

— Până acum totul a fost în regulă, răspunse el vesel. Poate că într-o bună zi o să scriu şi o carte despre toată aventura asta.

Mary îi studie chipul preţ de câteva secunde, privindu-i cearcănele întunecate.

— Eşti supărat din cauza pachetului pe care l-am pierdut azi dimineaţă? Poate crezi că eu sunt de vină, nu?

Bill scutură din cap.

— Nu, nu sunt supărat. Nu e prima dată când băutura mi se duce naibii într-un râu. Sunt convins că n-ai avut nicio legătură cu incidentul ăsta.

Mary Phillips ar fi vrut să-l sărute pe Bill, însă nu era sigură că lui i-ar fi plăcut aşa ceva, aşa că se decise să schimbe subiectul.

— Nu eşti curios să vezi ce te aşteaptă? Faptul că vei lucra alături de cei mai mari biologi din lume?

— Şi la ce voi lucra? se interesă Bill.

— Păi, sigur e vorba de ceva cu adevărat important, altfel doctorul Thorkel n-ar mai fi trimis după noi. O să-ţi faci treaba… ne vei ajuta?

Bill Stockton zâmbi sardonic.

— Până acum ai reuşit să ţii totul în mişcare, nu? De ce-ţi faci griji tocmai acum?

Imediat după asta, Bill o luă înainte, lăsând-o pe Mary în mijlocul potecii. Mintea ei încerca să înţeleagă care erau adevăratele sentimente ale lui Bill. Degeaba se străduise să-l aducă până acolo, dacă el refuza să colaboreze cu faimosul savant. Iar, în acest caz, Mary era convinsă că vina avea să cadă numai asupra ei.

CAPITOLUL ŞASE

TABĂRA DOCTORULUI ALEXANDER THORKEL, în care se afla şi laboratorul experimental, ridicată pe un gorgan deasupra râului Karana, era extrem de primitivă. Însă, atâta timp cât clădirile şi echipamentul erau adecvate pentru micul său personal, savantului îi era suficient.

Clădirea principală era mititică şi fusese construită din chirpici. Alături se vedea gura unei mine şi un fel de lift rudimentar. În jurul casei şi al minei era un fel de curte, în care se vedeau într-o parte câteva colibe ruinate.

În spatele gurii de mină, jungla era ţinută la respect, cu mare greutate, de un fel de gard înalt de bambus.

Uşa din spate a casei dădea chiar spre gura de mină, iar mobilierul era tipic tropical. O parte a casei era închisă tuturor cu o ușă grea de lemn şi nu avea decât o singură fereastră, bine închisă pe dinăuntru de un oblon solid.

Atunci când micul convoi se apropie de casă, doctorul Thorkel nu era nicăieri la vedere. Însă imediat ce apăru Pedro, gâfâind după ce alergase atât, se simţi ceva mişcare în tabără. Paco, câinele, care ajunsese cu mult înaintea lui, tocmai fugărea nişte rozătoare din junglă care se aventuraseră pe-acolo.

Sunetul care provenea din interiorul casei semăna cu mârâitul unui dinam, pe un ton foarte grav.

Deşi ştia că doctorul aştepta sosirea savanţilor, Pedro se apropie de casă cu mare precauţie. În loc să intre, se mulţumi să bata discret în geamul oblonit. Dinamul păru să se înece o clipă, iar tonul grav deveni chiar mai gros.

Dinăuntru, doctorul auzi ciocănitul discret al lui Pedro. În pofida zgomotului din laborator, doctorul Thorkel, ca majoritatea savanţilor, avea un auz

foarte fin, devenind imediat atent la orice schimbare a fondului sonor. Doctorul se afla în acel moment în faţa unui panou cu întrerupătoare. Degetele sale agile tocmai ajustau câteva butoane. Înaintea lui se afla o ferestruică de mică ce dădea spre un container bine izolat.

Reacţia iniţiată în spatele ferestrei de mică era un mister. Nu era de mirare că băştinaşii din vecinătate inventaseră fel de fel de istorii. Flăcările care izbucneau mereu în containerul izolat produceau o lumină verde fluctuantă, care creştea sau scădea în intensitate în timp ce Thorkel ajusta butoanele. Tonul dinamului creştea şi scădea, de asemenea, în funcţie de schimbările petrecute cu lumina aceea verde.

Doctorul Thorkel, îmbrăcat în costumul său de protecţie, ar fi putut semăna, în ochii unui indian, cu un diavol. Acesta era făcut din plumb şi era la fel cu cel folosit de muncitorii care lucrau în medii radioactive.

Când se întoarse, ca răspuns la ciocănitul lui Pedro, capul doctorului semăna cu cel al unui monstru, din cauza căştii în vizeta căreia se reflecta lumina cea verde.

Dinspre fereastra oblonită se auzi imediat şi glasul lui Pedro:

— Domnule doctor Thorkel…

Presupunând că întoarcerea lui Pedro semnala şi sosirea colegilor săi, doctorul Thorkel răsuci butoanele şi închise instalaţia misterioasă. Apoi ridică vizeta căştii suficient cât să-i permită să vorbească.

— Ce-i? strigă nerăbdător.

— Venit oamenii, îl informă Pedro, chinuindu-se cu engleza.

— Bine! răspunse doctorul. Vin şi eu imediat.

Doctorul Thorkel îşi scoase casca de protecţie, lăsând la vedere capul bine ras, cu chipul bronzat şi cu trăsături greoaie.

Doctorul avea pe nas nişte ochelari mici cu lentile groase, lăsând imediat impresia unui om cu o putere fizică şi mintală cu totul deosebită.

Din felul în care se comporta în acel moment, era clar pentru oricine că numărase zilele de când trimisese mesajul Societăţii Ştiinţifice Americane şi până la sosirea colegilor săi.

Atunci când deschise uşa, observă convoiul care de-abia se afla la poarta taberei. Câţiva pui şi o pisică neagră tocmai hălăduiau nepăsători prin curte, fără să bage în seamă patrupedele nou-sosite. Pedro avea s-o facă pe gazda cât timp el îşi scotea costumul de protecţie. Servitorul peruvian deja se postase la poartă ca să-i întâmpine pe Steve Baker şi pe ceilalţi.

Imediat ce descălecară, cei patru nou-sosiţi se adunară în mijlocul curţii, privind în jur de parcă, în fine, ar fi ajuns în Grădina Edenului. În ochii tuturor strălucea curiozitatea. Doctorul Bulfinch de-abia aştepta să vadă laboratorul, la fel ca şi Mary Phillips.

Bill Stockton şi Steve Baker erau mai interesaţi de gura minei, privindu-se reciproc cu încântare, de parcă toate suspiciunile lor fuseseră confirmate.

Atunci când Pedro se apropie de ei, doctorul Bulfinch îşi drese glasul şi întrebă:

— Unde e doctorul Thorkel?

În clipa aceea Pedro părea mai interesat de ceea ce făcea Paco, câinele. Animalul alerga de-a lungul convoiului de catâri şi îi adulmeca de la distanţă. Pedro îşi lovi coapsele şi strigă:

— Paco! Vino! Câinele îi dădu ascultare, deşi cu o oarecare şovăială. Peruvianul se apropie de Steve şi întrebă:

— N-ai văzut vreun cal cu pete?

— Nu, răspunse acesta. Niciun fel de cal.

Pedro dădu grav din cap, conştient de pierderea suferită. Paco o porni în fugă spre junglă. Pedro începu să-l strige neliniştit. Doctorul Bulfinch

privea nerăbdător scena care se desfăşura înaintea lui. Pedro simţi şi încercă să le explice:

— Câinele, să nu se piardă!

— Atunci n-ai decât să-l legi, îi porunci doctorul Bulfinch. Pe mine mă interesează să-l găsesc pe doctorul Thorkel. Nu e aici?

Peruvianul deveni deodată conştient de responsabilitatea sa de gazdă şi, făcând un gest larg spre casă, rosti plin de importanţă:

— Vine acum.

Mary şi Bill discutau pe un ton scăzut. Steve încerca să facă inventarul acelei tabere. Doctorul Bulfinch se tot foia neliniştit.

Deodată, uşa casei se deschise şi doctorul Thorkel apăru în cadrul ei, îmbrăcat cu un costum alb de în, destul de şifonat. O porni spre grupul celor patru cu paşi repezi. Zâmbea prietenos.

Doctorul Thorkel se apropie de doctorul Bulfinch cu mâna întinsă.

— Doctor Bulfinch…?

— Mă bucur să vă cunosc, doctore Thorkel, răspunse biologul, scuturându-i mâna.

— M-aţi onorat venind aici, răspunse Thorkel.

— Nu, onoarea este de partea noastră.

Atenţia savantului pustnic se întoarse imediat spre Mary. Ridică mirat sprâncenele, cercetându-i silueta frumoasă.

— Dumneata trebuie să fii doctorul Phillips… Ce curaj aţi avut să veniţi aici…

— M-am bucurat nespus, răspunse Mary imediat, strângând mâna doctorului.

Bill Stockton părea să se distreze excelent observând amabilităţile schimbate de savanţi. O clipă mai târziu, însă, Bill deveni conştient că acum el era centrul atenţiei şi că savantul realiza că era o mare diferenţă între el şi ceilalţi.

— Doctorul Hardy, bănuiesc, nu? Eşti mult mai tânăr decât m-am aşteptat.

Bill redeveni serios, spre uşurarea lui Mary, şi răspunse pe un ton grav:

— Îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc, dar nu sunt doctorul Hardy. Numele meu e Bill Stockton.

Mary interveni imediat cu explicaţia:

— Doctorul Hardy s-a îmbolnăvit şi, pentru că n-am vrut să amânăm cumva experimentele, l-am cooptat în echipă pe domnul Stockton.

Doctorul Thorkel se uită la cei doi, de parcă ar fi sesizat cumva legătura dintre ei, apoi zise spre Bill:

— Sunt convins că eşti bine calificat.

— Trecutul mi-a fost scrutat cu cea mai mare atenţie… începu Bill, zâmbindu-i lui Mary, însă atenţia lui Thorkel se îndreptase spre Steve Baker, care încă privea curios în jur.

— Frumos cuib de nebuni v-aţi găsit aici.

Doctorul Thorkel îşi schimbă puţin tonul atunci când rosti:

— Nu ţin minte să fi cerut un al patrulea…

— Domnul Baker deţine catârii. A insistat să vină cu noi pentru a putea avea grijă de animale, răspunse doctorul Bulfinch.

Thorkel dădu din cap a înţelegere. După aceea se întoarse să-i privească pe Bill şi Steve, rostind grav:

— Frumos din partea dumneavoastră că vreţi să ne ajutaţi.

Imediat, îi luă pe după umeri pe doctorul Bulfinch şi pe Mary, conducându-i spre casă.

În apropierea uşii, se auzi iar glasul lui Thorkel:

— Bulfinch, ultima dumitale lucrare despre structura moleculară a ţesutului organic m-a convins că eşti cel mai potrivit pentru a colabora cu mine în această fază a muncii mele.

— Sunt onorat de două ori, rosti mulţumit doctorul Bulfinch.

Cât merseră, doctorul Thorkel continuă să-i flateze şi să le expună motivele pentru care îi chemase. Mary privi în urmă şi observă cu uşurare că Bill venea după ei.

— Nici nu vă puteţi imagina cât de bineveniţi sunteţi aici, rosti mai departe Thorkel, mai ales că v-am explicat deja că am trimis după voi pentru că ochii mei nu-mi mai permit să mă folosesc cum trebuie de microscop.

— Şocant! făcu Bulfinch uimit.

Mary atacă latura practică.

— Nu puteţi face ceva pentru ochi, mai ales dacă aţi consulta un mare specialist? îl întrebă cu simpatie.

— Trebuie să rămân aici până când îmi închei munca, răspunse Thorkel, altminteri, tot ce am realizat până acum ar fi în van. Bănuiesc că știți cum e.

Cei doi oameni de ştiinţa cunoşteau prea bine devotamentul faţă de muncă în pofida slăbiciunii trupului. Stima pe care i-o purtau doctorului Thorkel crescu nemăsurat de mult.

— Sunteţi cumva prea obosiţi ca să atacaţi prima problemă imediat?

Doctorul Bulfinch se uită la Mary, care dădu uşor din cap.

— Sigur că nu.

Răspunsul îl mulţumi pe deplin pe savantul pustnic, care se apucă să pregătească microscopul şi câteva lamele. Imediat ce aşeză totul pe o masă, îi făcu semn lui Mary. Fata se apropie şi începu să regleze cu atenţie microscopul. Bulfinch şi Thorkel stăteau în spatele ei, privind cu atenţie operaţia aceea delicată.

— Gata, rosti fata.

Thorkel scoase o lamelă.

— Vom numi proba asta specimenul A, rosti el.

Mary luă lamela şi o aşeză cu grijă sub microscop. Când termină, doctorul Thorkel se întoarse spre Bulfinch şi zise:

— Dacă vrei să fii amabil, colega.

Bulfinch se aşeză în locul lui Mary la microscop, în timp ce Mary se retrase în spate. Se înroşise la faţă de surescitare. Chiar dacă încă nu

cunoştea natura experimentului lui Thorkel, faptul că era acolo şi lucra cot la cot cu el şi cu Bulfinch o făcea să se înfioare de bucurie. Deodată mulţumirea i se risipi, făcând-o să se încrunte. Şovăitoare, îi lăsă pe cei doi savanţi şi ieşi iar în curte.

Simţise că doctorul Thorkel urma să aibă nevoie de Bill Stockton în curând, iar acesta se făcuse nevăzut cu Steve când constatase că nimeni nu intra încă în casă, ci rămăseseră pe verandă.

Mary îl descoperi pe Bill imediat, instalat confortabil în fotoliul său, la umbră. Când îl văzu, oftă uşurată. O clipă se temuse că acesta fugise în junglă, lăsându-i baltă. Se grăbi să ajungă lângă el, privind anxioasă spre cei doi savanţi. Acesta era momentul critic, în care trebuia să dovedească în mod limpede că putea să-l determine pe Bill să le ofere asistenţa tehnică dorită.

— Vino, Bill, începu ea. Trebuie să-ţi aduci şi tu contribuţia. Eu te-am adus, eu sunt responsabilă de tine.

Bill Stockton se foi neliniştit, o privi pe Mary printre pleoapele pe jumătate închise, apoi îi zise leneş:

— Pentru asta ai avea nevoie de o turmă de oi sau de nouă copii. Atunci ai avea *într-adevar* de ce să-ţi faci griji.

O clipă, Mary fu pe punctul de a plânge, însă reuşi să se stăpânească, ştiind că, deşi îl obligase pe Bill să vină cu ei, în clipa aceea era complet neajutorată.

— Vrei să mă pedepseşti? îi zise pe un ton cald.

— Nici vorbă, răspunse Bill. Singură te pedepseşti. Se aşează mai bine în fotoliu, cu braţele sprijinite comod. Stau şi eu aici.

Mary izbucni exasperată:

— N-ai vrea să-ţi mişti fundul de aici?

Acesta fu pentru Bill semnalul să se afunde şi mai bine în fotoliul său. O privi pe Mary cu amuzament şi-i zise:

— Nu ştii că toţi marii savanţi lucrau întinşi pe spate? Columb stătea întins pe doc şi visa la călătoria sa în Lumea Nouă. Newton a descoperit legea gravitaţiei întins sub un măr, iar Rip Van Winkle, ăsta da bărbat…

Mary ajunse la concluzia că era mai bine să-i cânte în strună, aşa că întrebă:

— El ce-a mai descoperit?

Bill căscă toropit, apoi îi răspunse:

— Ştiinţa Somnului.

Când Mary aruncă o privire în urmă, observă că Thorkel şi Bulfinch îşi continuau treaba. Thorkel tocmai scotea prima lamelă şi o punea pe a doua, iar trupul lui mare îi tremura de nerăbdare.

Putea auzi şi ceea ce discutau. Doctorul Bulfinch tocmai comenta:

— Structura celulară a acestui specimen este ceva mai compactă, dar încă în mod evident normală…

Thorkel îl asculta cu satisfacţie.

— Da, rosti el, punând sub microscop altă lamelă. Să vedem acum specimenul C…

Bulfinch murmură ceva şi se apucă să studieze proba prezentată, care, în mod evident, arăta schimbări mari faţă de cea de dinaintea ei.

— Aici se vede clar o deteriorare progresivă, chiar dezintegrarea structurii.

Dacă Bulfinch crezuse că acest lucru avea să-l dezamăgească pe Thorkel, fu surprins de reacţia acestuia.

— Bine! Foarte bine! răspunse Thorkel. Următoarea lui acţiune era şi mai greu de interpretat. Îl smulse pe Bulfinch de pe taburet şi strigă nerăbdător: Domnule Stockton, vino iute!

Criza venise, iar Mary nu ştia ce să facă.

CAPITOLUL ŞAPTE

Numai Bill Stockton ştia că, de când ajunseseră în tabăra lui Thorkel, se jucase cu Mary de-a şoarecele şi pisica. Îi plăcea să-i vadă teama, iar atunci când auzi glasul surescitat al savantului, îi zise:

— Pare pe muchie de cuţit.

Glasul calm al lui Bill şi nepăsarea lui o înnebuneau pe Mary. Se uită la el, însă Bill nu părea să aibă de gând să se ridice. În cele din urmă îşi coborî glasul şi-i zise:

— Te rog, nu poţi să refuzi…

Bill păru să se decidă deodată.

— Ba da, dacă aş fi nevoit să merg mai mult de zece paşi. Se ridică leneş şi o porni spre verandă. Mary, ca orice femeie, era furioasă, deşi Bill fusese de acord să coopereze.

Doctorul Thorkel îl privea pe Bill cum se apropie, tremurând de nervi. Bill se aşeză pe taburet, la microscop. Mary şi Bulfinch rămăseseră în spatele lui, destul de neliniştiţi. Se întrebau dacă încrederea lui Fred Harper în Bill era justificată.

Inginerul nu părea să fie conştient de tulburarea celorlalţi. Privi prin microscop şi rosti:

— Celulele astea arată destul de ciudat…

Doctorul Thorkel îl întrerupse cu bruscheţe:

— Nu mă interesează opinia dumitale în privinţa structurii celulare. Spune-mi ceva ce ştii cu siguranţă.

Bill îl privi pe savant o clipă, apoi rosti pe un ton calm:

— Sigur că da. Cristale de fier. În mod sigur sunt teribil de mici, dacă nici la microscop nu apar ceva mai mărişoare…

Înainte să fi putut continua, Thorkel se prăbuşi pe un scaun de lângă el, gâfâind ca după o cursă lungă. Când se mai linişti puţin, se întoarse spre Mary şi spre Bulfinch şi le explică:

— Vă rog să mă iertaţi dacă reacţionez puţin cam exagerat. Însă ceea ce mi-aţi spus tocmai îmi dovedeşte teoria în jurul căreia s-a desfăşurat munca mea din ultimii doi ani. Tăcu o clipă, întorcându-se spre Bill. Iar ochii tăi, tinere, mi-au oferit indiciul cu privire la singura eroare pe care am făcut-o.

Doctorul Thorkel îşi scoase ochelarii cu lentile groase şi-şi frecă ochii, foarte obosit. Bill Stockton părea să se fi molipsit de entuziasmul celor din jur.

Se ridică în picioare, îl privi pe Thorkel şi zise:

— Mă bucur că v-am fost de ajutor. Îi zâmbi lui Mary şi se apropie de ea. Mary Phillips nu ştia cum să interpreteze reacţia lui Bill. Se simţea sfâşiată de sentimente contradictorii: recunoştinţă şi furie, în cele din urmă îşi regăsi glasul şi-l întrebă:

— Aşa ai de gând să faci mereu?

Thorkel păru să revină în prezent.

— Ochii ăştia, ce handicap! îi mărturisi lui Bulfinch. Cum m-au întârziat în toate aceste luni… Şi la ce călătorie v-au supus, prietenii mei.

Bill de-abia aştepta să se întoarcă la fotoliul său. Mary îşi îndreptă atenţia asupra doctorului Thorkel.

— Mai bine spus, un privilegiu, rosti ea.

În acel moment în mijlocul lor se băgă Steve Baker, care îi zise pe un ton practic doctorului Bulfinch:

— Nu putem ţine catârii în curte, o să ne mănânce toată hrana.

Doctorul Bulfinch nu găsi o soluţie mulţumitoare pe moment, însă Steve continuă, adresându-se de această dată direct lui Thorkel:

— Omul dumitale zice că e un soi de păşune pe lângă râu. O să mut catârii acolo.

Atunci când spusele lui Steve îi alungară gândurile academice, Thorkel îşi puse ochelarii la loc pe nas şi se ridică. Apoi, pe un ton ce nu

admitea replică, ce reuşi să surprindă pe toată lumea, rosti:

— Nu va fi nevoie, domnule Baker. Convoiul dumitale va pleca mâine dimineaţă.

Auzind spusele doctorului, Mary, Rupert şi Bill se întoarseră să-l privească muţi de uluire. Niciunul dintre ei nu ştia cum să ia acele cuvinte sau ce să spună. Thorkel, pe de altă parte, sigur pe sine şi cu planurile gata întocmite în mintea sa activă, se întoarse şi dădu să se retragă din cadrul acelui grup.

— O să vă rog să mă scuzaţi, dar acum mă întorc la laboratorul meu. Am pornit o experienţă care are nevoie de atenţia mea constantă. Se înclină şi făcu câţiva paşi spre uşă. Chiar înainte să întindă mâna spre clanţă, se întoarse şi rosti: Sper ca mâine dimineaţă să-mi găsesc un minut liber ca să vă spun rămas-bun. Dar, dacă nu se va putea, vă rog să acceptaţi de pe acum expresia stimei şi recunoştinţei mele. La revedere.

Rupert Bulfinch a fost primul care a reuşit să iasă din muţenie. O porni rapid pe urmele lui Thorkel şi, înainte ca acesta să fi apucat să închidă uşa, tună:

— Încercaţi cumva să sugeraţi că m-aţi chemat pe mine, doctorul Rupert Bulfinch, să vin cale de zece mii de mile, doar pentru asta? făcu el, arătând spre microscop.

Thorkel continua să fie stăpân pe situaţie şi nu se jenă să răspundă cu răceală:

— Nu sugerez, doctore Bulfinch, ci declar un fapt. Se întoarse spre Mary şi spre Bill, apoi, înclinându-se politicos, continuă: în cea mai critică perioadă a muncii mele aţi putut să mă ajutaţi cu vederea dumneavoastră de experţi. Însă nu am nevoie şi de altă asistenţă. Acum o să vă rog să-mi permiteţi să mă întorc la munca mea. Mă absoarbe în cel mai înalt grad. La revedere.

De această dată nimeni nu mai încercă să-l oprească pe savant. Uşa se deschise şi apoi se

închise în linişte după el. Doctorul Bulfinch se uită spre Mary. Amândoi păreau loviţi cu leuca în cap. Bill înghionti fata şi apoi îi zise cu umor:

— Acum mergem acasă?

Mary roşi violent şi ridică mâna, de parcă ar fi fost gata să-l pocnească pe Bill peste gură. Dându-şi seama deodată de umorul acelei situaţii, îl prinse de mână şi începu să chicotească.

— Cred că o meritam. Dar nici tu n-ai fost tocmai maleabil, Bill. Cred că va trebui să ne arătăm şi noi un pic inflexibili.

Doctorul Bulfinch rămase mai departe tăcut. Pentru el aceea fusese picătura care umpluse paharul.

* *

Noaptea tropicală, care se lăsa destul de brusc, părea să înconjoare cu binişorul tabăra doctorului Alexander Thorkel. Doctorul în cauză nici măcar nu mai ieşise din casă, iar silueta sa greoaie nu mai fusese văzută prin crăpăturile obloanelor.

Savanţii de acolo, Bill Stockton şi Steve Baker se aşteptaseră la o mică explozie a cercetătorului pustnic, dar degeaba. Totuşi nici ei nu pierduseră vremea, ci descărcaseră pachetele voluminoase ce fuseseră legate în spinările catârilor. Se ridicaseră deja trei corturi. Unul mijlociu, pentru Mary Phillips, unul mai mare pentru Bulfinch şi echipamentul său, iar un al treilea pentru Steve şi Bill. Bagajul personal şi toate cutiile cu obiectele necesare în tabără se aflau de jur împrejurul corturilor. În mijloc era o masă pliantă înconjurată de scăunele.

Doctorul Bulfinch era aşezat la masă, evocând întruchiparea descurajării ştiinţifice şi personale. Bill se aşezase în capul mesei, în apropierea lămpii cu gaz, şi se rădea cu o mână, în timp ce cu cealaltă ţinea o oglindă.

Mary Phillips stătea alături de şeful ei, cu câte un ciorap ud în fiecare mână, părând foarte feminină. Tocmai venise de lângă ligheanul aranjat

pe un scaun, al cărui spătar servea şi de frânghie de rufe, căci de el fuseseră agăţate la uscat alte trei perechi de ciorapi fini, de mătase.

Era evident că doctorul Bulfinch se apropia de finalul unui discurs dezlânat în care-şi plânsese de milă. În acel moment bătu cu pumnul în masă cu hotărâre şi rosti:

— Îţi spun, nu voi permite să fiu tratat în felul ăsta! Ce vor spune oamenii din New York şi din restul ţării? Nu voi permite să fiu tratat ca un comisionar!

Mary Phillips îşi intră imediat în rolul de acum bine cunoscut. De când se angajase ca asistentă de laborator la doctorul Bulfinch, fusese nevoită mereu să-l ajute să treacă peste momentele proaste, în care sentimentele îi erau rănite. Era nevoită să admită că nu avuseseră niciodată de-a face cu o asemenea situaţie dificilă. Însă se simţea capabilă să îi facă faţă.

— Dacă aş fi în locul dumitale, doctore Bulfinch, nu m-aş urni cu un pas de aici până când doctorul Thorkel nu mi-ar oferi absolut toate explicaţiile necesare!

— Ai dreptate, draga mea, ca de obicei însă nu mă pot coborî într-atât încât să încep să mă cert cu el, răspunse Bulfinch cu încăpăţânare.

Bill Stockton se opri din ras şi îşi dădu şi el cu părerea:

— Doctorul are dreptate. Thorkel nu ne vrea, aşa că cel mai bine ar fi să ne vedem mai departe de drum.

Era evident că Mary nu era de aceeaşi părere. Făcu ghem şosetele şi le aruncă înapoi în ligheanul plin cu apă înspumată. Se întoarse furioasă spre Bill.

— Pe tine treaba asta nu te înfurie deloc?

Bill tresări, de parcă acea izbucnire era cu totul nedreaptă. Ridică din umeri, făcând-o pe Mary să se încrunte şi să se ducă să-şi spele din nou şosetele.

— Ce rost ar avea? răspunse Bill. Când văzu că Mary îl ignora, se întoarse spre Bulfinch. Poate că mintea lui e deja suprasolicitată din cauza muncii. Se întâmplă adesea, când munceşti din greu şi prea mult, mai ales într-un asemenea climat.

Mary îl privi cu neîncredere peste umăr, în timp ce întindea perechea de şosete pe spătarul scaunului. Bulfinch, care nici măcar nu fusese foarte atent la ce se petrecea în jur, rosti cu amărăciune:

— Cred că mai degrabă se teme că ajutorul meu i-ar putea întuneca eforturile făcute până acum. Thorkel a fost întotdeauna extrem de gelos pe colegii săi. De aici şi vechea noastră rivalitate. Am crezut că această izolare l-a mai schimbat puţin. Dar i-a făcut mai mult râu decât bine, căci acum egoismul lui a devenit exacerbat.

Bill nu părea să-l fi auzit pe Bulfinch, căci îşi continuă mai departe gândul:

— Dar cine ştie? Poate că Thorkel exact atât a vrut de la noi, să-i confirmăm ce spera.

Îşi şterse faţa cu un prosop, puse bine trusa de bărbierit, se întinse şi căscă cu poftă. Mary se întoarse spre ei furioasă.

— Vă daţi seama, i se adresă ea lui Bulfinch, că, după ce am bătut atâta drum, încă nu avem nici cea mai vagă idee despre lucrările lui Thorkel?

Cum termină de vorbit, se auzi un fâsâit sonor şi din cort apăru Steve Baker cu un zâmbet larg pe chip.

— Poate că voi n-aveţi idee, dar eu am aflat deja.

Bulfinch şi Mary îl priveau uimiţi, iar Steve simţi că era momentul să facă o pauză, care să mărească efectul spuselor sale şi să-i ţină pe ceilalţi un pic pe jar. Bulfinch izbucni deodată iritat:

— Ei, ce e? Vreun secret?

— Nu mai e, rosti Steve încântat. E o mină, aşa cum am bănuit chiar de la bun început…

Doctorul Bulfinch se lăsă din nou pradă dezamăgirii.

— Asta-i o mare prostie, rosti nemulţumit.

— Crezi ce vrei, doctore, insistă Steve. Însă e limpede ca bună ziua că cineva s-a ocupat de minerit aici, încă de când indienii au ridicat zidul acela, rosti, arătând cu mâna spre zidul străvechi.

Doctorul nu catadicsi să-i dea vreun răspuns. Mary însă nu avea stăpânirea lui, aşa că izbucni iritată:

— Visezi, Steve. Orice ar face doctorul Thorkel, este clar că n-are legătură cu mineritul.

Stoarse ciorapul şi se întoarse să-l întindă alături de ceilalţi. Steve însă n-avea de gând să se lase înfrânt.

— Voi doi sunteţi greu de convins. Ridică o margine a cortului şi strigă: Hei, Pedro!

Pedro se învârtise pe la marginea taberei încă de când cei patru oaspeţi îşi ridicaseră corturile. Sperând să aibă ocazia să se alăture acelui grup lângă foc, se îmbrăcase cu cele mai bune haine ale sale. Avea pe el nişte pantaloni roşii, cele mai frumoase sandale, şi pe chip, un zâmbet larg. Părul îi strălucea în lumina slabă. La chemarea lui Steve, ridică o armonică, în timp ce în cealaltă mână ducea un fel de carafă din lut. Zâmbea larg spre toată lumea.

— Multă vreme nimeni fost aici, le explică el vesel, dar acum mulţi oameni… Facem o fiesta?

Pedro puse carafa pe masă şi îşi pregăti armonica.

— Hei, ia stai aşa, îl opri Steve. Mai întâi spune-le şi celorlalţi de ultimul individ care a lucrat în mina de aici.

— A murit, rosti Pedro. Dar asta a fost cu vreme multă în urmă.

Steve se întoarse triumfător spre Bulfinch şi spre Mary, care ascultau cu atenţie spusele lui Pedro.

— Aţi auzit? le zise el.

— Prostii! răspunse Bulfinch.

— Eşti singurul care a lucrat pentru doctorul Thorkel, de atunci? întrebă Mary.

Pedro se întoarse spre fată, întristat deodată.

— Numai Pedro… şi Mira Santiago.

— Mira Santiago? repetă Mary curioasă. Şi ce s-a întâmplat cu ea? A murit, ca celălalt om?

— Unii spun că a murit. Alţii că a fugit în junglă după ce doctorul a bătut-o şi a ars-o. Oamenii din Iquitos foarte superstiţioşi, zic că doctorul a vândut-o diavolului, rosti Pedro, care ridică mâinile şi, arătându-şi rozaliul palmelor, dădu din umeri. Mira a dispărut.

Steve nu-şi putea lua gândul de la mină.

— Poate că Mira asta a dispărut, dar mina e chiar acolo, chiar lângă zid.

Din cauza insistenţelor lui Steve, teama dispăru din mintea lui Pedro, care dorea să înceapă cu fiesta. Ridică puţin carafa în direcţia lui Mary.

— *Señorita*, o să-ţi cânt ceva. Ştiu melodia asta de la străbunii mei, care o ştiu de la străbunii lor, puternicii incaşi.

Bill, atras mai degrabă de plescăitul lichidului din carafă, mai ales că Mary avusese grijă să-i arunce toată băutura în râu, luă carafa şi o privi cu atenţie.

— Aha, strigă el mulţumit, alcool din porumb!

Mary era aşa de deprimată din cauză că-şi pierduse deja speranţa să fie recunoscută în lumea ştiinţei alături de doctorul Bulfinch, încât nu mai voia să ştie nimic de băutura lui Bill, muzica lui Pedro sau mina lui Steve.

Doctorul Bulfinch părea mai confuz ca niciodată. Scutură obosit din cap şi rosti cu emfază:

— Dintre toate încălcările gândirii ştiinţifice din ziua de azi, niciuna nu întrece bănuiala că Thorkel ar putea avea vreo legătură cu o mină!

Toate acele discuţii dintre nou-veniţi nu însemnau nimic pentru Pedro. Începu să cânte

încetişor câteva note triste. De-abia aştepta să-i vadă oprindu-se din vorbă, ca să înceapă să se distreze. Cum se părea că doctorul Bulfinch avusese deja ultimul cuvânt de spus, Pedro se grăbi să intervină:

— Bine, acum o să bem şi-o să cântăm.

Bulfinch se strâmbă dezgustat şi se ridică de la masă. Văzându-l că se îndrepta spre cort, Pedro îi strigă din urmă:

— *Señor*, întoarce-te! O să cânt pentru tine!

Savantul îl ignoră pe servitor. Pedro însă avea de gând să petreacă, aşa că se întoarse spre Mary:

— Nu vrei să cânt pentru tine… puţin?

Bill Stockton se distra de minune. Până în acel moment, Mary şi Bulfinch trecuseră cu uşurinţă peste orice obstacol. Bill se gândi să urmeze exemplul lui Pedro. Se întoarse şi-i şopti lui Mary:

— Poate bem puţin?

Mary se strâmbă şi rosti cu amărăciune:

— Pentru ce? Pentru succesul expediţiei?

Înainte ca Bill să-şi alunge zâmbetul de pe chip, Mary deja se îndepărtase şi intrase în cort. Când şi Steve Baker se pregăti să plece, Pedro privi disperat în jur. Cântecul de jale peruvian pe care se apucase să-l cânte se opri la jumătate atunci când îşi dădu seama că petrecerea lui se terminase chiar înainte de a începe.

Bil însă tocmai se apucase să fredoneze cântecul lui, iar Pedro se lumină la faţă şi reîncepu să cânte. Bill turnă două căni cu alcool şi-i întinse una şi indianului.

— Mai spune-mi câte ceva despre Mira, îl îmboldi Bill, după ce puse cana jos şi-şi şterse gura cu dosul mâinii.

— Mira, menajera doctorului Thorkel, a venit din Cajamarca. Avea veri la Iquitos. Doctorul spus că a fugit. Pedro nu ştie de ce. Dar de ce să… faci griji pentru Mira? Femeile aduc doar necazuri.

— Probabil că ai dreptate, râse Bill şi mai turnă un rând de băutură, fredonând mai departe

cântecul lui Pedro.

CAPITOLUL OPT

ÎN CORTUL EI, MARY PRIVEA DISPERATA ÎN GOL. Contase aşa de mult pe rezultatele acestei călătorii! Ştia că viitorul ei ştiinţific depindea de doctorul Bulfinch, iar acesta sigur n-avea s-o dezamăgească, dar, după ce făcuseră degeaba o călătorie de zece mii de mile, acest eşec avea să rămână ca o umbră permanentă între ei, în interiorul casei se vedea silueta doctorului Alexander Thorkel. Întunericul apăsător al nopţii nu părea să-l deranjeze absolut deloc. N-avea nevoie de strălucirea stelelor sau de lumina palidă a lunii, ce tocmai se ridicase pe cer.

El îşi producea propria lumină. Silueta sa imensă era aşezată din nou în faţa mesei de lucru. Trupul îi era acoperit din nou de costumul de protecţie, care-l făcea să semene cu un cavaler medieval.

În cortul său din curte, rivalul de ani de zile al doctorului Thorkel, eminentul doctor Bulfinch, tocmai scria ceva pe un carnet. Carnetul era sprijinit de genunchii ridicaţi şi pe foaia albă stătea deja scris foarte îngrijit:

„Doctore Thorkel,
aceasta este o înştiinţare oficială prin care vreau să îţi aduc la cunoştinţă că nu voi tolera un asemenea tratament lipsit de curtoazie…”

Citi din nou ceea ce scrisese. Cuvintele nu păreau capabile să exprime cu adevărat ceea ce gândea. Rupse foaia şi o luă de la capăt. Cortul era plin de astfel de ghemotoace de hârtie.

Dintre toţi membrii grupului sosiţi acolo în acea dimineaţă, numai Steve Baker era singurul care părea să ştie ce are de făcut. Mai mult, în clipa aceea tocmai plecase la acţiune pe cont propriu. Mai întâi se retrăsese în cort, pentru a-i înşela pe cei care poate îl urmăreau. Apoi, după ce aşteptase

acolo o vreme, îşi luase lanterna şi ieşise tiptil, ascuns în umbra străvechiului zid.

Devenise foarte precaut cu cât se apropia mai mult de gura minei. Baker privi în jur, apoi se strecură înspre gaura din pământ.

O clipă, zona din faţa lui se lumină deodată în verde. Steve se ascunse şi se întoarse să privească spre casa lui Thorkel. Fereastra dinspre partea aceea nu era complet închisă, ceea ce-i permitea lui Steve să vadă strălucirea venită dinspre maşina la care lucra doctorul.

Simţi deodată cum i se făcea părul măciucă în cap, în timp ce era copleşit de un val de panică. Poate că o parte dintre poveştile pe care le spuneau băştinaşii despre straniul doctor erau adevărate. Poate că Mira Santiago nu fugise în junglă. Era foarte posibil ca biata fată să fi fost într-adevăr torturată de doctorul Thorkel.

În pofida acelor gânduri negre, avariţia şi curiozitatea lui Steve erau mai puternice şi îl îmboldeau în continuare să afle tot ce se putea despre mina aceea.

Se târî până la gura minei şi se apucă să examineze micul lift. Acesta era primitiv şi în mod clar construit de băştinaşi. La cuşca de lemn fusese legată o frânghie nouă, care era ataşată la micul troliu de deasupra şi care cobora până în adâncul minei. Maneta troliului era bine prinsă cu altă frânghie, ceea ce însemna că cea principală, aflată în puţ, suporta o greutate considerabilă.

Acest lucru în sine nu era deloc deosebit, dar ceea ce stârni curiozitatea lui Steve Baker era un tub metalic, gata ruginit. Acesta se întindea de la colţul casei şi dispărea în adâncul minei. Din câte îşi dădea seama Steve, acest tub era singurul care făcea legătura între experimentele doctorului şi mină. Tot ce se găsea împrejur nu erau altceva decât rămăşiţe lăsate acolo de ultimul miner care abandonase săpăturile la mină.

Acum, când se afla aşa de aproape de ţelul său, Steve reacţiona imediat la orice sunet provenit din casă. Atunci când zumzetul dinamului creştea în intensitate, lumina aceea verzuie părea ceva mai puternică. Deşi de când se apropiase de zona aceea văzuse deja câteva astfel de fulgerări, tot tresărea de fiecare dată când apărea una nouă.

În cele din urmă izbuti să-şi stăpânească frica şi aruncă o privire în gura minei. Era aşa de întuneric încât nu putea vedea nimic. În cele din urmă, culese o piatră de pe jos şi o aruncă în puţ. Ciuli urechea deasupra lui şi rămase să asculte cu atenţie. Dură ceva până când auzi un sunet foarte slab provenit din adâncuri.

— E adânc ca naiba, murmură el.

Deodată un bec suspendat deasupra puţului se aprinse, luminând întreaga scenă. Steve sări în sus de spaimă. Reuşi însă să se ascundă, de bine, de rău, în spatele unui butoi spart.

Un moment după ce Steve se ascunsese, uşa din spatele casei se deschise şi în pragul ei apăru doctorul Thorkel, îmbrăcat în costumul său de protecţie. Steve avea impresia că doctorul se uita direct la el, aşa că încercă să se facă cât mai mic în spatele butoiului.

Dacă doctorul îl văzuse pe Steve ascuns acolo, nu o arătă nicicum. Îşi scoase tacticos casca, o aşeză pe o bancă din apropiere, apoi începu să tragă cuşca liftului.

Steve reuşi să-şi domine teama ca să privească cu ochi avizi de curiozitate la ceea ce se petrecea înaintea lui. În cele din urmă, cuşca de lemn ajunse la buza minei. Înăuntrul ei se afla un fel de prelungire moale a tubului ce se întindea prin curte, un fel de furtun.

Steve era măcinat de teamă şi curiozitate. Savantul făcu nişte ajustări la gura furtunului, pe care-l cobori apoi la loc.

În dorinţa sa de a vedea mai bine ce se petrecea, Steve se propti prea tare de butoi, care trosni

sonor, în semn de protest. Doctorul Thorkel ridică privirea şi începu să cerceteze locul cu atenţie. Urechea sa fină nu detecta nimic suspicios. Mulţumit, Thorkel blocă troliul, apoi o porni înapoi spre casă.

Lui Steve îi era teamă să iasă din ascunzătoarea sa când becul de deasupra minei era încă aprins. În cele din urmă se stinse. Steve rămase locului, de teamă ca nu cumva savantul să-l pândească de la fereastră. Când observă silueta greoaie a acestuia mişcându-se domol prin faţa ferestrei, nu mai pierdu timpul, ci ţâşni înapoi spre tabără, oprindu-se la vreo sută de metri de corturi, ca să râdă de propria-i frică. După ce-şi trase sufletul, se întoarse şi se strecură înapoi spre mină.

Privind mereu peste umăr, se lăsă în genunchi şi începu să culeagă bucăţi de minereu, pe care le băga iute în buzunar.

În casă, fără a şti că mica sa expediţie până la gura minei fusese atent observată, doctorul Thorkel tocmai îşi punea la loc casca de protecţie. Deşi nu mai dormise de mai bine de treizeci de ore, zelul care-l anima îl obliga să muncească cu furie. Mâinile i se mişcau cu viteză peste panoul de control, schimbând mereu frecvenţa şi intensitatea fulgerelor verzi.

La masa din centrul taberei, Pedro Caroz şi Bill Stockton continuau să sărbătorească. Bill era într-o dispoziţie de zile mari şi, dacă Mary l-ar fi văzut în acel moment, şi-ar fi dat seama că n-avea nicio şansă să-l mai salveze.

Bill şi Pedro goliseră pe jumătate carafa de băutură. Oricum, erau amândoi băutori cu experienţă şi ajunseseră în acel stadiu în care, deşi nu erau beţi, deveniseră bine-dispuşi.

Între două sorbituri, Pedro se străduia să prindă un ritm nou la armonică. Încheie ultimul acord cam abrupt, făcându-l pe Bill să scuture din cap.

— Nu, Pedro, nu era aşa. Fii atent la mine, rosti şi începu să lălăie dezlânat o melodie.

Steve Baker nu voia să audă de muzică şi, mai ales după ce reuşise să descopere atâtea lucruri, nu-i păsa deloc de eforturile depuse de Pedro. Se apropie de masa lor, de-abia reţinându-şi surescitarea. Înainte ca Bill sau Pedro să-l poată opri, începu să-şi deşarte buzunarele de minereul şi rămăşiţele găsite lângă gura minei. Îşi puse mostrele în faţa lui Bill.

— Ei, ce ţi-am zis eu, e ceva dubios aici, rosti el înflăcărat.

Bill Stockton îl privi dezinteresat şi continuă să cânte la unison cu Pedro. Peruvianul nici nu-i dădea atenţie lui Steve. Se încruntă şi întrebă serios:

— Nu cumva era „Ira-Ira“?

Inginerul dădu din cap serios şi-i răspunse:

— Nu, nu. Aici o iei în sus, şi pe urmă în jos. Ascultă…

Începu să fredoneze din nou, arătând cu un deget unde trebuiau luate nişte note mai înalte, deşi glasul nu-i permitea o asemenea performanţă.

Steve Baker nu mai putea suporta o aşa lipsă de interes. Puse o mână grea pe umărul lui Bill şi începu să-l scuture fără menajamente. Glasul îi răguşise de emoţie.

— Să testăm minereul ăsta, ca să ştim şi noi cum stăm.

Bill Stockton continuă să cânte, atent numai la Pedro. Steve n-avea de gând să se lase mai prejos. Fugi spre cortul pe care-l împărţea cu inginerul, luă trusa de testare şi reveni la masă într-un suflet.

— Nu seamănă cu niciun minereu văzut până acum, strigă spre cei doi cheflii.

Pedro încercă câteva note, apoi, zâmbind fericit, reluă melodia.

— Asta e! declară Bill entuziast. Ai prins-o!

Pedro începu să cânte noua melodie cu vigoare sporită. Bill era încântat. Dar Steve Baker era la sfârşitul răbdării. Îl trase pe Bill de braţ.

— Haide, îi zise rugător, e totul pregătit.

— Ultima dată când am auzit melodia asta, eram la Paramaribo, rosti Bill, ignorând în continuare orice altceva. Îţi place?

— Nu, răspunse Steve cu duritate. Acum, Bill, ce-ar fi să te ocupi de minereul ăsta?

Steve Baker se temea ca nu cumva doctorul Thorkel să iasă deodată din casă şi să descopere că cineva tocmai făcuse un raid pe la mina lui secretă.

Bill Stockton îşi eliberă braţul şi se apropie de Pedro, rostind înciudat:

— Lui Steve nu-i place muzica noastră. Hai s-o încercăm la fratele Bulfinch!

Pedro era gata de orice, aşa că, fără a se întrerupe din cântat, se apropie de cortul doctorului Bulfinch. Steve venea după ei, trăgându-l de mânecă pe Bill. Când toţi trei ajunseră la Bulfinch, Bill îl sfătui pe peruvian:

— Acum, Pedro!

Pedro începu să cânte. În cort, doctorul Bulfinch, înfăşurat bine într-o pătură, continua să încerce fel de fel de formule pentru a-i spune lui Thorkel cât mai exact ce părere avea despre el. Îi privi pe cei trei încruntat şi urlă:

— Plecaţi de aici! Acum!

Bill se încruntă la rându-i, apoi se întoarse spre Pedro:

— Nici lui nu-i place. Privi nehotărât spre cortul lui Mary. Pedro îi simţi ezitarea şi încercă să-l ajute:

— Pentru femei, muzica e magnifică.

Steve era bun de legat. Privea înnebunit de la masa pe care era trusa şi minereul la oamenii dinaintea sa.

— Hai înapoi să testăm minereul ăla. Mai bine să aflăm despre ce e vorba înainte să ne alunge Thorkel mâine dimineaţă.

Însă Bill Stockton se gândea la alte lucruri, mult mai plăcute, în timp ce se apropia de cortul lui Mary. Pedro încetase să cânte, ca să poată începe din nou.

— Îi dau drumul? întrebă el.

— Nu, răspunse Bill. Încearcă să cânţi ceva mai domol acum.

— Bine, se învoi Pedro.

Când începu să cânte, Mary apăru în deschiderea cortului. Deja suportase mai multe decât putea îndura, şi acest lucru se vedea limpede pe chipul ei. Însă Bill nu era atent. Se apropie de ea în paşi de dans şi-i zise vesel:

— Pune-ţi pantofii de dans, fată, de-abia aştept să te fac un tango.

— *Încetează*! urlă Mary la el.

Micul peruvian era uluit. Muzica se opri pe dată. Mary îşi pierdu controlul şi izbucni într-un plâns cu sughiţuri. Se întoarse şi se ascunse în interiorul cortului. Bill se dezmetici deodată. Nu mai stătu pe gânduri şi intră în cort după ea.

CAPITOLUL NOUĂ

MARY SE ARUNCASE PE SALTEA ŞI PLÎNGEA nestăpânit.

Bill tuşi uşor. Mary ridică privirea şi-l văzu. O clipă rămase fără grai. Ochii îi erau plini de lacrimi. Glasul îi răguşise.

— Pleacă, te rog, îi zise printre suspine.

Aşteptându-se ca Bill să plece de acolo imediat, îşi îngropă capul în pernă şi continuă să suspine. Când îşi dădu seama că Bill nu se urnise din loc, se ridică şi, sprijinită în coate, începu să-i explice:

— Voiam să stau aici şi să lucrez. Iar acum… s-a terminat totul.

Atunci când Mary izbucni iar în lacrimi, Bill, observând că batistuţa ei dantelată nu făcea deloc faţă acelui potop, începu să se scotocească prin buzunare, scoţând la iveală o batistă curată, însă, neobişnuit să vadă fetele plângând, nu prea ştia cum să i-o ofere.

Domnişoara savant rosti mai departe, printre hohote:

— Tot ce mi-am dorit şi am sperat e distrus. *Totul!*

Bill avu o clipă sentimentul că şi el era inclus în acel „totul”, dar nu era tocmai sigur şi nici nu putea determina cu exactitate, în clipa aceea. Izbucnirea eminamente feminină a lui Mary îl dăduse peste cap. Nu mai era savanta puternică ce-i comanda pe ceilalţi muritori, ci numai o femeie, o femeie ca oricare alta!

Această descoperire îl uluise pe Bill.

Se lăsă în genunchi alături de salteaua ei, întinse o mână şi îi zise uşor:

— Ascultă, scumpo, acum te porţi ca un copil. Savanţii cei mari nu plâng din orice fleac.

Mary încercă să se stăpânească, fără a reuşi prea bine.

— Ba plâng şi ei! Nu văd de ce eu ar trebui să fac excepţie. Steve caută Dumnezeu-ştie-ce fel de

mină, provocând necazuri încă şi mai mari, cei doi doctori se *urăsc*, iar tu te bucuri de întreaga situaţie!

Fulgerul de mânie care apăru în ochii fetei atunci când rostise ultimele cuvinte aproape că-l blocă pe Bill, care-i întinse timid batista şi se ridică în picioare.

Mary se ridică la rândul ei, gata să-l înfrunte pe inginer.

— Nici măcar nu-ţi pasă! strigă ea isterizată. Eşti fericit nevoie mare pentru că trebuie să ne întoarcem!

Bill Stockton simţi că fata era gata să explodeze. Îi mângâie uşor umărul.

— Ia-o domol… îi zise pe un ton blând.

— Nici vorbă de aşa ceva! izbucni Mary.

Imediat după aceea, lui Mary îi păru rău că urlase la el. Câteva clipe continuară să se înfrunte în tăcere, apoi Mary se apropie de el şi-i zise pe un ton aproape normal:

— După tot ce s-a întâmplat, tu ţopăi de bucurie şi strigi din două în două minute că trebuie *musai* să plecăm de aici mâine!

— Tot va trebui să plecăm undeva, răspunse Bill foarte practic.

Mary însă se gândea la altceva. Acum, că văzuse şi acea latură neobişnuită a lui Bill, era gata să se consulte cu el.

— Dacă am putea aştepta, măcar încă o zi, poate că cei doi doctori ar putea să-şi rezolve disputa, poate că în cele din urmă s-ar putea rezolva cumva.

Mary se simţea din nou stăpână pe sine. Începu să se joace preocupată cu nasturele de la buzunarul hainei lui, care în cele din urmă cedă şi se rupse. Bill izbucni în râs, ceea ce o stârni iar pe Mary.

— Nu! Tu trebuie să te întorci la indigena ta, dacă s-ar putea chiar în clipa asta!

În clipa aceea, Mary descoperi că batista cu care-şi ştergea ochii nu-i aparţinea, aşa că i-o

înapoie lui Bill fără discuţii.

Bill o luă şi rămase tăcut, ca un copil pedepsit pe nedrept. În cele din urmă găsi destul curaj ca să-i zică:

— Ascultă, dacă nu mai plângi, eu nu mai vorbesc de plecare.

Doctorul Mary Phillips îl privi uimită.

— Bine, n-o să mai plâng, încuviinţă ea.

— Atunci nici eu nu mai vorbesc de plecare, răspunse Bill. Şi termină cu suspinele.

Înainte ca Mary să mai spună ceva, Bill se întoarse şi ieşi din cort. Pe chipul lui Mary înflorise deja un zâmbet mulţumit. Inima îi redevenise uşoară şi se simţea satisfăcută.

* *

Pedro şi Steve rămăseseră în faţa cortului, aşteptându-l pe Bill.

În clipa în care ieşi, peruvianul se apropie de el, cu armonica în mână, şoptind agitat:

— Era furioasă pe noi?

Prospectorul, care încă se mai gândea la importanţa descoperirilor sale, îl privi pe Bill curios şi întrebă:

— Ei, ce zici? O facem acum?

Pe chipul lui apăruse un zâmbet de cunoscător şi, fără să mai stea pe gânduri, o porni înaintea tuturor spre masa pe care se aflau mostrele şi aparatele necesare pentru cercetarea lor.

Din păcate, îi deveni foarte curând evident că Bill nu avea nici cea mai mică intenţie să examineze rezultatele expediţiei lui până la gura minei. Inginerul trecu pe lângă masă şi se îndreptă cu paşi repezi spre cortul pe care-l împărţeau.

Steve încă mai privea după spatele lat al inginerului atunci când ajunse şi micul peruvian lângă masă. Proprietarul catârilor dădu din umeri, îl prinse pe Pedro de braţ şi-l întrebă:

— Auzi, a mai rămas niscaiva băutură în carafa aia?

Bill trecu de cort mergând încet, cu mâinile în buzunare. Când ajunse la gardul de bambus care înconjura gura minei, nu stătu pe gânduri, ci deschise poarta imediat. Dinspre fereastra casei se auzea zumzetul dinamului. Hotărât, Stockton o porni cu paşi mari spre casă.

Ignoră cu totul mina, căci atenţia îi era îndreptată numai spre uşa din spate. În clipa în care ajunse în faţa ei, începu să ciocănească tare în ea. Reacţia a fost cea dorită, căci doctorul Thorkel îşi opri aparatele şi-şi scoase casca de protecţie, apropiindu-se greoi de uşă.

— Cine-i acolo?

— Eu… Bill Stockton, strigă inginerul.

— Pleacă! Sunt ocupat, se auzi glasul tunător al lui Thorkel.

— Nu mi-ar plăcea deloc să bat aşa toată noaptea, insistă Bill, dându-se înapoi atunci când îşi dădu seama că savantul nebun se pregătea să deschidă. Atunci când uşa grea se dădu în lături, Bill era deja pregătit să intre în casă. Însă doctorul Thorkel, în loc să-l lase pe inginer să intre, făcu un pas peste prag, împingându-l la loc în curte, închizând cu grijă uşa în urma lui.

— De ce mă deranjezi?

Cineva mai slab de înger ca Bill ar fi plecat de acolo imediat, dar nu şi inginerul, care părea decis să-şi susţină cauza.

— Doctore Thorkel, începu el, ce-ai zice dacă ne-ai mai lăsa să stăm pe aici o vreme, până când toată lumea o să se simtă ceva mai împăcată cu situaţia?

Doctorul Thorkel dădu din umeri cu graţia unui elefant constipat şi răspunse înfuriat:

— Nu! Nu! Este ceva de-a dreptul imposibil.

— Acum câteva zile în plus nici că mai contează, insistă Bill.

Doctorul Thorkel adoptă deodată tonul unui părinte care n-avea de gând să facă niciun compromis cu copilul său.

— Dragul meu prieten, repet încă o dată, este ceva imposibil.

Bill arătă cu capul spre corturile încă luminate aflate în curtea cea mare.

— Sunt destul de înfuriaţi ca să mai rămână un timp, indiferent dacă vă place sau nu.

Afirmaţia lui avu efect imediat asupra savantului, care se arătă sincer tulburat de această veste. Îl privi încruntat pe inginer, încercă să-şi recapete cumpătul şi apoi rosti cu gravitate:

— În acest caz, bunul meu prieten, este ceva ce ar trebui să ştii. Am încercat să ascund totul pentru binele vostru, dar, pentru că insistaţi în dorinţa voastră de a mai sta pe aici, o să-ţi spun.

Pe Bill îl trecură fiori reci pe spate în timp ce privea fix spre ochelarii cu lentile groase ce ascundeau ochii strălucitori ai doctorului.

— Nu cred că înţeleg prea bine, rosti Bill.

— Dar e foarte simplu, continuă doctorul. Munca mea aici este legată de bolile tropicale. Ridică deodată mâinile în faţa lui Bill, ca pentru a-l împinge, apoi continuă: în timp ce dumneata şi ceilalţi eraţi pe drum încoace, m-am molipsit de una dintre cele mai contagioase dintre aceste boli.

Bill digeră informaţia, încercând să-şi dea seama cât adevăr era în spusele doctorului. Plin de scepticism, răspunse:

— Şi de ce atâta mister? De ce nu ne-ai spus de la bun început?

Savantul se aşeză pe treapta de sus, apoi, privindu-l pe Bill, răspunse cu blândeţe:

— Doctorul Bulfinch şi doctorul Phillips sunt oameni de ştiinţă. Dacă ar fi ştiut de acest lucru, nu m-ar mai fi părăsit, ar fi rămas aici ca să mă ajute. Dar nu se poate să rămână aici, mai ales fata asta, aşa de frumoasă. Trebuie să mă lase în plata Domnului.

Bill îl privea pe savant cu sentimente amestecate. Când Thorkel observă că inginerul nu era tocmai convins, continuă:

— Vrei să aprinzi un chibrit, domnule Stockton?

Bill scoase din buzunar cutia de chibrituri şi aprinse un băţ. La flacăra mititică, Thorkel îşi ridică mâneca acelui costum de protecţie, arătându-şi braţul acoperit de ţesut umflat, de un roşu aprins. Atunci când chibritul se stinse, inginerul cel dur se simţea cuprins deja de greaţă.

— E groaznic, bâigui el. Ciudăţenia locului acela se abătu asupra lui deodată. Doctorul Thorkel profită de groaza lui şi se retrase înapoi spre uşa laboratorului.

— Noapte bună, domnule Stockton, îi mai zise.

Bill murmură ceva şi o porni înapoi spre tabără.

În spatele lui, uşa se închise, iar zumzăitul dinamului crescu în intensitate, laolaltă cu fulgerele acelea verzi şi ciudate. Bill văzu pentru o clipă silueta lui Mary profilată pe peretele cortului, însă îşi întoarse atenţia asupra adăpostului doctorului Bulfinch.

Când ajunse lângă el, Stockton se opri.

— O să mă îngrijesc de împachetarea lucrurilor, rosti cu duritate.

Bulfinch privi către intrarea în cort, unde se afla inginerul, şi răspunse:

— Eu zic să nu te mai osteneşti atâta, tinere. Am decis să mai stau.

Înainte ca Bill să mai aibă răgazul să spună ceva, Bulfinch dădu pătura deoparte, aruncă toate hârtiile mâzgălite pe jos şi se apropie de el.

— Mi-e teamă că nu-ţi dai seama ce faci, insistă Bill. O supui pe Mary, pe doctorul Phillips, tuturor primejdiilor acestei jungle.

Chiar în timp ce ei discutau, Mary, complet îmbrăcată, îşi aranja părul în oglinda fixată în faţa cortului. Fata nici n-ar fi avut cum să nu-i audă cum se răsteau unul la altul. Agitată, renunţă la oglindă şi se repezi într-un suflet spre cei doi.

Întunecimea grea a nopţii tropicale ceda tot mai mult teren în faţa zorilor. În acel moment, doctorul

Bulfinch îl privea încrâncenat pe Bill, spunându-i cu duritate:

— După o noapte de nesomn, am ajuns la concluzia că poziţia pe care o am în lumea ştiinţei nu-mi permite să plec până când nu voi primi o explicaţie adecvată a tuturor activităţilor doctorului Thorkel.

Bill nu se lăsă nici el mai prejos:

— Am motivele mele, bine întemeiate, pentru a vă cere să plecăm de aici cât mai repede şi fără niciun fel de discuţie de prisos.

— Numeşte unul dintre aceste aşa-zise motive, insistă doctorul Bulfinch.

Bill, care deja o văzuse pe Mary venind, răspunse pe un ton lipsit de convingere:

— Păi, nu suntem doriţi aici.

Bulfinch fornăi dezgustat, după care îi întoarse spatele şi plecă. Bill se întoarse spre Mary, care-l privea cu dispreţ.

— Promisiunile tale nu sunt de durată, nu? rosti ea cu amărăciune.

Bill trecu imediat în apărare, ştiind că se afla într-un dezavantaj clar.

— Dar n-are absolut niciun rost să mai stăm pe aici. Ce mama naibii mai contează acum?

— Dar pentru dumneata contează vreodată ceva?

— Nu, de obicei nu, admise Bill cu amărăciune, dar nu renunţa. Poate că o să înţelegi mai târziu motivele mele…

Din spate se auzi deodată glasul tunător al lui Bulfinch:

— Domnule Stockton!

Bill se întoarse. Mary îi urmări privirea.

Biologul se afla la masă şi tocmai examina mostrele pe care le lăsase acolo Steve Baker. Bill şi Mary se apropiară de el, uitând de disputa lor.

— De unde provin aceste mostre? se interesă Bulfinch cu ochi strălucitori din cauza surescitării.

— De la gura minei din spatele casei lui Thorkel, răspunse Bill.

Bulfinch îşi îndreptă iar atenţia asupra mostrelor. Degetele sale îndemânatice sortaseră deja materialele.

— Astea nu sunt minerale, rosti doctorul. Aici avem de-a face cu nişte resturi de oase.

Auzindu-l, Bill şi Mary se apropiară mai mult de doctor. Acesta continuă:

— Dicotylinae!

Bulfinch îşi privea mai tinerii colegi de parcă tocmai anunţase că auzise trâmbiţa lui Gavril.

— Ce-i asta? vru Bill să ştie.

Savantul examina deja cu atenţie cele două bucăţi de oase în timp ce Mary, surescitată, îi spunea lui Bill:

— Dicotylinae e o specie de porc sălbatic indigen.

Era evident pentru oricine că doctorul Bulfinch încerca din răsputeri să minimalizeze importanţa descoperirii sale. Se întoarse încet spre Mary, oferindu-i oasele.

— Doctore Phillips, rosti el, îţi cer să ateşti că aceste specimene sunt de origine recentă.

Bill nu era deloc impresionat de aceasta descoperire.

— Cred că era un purcel foarte tânăr, poate chiar nou-născut.

Savantul se întoarse spre Bill cu un zâmbet tolerant.

— Ba din contră, era în plină maturitate, observă numai suprafaţa oaselor.

— Poate că era doar un şobolan, răspunse Bill.

Savantul se încruntă spre el, apoi îşi îndreptă atenţia asupra lui Mary.

— Doctore Phillips, meriţi felicitări, rosti el. Ai fost prezentă la identificarea unei specii de porc pitic necunoscut până acum ştiinţei. Glasul îi tremura de emoţie. Animalul acesta n-avea mai mult de cinci centimetri la maturitate!

Bunul doctor strângea cu fervoare oasele la piept, ca şi cum ar fi spus o rugăciune, rostind apoi cu încântare:

— Vom numi această specie Dicotylinae Bulfinchi.

Deodată, tresăriră toţi trei atunci când un glas bubui din spatele lor

— Văd că te grăbeşti să-ţi asumi tot creditul, doctore Bulfinch. Glasul îi aparţinea lui Thorkel. Cei trei se întoarseră spre savantul pustnic, stânjeniţi că nu-l observaseră din timp. Savantul zâmbea cu amabilitate. Atunci când acesta se apropie de grup, Bill o trase pe Mary mai departe de braţul infectat, ca s-o ferească de contaminare. Pot să văd şi eu aceste dovezi? întrebă doctorul Thorkel pe un ton plăcut.

Morocănos, Rupert Bulfinch îi întinse cele două bucăţi de os. Cu ochii strălucind în spatele lentilelor groase, doctorul Thorkel le privi cu mult interes.

— Provin în mod clar de la un porc foarte mic, încuviinţă acesta.

— O specie cu totul nouă, se apără doctorul Bulfinch.

Mary Phillips, aparent mulţumită de modul în care doctorul Thorkel acceptase descoperirea lor, interveni cu agresivitate:

— Să le pregătesc pentru transport, doctore Bulfinch?

— Mulţumesc, încuviinţă acesta.

Mary îl privi provocatoare pe doctorul Thorkel, însă acesta nu părea să aibă ceva de obiectat. Mary luă oasele şi o porni cu ele spre cort. După ce aruncă încă o privire îngrijorată spre Thorkel, Bill porni pe urmele ei. Cei doi savanţi rămaseră singuri.

CAPITOLUL ZECE

ÎN TIMP CE SE OCUPAU CU REEXAMINAREA ACELOR OASE în cortul lui Mary, Bill şi fata erau cu urechile ciulite, în timp ce ascultau conversaţia care se purta lângă masă. Era evident că doctorul Bulfinch era pus pe ceartă, deşi Thorkel continua să fie dezarmant de amabil.

Savantul pustnic îşi ţinea braţele la spate şi privea îngândurat cum se lumina de ziuă.

— Ciudat cât de absorbit a fost mereu omul de mărimea lucrurilor, rosti el.

Bulfinch era înclinat spre dogmatism.

— Ca biolog, ar trebui să-ţi amintesc că mărimea este principala diferenţă între mamifere. În ceea ce priveşte alcătuirea internă şi celulele, un şoarece şi o balenă sunt identice.

Era evident că doctorul Thorkel nu-l ascultase. Acesta continua parcă să viseze cu ochii deschişi, privind pierdut în zare, filosofând mai departe pe marginea subiectului.

— Ştim aşa de puţine lucruri despre jungla asta amazoniană de sub noi, cea mai mare pădure tropicală de pe lumea asta. Ştim că în interiorul ei nu trăiesc animale mari, precum elefanţii sau rinocerii din Africa sau Asia. Dar cine ştie câte specii minuscule nu adăposteşte ea, precum cea pe care tocmai ai descoperit-o.

— Speculaţiile nu-şi au rostul, insistă doctorul Bulfinch.

— Nu întotdeauna, răspunse Thorkel filosofic. Dar îţi pot arăta calea. De exemplu, ţi-a trecut vreodată prin minte că, deşi mii de nativi sălbatici de aici au practicat vânătoarea de capete, numai indienii Jivaro din Amazon pot să le micşoreze până la dimensiunile unei portocale, sau ale unei castane? Oare treaba asta nu sugerează că există o memorie „rasială” a unor timpuri în care inamicii lor erau nişte oameni de dimensiuni reduse?

Doctorul Bulfinch strâmbă din nas auzindu-l, dar reuşi să-şi păstreze calmul în faţa acestui nou doctor Thorkel.

— Dacă-mi permiţi să spun aşa, doctore, asta nici măcar speculaţie nu se mai poate chema, ci doar o aiureală.

Mary şi Bill se opriseră din lucru ca să poată asculta mai bine discuţia dintre cei doi savanţi. În clipa aceea, doctorul Bulfinch îl prinsese pe doctorul Thorkel de braţ şi îl conducea spre poartă, înspre junglă.

Mary Phillips se întoarse la treaba pe care o făcea. În faţa ei era deschisă trusa pentru mostre, şi, cu ajutorul unei bucăţi de tifon îmbibate în alcool şi cu o perie delicată, curăţa oasele descoperite. Bill stătea chiar alături, destul de nemulţumit.

— În locul tău, n-aş pune mâna pe oasele alea.

— Sunt convinsă că n-ai face-o dacă te-ar ruga cineva, răspunse Mary cu sarcasm.

Bill protestă imediat.

— Zău aşa, nu-mi pasă unde mergem, doar să nu mai stăm pe aici.

Mary se opri din treabă şi ridică privirea spre Bill.

— De ce nu eşti şi tu ca toată lumea? rosti înciudată.

— Ascultă, începu Bill, sigur că avea dreptate, Thorkel n-a avut pe nimeni alături vreme îndelungată. Stând mereu singur, a înnebunit.

— De unde ţi-a venit ideea asta? se interesă Mary.

— E prea… începu Bill nesigur. Are o dispoziţie care se schimbă de la o clipă la alta.

Mary se strâmbă dezgustată. Bill privi prin curte şi-i zări pe cei doi savanţi. Se duse repede până la masă, luă şi restul de oase şi reveni cu ele la Mary.

— Unde-i Steve? o întrebă.

— Nu l-am văzut deloc în ultimul ceas, răspunse ea. Poate că încearcă să facă rost de ceva

de mâncare. A început să-mi fie foame.

— Ha! izbucni Bill. Până la urmă eşti totuşi o fiinţă umană. Ştiinţa poate aştepta până ce-ţi umpli stomacul. Începu să se joace uşor cu oasele din mână. Poate reuşim să facem rost de un sandviş cu şuncă de dimensiuni reduse, dacă punem mâna pe unul dintre porcii ăştia pitici. Cinci centimetri, o bucăţică bunicică într-o chiflă mijlocie.

Mary fierbea de furie. Smulse oasele delicate din palma lui Bill. Apoi rămase interzisă.

Privea uimită spre curte, unde dispărutul Steve Baker tocmai intra pe poartă, venind dinspre junglă. Sub îndrumarea lui, cei care se ocupau de catâri tocmai dezlegau animalele şi le mânau spre poartă.

În clipa aceea, cei doi putură asculta din nou conversaţia dintre cei doi savanţi.

— Discuţia noastră a fost foarte interesantă, tocmai spunea Thorkel. Se pare că nu ne înţelegem mai bine decât o făceam când încă mai eram la New York. Dar nu este vina dumitale, doctore Bulfinch, cercetările întreprinse de noi sunt aşa de diferite! Oricum, mă bucur sincer că nu te-ai grăbit să pleci în dimineaţa asta. Aşa am avut ocazia să-ţi mulţumesc încă o dată, înainte de plecare.

Mary încerca să-şi stăpânească bucuria şi groaza în faţa celei mai noi descoperiri făcute acolo. Bill îi simţi agitaţia.

— Dar nu plecăm! rosti Bulfinch cu hotărâre, vârându-şi mâinile în buzunare şi privindu-l provocator pe Thorkel.

— Dar nu doresc prezenţa voastră aici, răspunse Thorkel la fel de hotărât.

Era evident că doctorul Bulfinch se pregătise toată noaptea pentru acel moment. Mary şi Bill îl urmăreau cu răsuflarea tăiată, cum răsufla uşurat că-şi putea expune în fine gândurile.

Părea să-şi aleagă cuvintele cu multă chibzuinţă, pentru a putea da lovitura de graţie.

— Nepoliteţea, doctore Thorkel, ca să nu mai pomenesc de înşelăciunea prin care ne-ai adus aici, mă scuteşte de orice fel de obligaţii de a lua în considerare dorinţele dumitale în această privinţă.

Era evident pentru oricine că Thorkel era gata să facă o criză de furie.

— Nu voi permite să mai rămâneţi, insistă el. Trebuie să plecaţi pe dată.

Thorkel ridică pumnul, ca şi cum ar fi vrut să-l pocnească pe Bulfinch drept în nas. Bill era prea departe ca să mai poată interveni, iar Mary, neştiind cum altfel să reacţioneze, se pregătea să slobozească un ţipăt neştiinţific, când salvarea sosi pe neaşteptate.

Steve Baker se apropie de cei doi, îl prinse pe Thorkel de braţ şi, râzând, rosti:

— Nu-i nevoie să vă luaţi la bătaie, băieţi. Oricum nu putem pleca până când catârii nu s-au odihnit bine, le zise, arătând spre şirul de catâri care tocmai ieşeau pe poartă. Le trebuie câteva zile de stat pe păşunea aceea bogată de lângă râu.

Spusele lui îşi făcură imediat efectul asupra lui Thorkel.

— Nu poţi să faci aşa ceva! urlă savantul. Adu-i imediat înapoi!

— Îmi pare rău, şefule, dar nu se poate, răspunse Steve vesel.

Bill se apropie de cei trei şi interveni în discuţie înainte ca furia lui Thorkel să se verse asupra lui Steve.

— Ba da, Steve, poţi. Thorkel are dreptate. Trebuie să plecăm de aici chiar în dimineaţa asta. Tu nu eşti de aceeaşi părere, Mary?

— Sigur că nu, răspunse fata.

Bill dădu din umeri şi rosti resemnat:

— Ascultaţi bine la mine, am încercat s-o fac pe eroul, dar se pare că rolul ăsta nu mă prinde deloc. Se întoarse spre Thorkel şi, arătându-l cu degetul, zise cu asprime: Are o boală contagioasă şi încearcă din răsputeri să vă ferească de ea.

Steve Baker şi Rupert Bulfinch se uitară curioşi la savant. Thorkel rămăsese la fel de impasibil.

— Dacă e o glumă, atunci e bună, zise deodată Steve.

— Domnul Baker mi-a luat vorba din gură, interveni şi Bulfinch.

Bill ezită o clipă, apoi continuă:

— Dacă aveţi impresia că-i o glumă, atunci priviţi aici.

Înainte ca Thorkel să poată reacţiona, Bill îi ridică mâneca, expunând la vedere cicatricea groaznică de pe braţul lui.

Cum Steve se afla cel mai aproape de doctor, tresări îngrozit şi se îndepărtă. Mary nu părea deloc tulburată, ceea ce-l uimi pe Bill. Atunci doctorul Bulfinch decise să limpezească chestiunea.

— O arsură de radium. Calmează-te, domnule Baker. Necazul doctorului Thorkel este absolut nevătămător pentru noi. Bulfinch se întoarse apoi spre Thorkel şi rosti în derâdere: Ai fost teribil de neîndemânatic dacă te-ai expus unui asemenea accident.

Bill, care până atunci se crezuse stăpân pe situaţie, constată cu uimire că fusese luat de prost şi făcut de râs în faţa celorlalţi. Privi fără voie spre Mary şi observă că fata se amuza copios pe seama lui.

Însă cel mai însemnat lucru era schimbarea doctorului Thorkel, care renunţase la placiditatea de dinainte şi se lăsase pradă furiei nimicitoare.

— Nu mai spun decât un singur lucru, mugi el. Dacă mai staţi aici chiar şi un ceas în plus, o faceţi pe riscul vostru.

După această ameninţare, asupra tuturor se lăsă tăcerea, în timp ce Thorkel îi privea pe toţi înfuriat. În acele momente de linişte deplină, dinspre casă se auzi un sunet cel puţin bizar.

Nechezatul subţirel al unui cal!

CAPITOLUL UNSPREZECE

SUNETUL ACESTA AVU EFECT ASUPRA TUTUROR celor prezenţi acolo, însă cel mai interesat părea să fie tot Thorkel. Se răsuci spre casă, însufleţit de o surescitare ciudată.

Steve Baker îşi îndreptase atenţia înspre poartă, crezând că nechezatul venise dinspre catâri, însă alungă acea impresie imediat. Buzele lui Thorkel se mişcau tăcute, de parcă savantul ar fi rostit o rugăciune. Cei care stăteau mai aproape de el îl putură auzi şoptind cu fervoare:

— Trăieşte!

Însă cel mai impresionat de acel nechezat s-a arătat a fi micul peruvian, care, ostenit după beţia din timpul nopţii, aţipise într-un colţ la soare. Acesta sări ca ars la auzul lui. În mod evident, sunetul acesta îl scosese din starea de prostraţie.

— Pinto! strigă imediat. Ăsta-i calul meu, Pinto. S-a întors.

Pedro începu să alerge spre casă.

— Pedro! se auzi glasul tunător al lui Thorkel.

Obişnuit să se supună doctorului, Pedro se opri şi se întoarse.

— Dar ăsta-i Pinto, rosti el.

Thorkel trecu grăbit pe lângă el, şoptindu-i:

— Ce prostie! Fii amabil şi stai aici.

În timp ce ceilalţi rămăseseră locului ca să privească scena din faţa lor, Thorkel, fără să-i mai bage în seamă, se grăbea să intre în casă. Pedro prinse curaj şi făcu doi paşi după el. Dinăuntru se auzea limpede un tropot uşor. Thorkel grăbi pasul. Era evident pentru oricine că acel tropot nu putea fi produs decât de copitele unui cal. Neliniştea lui Pedro în privinţa animalului său favorit alungă spaima de savant, mai ales că prezenţa celorlalţi oaspeţi îi oferea o doză bună de curaj.

Hotărându-se pe loc, Pedro se luă după doctor, încercând să-l ajungă din urmă. Thorkel însă se întoarse în pragul uşii ca să vadă reacţia oaspeţilor

nedoriţi şi pe cea a servitorului. Observând că peruvianul intenţiona să intre după el, îi strigă să se potolească.

Indianul se opri o clipă, lăsându-i suficient timp savantului să-i trântească uşa în nas. Totul se petrecuse atât de repede, încât Bill, Mary, Steve şi doctorul Bulfinch nu mai ştiau ce să creadă. Priveau cu toţii ca prostiţi spre casă. Steve Baker a fost primul care şi-a revenit.

— Mie mi se pare că doctorul ţine un cal în casă.

Mintea practică a doctorului Bulfinch nu voia să creadă aşa o enormitate.

— Mă îndoiesc că şi un excentric precum doctorul Thorkel ar fi aşa de nebun încât să ţină un cal în casă, răspunse pe dată.

Însă Steve Baker nu intenţiona să se lase convins aşa de uşor. Auziră uşa din spatele casei deschizându-se şi trântindu-se apoi cu zgomot. Steve, curios, se furişă spre gardul de bambus. Ceilalţi trei îl urmară. Erau oarecum amuzaţi de felul în care se furişa Steve, căutându-şi o poziţie cât mai bună pentru a putea privi prin gard.

Îl văzură deodată cum le făcea semne să se apropie. Bill o prinse pe Mary de braţ şi o porniră laolaltă spre Steve, conştienţi de apropierea dintre ei.

Alături de puţul minei şi de-a lungul zidului casei era un petic de iarbă grasă şi înaltă. Se părea că doctorul Thorkel urmărea ceva prea mic ca să poată fi văzut din iarbă, pentru că se apucase să despartă firele lungi şi mlădioase, cercetând cu meticulozitate chiar şi pământul.

Savantul ieşise într-un suflet din casă, înarmat cu o cutie pentru mostre şi o plasă de prins fluturi. După ce cercetă atent peticul acela de iarbă, se postă la capătul lui, cu plasa gata pregătită. Bill şi Mary încă nu-şi dădeau seama despre ce putea fi vorba.

În cele din urmă auziră glasul savantului, care şoptea alinător:

— Încetişor, băiete. Uşurel.

Bill se întoarse s-o privească pe Mary. Doctorul Bulfinch scutură trist din cap. Doar Steve comentă cu uluire:

— Sărmanul nebun, cred că aleargă după un cal cu o plasă de fluturi.

Savantul nebun nu părea să fie conştient de spectatori. Aplecat deasupra peticului de iarbă, zvâcni deodată cu plasa de fluturi. Se aşeză apoi în genunchi, protejând cu o mână ceea ce prinsese, în timp ce cu cealaltă punea alături cutia de mostre. Deschise capacul acesteia cu băgare de seamă şi transferă captura în cutie. Imediat ce se asigură că era închisă bine, se ridică în picioare, foarte mulţumit. Cei care-l urmăreau îl auziră spunând vesel:

— Uşurel, Pinto, încet, băiete!

Mary îşi ascunse faţa în umărul lui Bill. Tremura uşor din cauza şocului.

— Ce mare savant era, murmură ea. Iar acum… uite-l.

Nici doctorul Bulfinch nu fusese imun la tot acel spectacol. Era evident că încerca să-şi revină ca să poată decide care era următorul pas pe care trebuia să-l facă. Steve Baker şi Bill Stockton îşi exprimau sentimentele în cu totul alt mod. Baker blestema în timp ce Bill îşi dusese un deget la tâmplă, făcând un semn expresiv.

Aşteptându-se ca doctorul Thorkel să apară din nou în uşa casei, toţi patru, cu Pedro alături, reveniră în preajma mesei din centrul taberei. Se priveau încă nedumeriţi, neştiind prea bine ce să creadă.

Pedro era cel mai agitat dintre ei. Se întoarse speriat spre Bill şi-l întrebă:

— Crezi că doctorul a încercat să prindă stafia lui Pinto?

— Cred că asta-i explicaţia cea mai bună, răspunse Bill.

Doctorul Bulfinch era însă de părere că bietul indian merita un răspuns mai bun. Se uită la Bill cu duritate, apoi îi zise lui Pedro:

— Nu, Pedro, nu-i aşa. Tare mi-e teamă că doctorul Thorkel doar îşi închipuie că are ceva în cutia aia.

Pedro era şi mai nedumerit.

Steve Baker încercă să clarifice situaţia:

— Doctorul zice că şeful tău a luat-o razna pe câmpie.

Mary îl prinse pe Bill de braţ şi-l întrebă speriată:

— Dar ce tot face în casă? Ce nu putem vedea niciunul dintre noi, şi nici măcar Pedro n-are voie?

Steve se cutremură şi, după ce oftă, răspunse:

— Poate că lucrurile pe care le are acolo nu le poate vedea nimeni, cu excepţia lui, desigur.

Bill Stockton, impresionat de încrederea pe care i-o acorda Mary, încercă să abordeze situaţia dintr-un unghi practic. Se întoarse spre Pedro şi-l întrebă:

— De cât timp eşti aici?

— De cinci, nu, de şase luni, răspunse indianul. De când am venit cu şobolanii.

Cuvintele lui Pedro nu-l ajutară pe Steve să se simtă mai bine.

— Ce şobolani?

Peruvianul începu să enumere pe degete.

— Patru duzini de şobolani, trei duzini de pui de găină, paisprezece câini, fără să-l punem la socoteală pe Paco. Şapte pisici, în afară de Satanas, le zise, arătând spre o pisică neagră care tocmai se juca prin apropiere.

Ca şi cum ar fi devenit deodată conştientă de atenţia celorlalţi, pisica se cocoţă pe zidul de lut şi rămase acolo să se însorească.

Pedro continuă numărătoarea:

— Patru porci…

Bill auzise suficient

— Şi ce s-a întâmplat cu toată grădina asta zoologică? îl întrerupse pe dată.

— Nu ştiu, dădu Pedro din umeri. Cu excepţia a cinci pui de găină, le zise arătându-le găinile din curte, toate animalele au fost duse în casă la doctor.

Mary îl întrerupse, încercând să se îmbărbăteze singură:

— Nu văd nimic neobişnuit în faptul că un biolog se foloseşte de animale pentru experimentele sale. Imediat ce termină de vorbit, îşi vârî mâna în buzunar şi strânse în palmă oasele de acolo. Erau aceleaşi oase pe care i le adusese Bill ceva mai devreme. Simţi cum inima îi sălta parcă în gât. Din cauza intervenţiei lui Thorkel, nu mai avusese răgazul necesar ca să atragă şi atenţia celorlalţi asupra lor.

Steve îşi îndreptase de-acum atenţia asupra doctorului Bulfinch.

— Şi cam la ce fel de experienţe credeţi că le-a supus pe bietele animale?

Bulfinch fie că n-avea niciun răspuns gata pregătit, fie că ezita să rostească adevărul. Indiferent de motiv, Pedro profită de momentul de linişte ca să-şi expună propriile păreri cu privire la experimentele savantului.

— Nu ştiu ce face. Dar Satanas de colo se îngraşă pe zi ce trece tot mai tare.

Steve Baker se cutremură deodată. De parcă l-ar fi scuturat un fior greu de stăvilit. Fără să mai stea pe gânduri, rosti înciudat:

— Atunci mai bine ne-am strânge bagajele ca s-o ştergem naibii de aici.

Chestiunea rămânea însă la latitudinea celor doi doctori. Rupert Bulfinch se întoarse s-o privească pe Mary, invitând-o să-şi dea cu părerea.

— Nu mă simt deloc vinovată că plec de aici, rosti ea în cele din urmă.

— Doctorul Thorkel va refuza în mod sigur orice ofertă a noastră de a-l ajuta, zise şi doctorul Bulfinch.

Cei doi se întoarseră spre ceilalţi, îndreptându-şi atenţia asupra lui Steve Baker. Bulfinch fu acela care luă cuvântul:

— Şi eu, şi doctorul Phillips suntem de acord că n-are rost să mai stăm. Poţi merge să-ţi aduci catârii aici, domnule Baker.

Bill se amuza copios de seriozitatea afişată de doctorul Bulfinch. Se întoarse spre Steve şi râse vesel.

— Eu nici măcar nu trebuie să mă răzgândesc. Dar tu, Pedro, ce zici?

Era evident că indianul mai avea unele îndoieli.

— Dacă l-aş găsi pe Pinto…

— Că tot veni vorba, îl întrerupse Steve, mă duc să-mi găsesc catârii. O porni în fugă spre poartă şi de acolo pe poteca din junglă pe care plecaseră catârii şi îngrijitorii lor.

Fără a mai pierde vremea cu vorbe de prisos, Bill, Mary şi doctorul Bulfinch o porniră spre corturi ca să se pregătească de plecare. Câteva clipe mai târziu, Bulfinch reapăru din cort, apropiindu-se grăbit de masa din mijlocul taberei. Când luă oasele rămase acolo, observă electroscopul care făcea parte din echipamentul lui Bill.

Când privi absent aparatul, observă că acele lui se mişcau destul de puternic. Intrigat, doctorul Bulfinch începu să studieze cu grijă ce se afla pe masă, oprindu-se asupra bucăţii de minereu pe care o adusese Steve de la mină. Atunci când o apropie de electroscop, observă cu stupoare cum acele lui parcă o luaseră razna.

Uluit de importanţa descoperirii sale, doctorul privi în jur, ca să vadă dacă fusese sau nu observat. Puse cu grijă bucata de minereu în buzunar şi se retrase grăbit în cortul său. Câteva minute mai târziu, de masă se apropie Bill, care intenţiona să-

şi strângă trusa. Atunci când ridică electroscopul pentru a-l pune înapoi la locul său, observă la rându-i activitatea înregistrată de acesta, ceea ce-i stârni interesul.

Se întoarse să privească în jur, apoi începu să strige surescitat:

— Steve! Hei, Steve! Unde eşti?

Steve, care se afla deja pe potecă, auzindu-l pe Bill urlând, se repezi într-un suflet înapoi. Cum îl văzu, Bill îi şi strigă:

— Vino înapoi!

Steve se grăbi să ajungă lângă masă. Bill, care ţinea în mână o bucăţică de minereu, o apropia şi o îndepărta sistematic de electroscop.

— Ce-i? întrebă Steve când ajunse lângă el.

— De unde ai minereul ăsta?

— După cum ţi-am mai spus şi noaptea trecută, de la gura minei care se află în spatele casei.

Bill încuviinţă din cap. Îi oferi lui Steve una dintre bucăţelele de minereu.

— Ţine puţin.

Steve îl privea nedumerit, dar nu refuză bucăţica de minereu. Inginerul părea să ştie ce avea de făcut.

— Acum îndepărtează-te puţin, îi porunci, cu ochii fixaţi asupra electroscopului. Şi mai departe, aşa, nu te opri încă.

— Ce crezi că e? îl întrebă Steve.

— Ştiu sigur ce e, răspunse Bill. Şi mai ştiu că e puternic radioactiv.

Steve Baker făcu ochii mari. Privi cu neîncredere la bucăţica de minereu din mână.

— Din aşa ceva provine radiumul?

— Da, e minereu de uraniu, confirmă Bill Stockton, şi-chiar şi un copilaş şi-ar da seama că e de o sută de ori mai bogat decât orice alt zăcământ descoperit până acum.

Steve se repezi spre inginer şi-l prinse de braţ, făcând gesturi disperate ca să-l readucă la tăcere.

— Taci! Ar putea să te audă careva.

Se întoarseră amândoi să privească în jur, cu un aer de conspiratori. În cele din urmă, Bill rosti:

— Nicio grijă în privinţa lor. Îşi fac liniştiţi bagajele.

Steve însă n-avea de gând să-şi asume niciun fel de riscuri. Puse cu grijă bucata de minereu în buzunar şi…

Cei doi, Bill şi Steve, ar fi rămas muţi de uimire dacă ar fi văzut ce anume se petrecea în cortul lui Mary. Cei doi savanţi se furişau pe tăcute prin cort, aruncând priviri piezişe spre curte, încercând să se ascundă de ceilalţi. Mary lucra de zor lângă o tavă de developare. Bulfinch privea cu atenţie la bucăţica de film pe care Mary tocmai o developase.

— Extraordinar, n-aş fi crezut una ca asta!

Mary scoase de la developat şi a doua bucată de film. O examina cu atenţie, apoi rosti:

— Asta-i cea expusă de la zece paşi.

Bulfinch examină cu atenţie negativul din mâna lui Mary şi-i răspunse:

— Complet înceţoşat. Doctore Phillips, minereul ăsta conţine o proporţie nemaivăzută de radium.

Fata părea foarte satisfăcută de descoperirea lor.

— Atunci ar fi mai bine să ne grăbim, rosti ea, ieşind din cort în urma lui Bulfinch.

În acest răstimp, Bill îşi strânsese trusa, şi pe masă nu mai rămăsese decât o bucată de brânză şi un cuţit.

Bill şi Steve stăteau amândoi cu spatele spre corturi şi examinau cu atenţie bucata de minereu din mâna lui Steve. Se opriră din şuşoteală atunci când îi auziră pe cei doi savanţi apropiindu-se. Steve puse minereul la loc în buzunar şi, nonşalant, se apropie de masă ca să-şi taie o bucată de brânză. Nu apucă să ducă până la capăt gestul din cauza cuvintelor doctorului Bulfinch:

— Eu şi doctorul Phillips am stat şi ne-am gândit bine la ceea ce se petrece aici. Aşa că ne-am

decis să rămânem, ca să avem grijă de doctorul Thorkel.

Văzând că toate planurile întocmite cu grijă erau pe cale să se ducă de râpă, Steve Baker spuse la repezeală:

— Dar voi sunteţi oameni importanţi, e nevoie de voi prin alte locuri. Eu şi Bill suntem obişnuiţi cu clima de aici. Noi ar trebui să rămânem ca să-l ajutăm pe doctor.

Doctorul Bulfinch dădu din umeri şi răspunse vesel:

— Poate, dar noi suntem oricum mai bine echipaţi pentru acest lucru, în fond şi la urma urmei, este totuşi vorba de un coleg de-al nostru.

Bill Stockton se distra grozav pe seama acelei răsturnări de situaţie. Se uită, cu umor, de la biolog la Steve, şi se aşează comod pe scaun. Zâmbea vesel.

— Ce-ar fi să nu ne mai tragem pe sfoară unii pe alţii? rosti el în cele din urmă. În fond şi la urma urmei, am venit împreună. Hai mai bine să dăm cărţile pe faţă.

Steve, Mary şi Bulfinch păreau indignaţi. Bulfinch chiar se întoarse spre inginer şi zise cu amărăciune:

— Ce păcat că ai recunoscut minereul…

— Aş putea spune acelaşi lucru, zise Steve zâmbind. Dar sunt convins că există aici suficienţi bani ca să ne ajungă la toţi patru.

— Pentru noi nu-i vorba numai de bani, interveni Mary. Noi ne-am gândit în primul rând la clinicile şi laboratoarele de cercetare.

Steve îl înghionti cu cotul pe Bulfinch.

— Gata, gura, şopti, uite că vine şi Pedro.

Ce făcuse indianul în timp ce ceilalţi se pregăteau de plecare, nimeni n-ar fi putut spune. Cert este că se apropia de ei zâmbind cu gura până la urechi.

— Pinto ar putea să se întoarcă, le zise. Cred că stau aici.

Steve începu să râdă.

— Cred că o să stăm cu toţii.

Doctorul Bulfinch încercă să recapete controlul asupra grupului. Îl privi pe Steve cu dezaprobare şi apoi rosti cu demnitate:

— Nu înţeleg de ce trebuie să ne purtăm ca nişte gangsteri. Nu avem niciun secret de păstrat. Nu trebuie decât să decidem dacă merită să lăsăm la îndemâna unui nebun ceva aşa de preţios pentru întreaga umanitate.

Bill privea cu cinism atitudinea aşa-zis ştiinţifică pe care Mary şi Bulfinch insistau s-o afişeze cu ostentaţie.

— N-o să i se permită nimic dacă apucăm să punem mâna pe mină, insistă Bill.

Se părea că Bulfinch se obişnuise de acum cu astfel de întreruperi, căci, fără a-l băga în seamă pe inginer, continuă:

— Nu trebuie să uităm că Thorkel are şi el anumite interese ce trebuie apărate. Însă pe moment mi se pare absolut necesar să punem puţină ordine în această afacere.

Cât timp bărbaţii discutaseră, Mary, cu mâinile în buzunare, dăduse peste oasele despre care încă nu apucase să discute cu nimeni. În cele din urmă le scoase la vedere şi le zise:

— Poate că ar trebui să ţinem cont şi de astea în ceea ce vom întreprinde de acum încolo.

— Alte oase de porc? se interesă Bill.

Bulfinch se uită cu silă spre Bill, apoi înţepeni când dădu cu ochii de oasele din mâna fetei. Mary era albă la faţă precum varul. Ştia ce voia să spună doctorul, chiar înainte ca acesta să deschidă gura.

— Astea-s oase omeneşti!

CAPITOLUL DOISPREZECE

— A MAI FOST CINEVA AICI, CU DOCTORUL, de când ai venit tu, Pedro? întrebă doctorul Bulfinch foarte sobru.

— Numai Mira Santiago, răspunse Pedro. A venit ca să aibă grijă de casă. Dar a plecat… acolo, făcu el, arătând spre junglă.

— Nu pot fi ale Mirei, insistă Mary Phillips. Sunt oase de pigmeu.

Doctorul Bulfinch se aşeză istovit pe un taburet şi puse oasele pe masă.

— Din câte ştim până acum, nu există pigmei în America de Sud, doar în Africa Centrală. Lovi cu pumnul în masă. Trebuie să intrăm în casă, să vedem ce se petrece aici.

Chiar în timp ce vorbea, un scârţâit neplăcut ajunse până la urechile lor.

Zgomotul acela îi era bine cunoscut lui Steve Baker.

— E la gura minei, scoate ceva. Acum e cel mai bun moment ca să intrăm.

Ca şi cum ar fi fost motivaţi de un singur creier, cei cinci oameni o porniră într-un suflet spre uşa din faţa casei. Mergeau într-un şir ordonat, decişi să afle ce şi cum. Trecând pe lângă gardul acela din bambus, îl putură vedea pe Thorkel la gura minei, cum ajusta ceva la instalaţia sa.

După ce urcară cele câteva trepte ale verandei dărăpănate, Steve Baker îşi scoase briceagul şi deschise uşa ca un hoţ de mare clasă. Nu-i trebui mai mult de o secundă. Când deschise uşa şi făcu primul pas în casă, ceilalţi îl urmară fără nicio ezitare. Câinele lui Pedro, care-l urma, ca de obicei, adulmecă o dată, îşi vârî coada între picioare şi refuză să intre. Fugi înapoi în curte scâncind a jale.

Dacă se aşteptaseră cumva să găsească în interior un laborator modern echipat, fură crunt dezamăgiţi. Prima impresie era aceea de sărăcie şi

austeritate. În faţa lor era doar o cameră mică, cu pereţi de lut şi o fereastră înghesuită, ce de-abia lumina interiorul.

Mary arătă spre o uşă ce se vedea în partea opusă a camerei.

— Acolo trebuie să fie bucătăria…

— Iar cea de acolo e uşa din spate, care dă spre mină, rosti Steve.

Doctorul Bulfinch şi Bill Stockton cercetau cu grijă încăperea.

Mobila era simplă şi puţină. Un pat îngust, o masă de lemn folosită pe post de birou, trei scaune greoaie şi un banc de lucru lângă perete.

Pe masă erau microscopul şi nişte carnete de însemnări. Pe bancul de lucru se vedeau câteva coşuri de nuiele. Împrăştiate în jur, dar mai ales pe podea, erau lucrurile lui Thorkel, pe care le aruncase care încotro, prins probabil de experimentele sale. Bill numără dintr-un foc nişte eprubete, câteva cărţi, o canistră, câteva farfurii murdare, haine ponosite, o pereche de ghete, o geantă de voiaj, vreo trei cutii şi alte asemenea mărunţişuri.

Steve îi atrase atenţia lui Bill asupra unui tub ruginit care era cumva conectat cu instrumentul atârnat deasupra minei. Tubul intra în casă printr-o gaură din perete şi era ataşat la un panou cu întrerupătoare electrice. Panoul era montat pe peretele ce despărţea camera de bucătărie. Chiar în uşă era fixat un fel de geamlâc de mică.

Pedro a fost primul care a făcut cea mai importantă descoperire. Arătând spre podea, indianul le zise înfiorat:

— Pinto a fost aici!

Ceilalţi priviră miraţi spre podeaua acoperită de praf, pe care se zăreau foarte clar nişte urme de potcoave. Doctorul Bulfinch şi Mary nu păreau deosebit de interesaţi de această nouă descoperire. Bill Stockton dădu din umeri. Steve Baker dădu glas părerii tuturor:

— Acum nu mai văd niciun cal aici.

Afară, la gura minei, doctorul Thorkel îşi ajustase aparatura şi tocmai se pregătea s-o lase din nou în mină.

După prima invazie a casei, fiecare începuse să cerceteze locul pe cont propriu, mânat de propria-i curiozitate. Pedro se lăsase în genunchi pe podea şi examina cu atenţie urmele de copite. Mary inspecta cu grijă microscopul. Bulfinch se uita curios la titlurile cărţilor aflate pe masă. Steve Baker cerceta sertarele fără nicio jenă.

Numai Bill nu părea să bage în seamă ceea ce era în jurul lui. Cu mâinile în buzunare, se plimba şi privea neinteresat la ceilalţi.

Mary se întoarse spre Bill şi-i zise:

— E sigur că n-a mai folosit microscopul ăsta de luni de zile.

— Păi, ne-a şi spus, îi reaminti Bill. De asta ne-a chemat până aici.

Doctorul Bulfinch ridică de pe masă un carneţel plin de însemnări.

— Aici sunt toate observaţiile lui, le zise celorlalţi, satisfăcut, apucându-se să citească cu aviditate.

Steve ajunsese la cufărul lui Thorkel. Cum îl deschise dădu peste o tavă plină de ochelari. După ce examină cu atenţie câteva perechi, remarcă:

— Omul şi-a adus destule perechi de schimb.

Din depărtare se auzi nechezatul uşor al unui cal, care-i făcu pe toţi să rămână nemişcaţi.

— Asta-i Pinto, rosti Pedro.

— Nu-i aici, Pedro, răspunse Bill. Cred că sunetul a venit de undeva de afară.

Bulfinch părea să fie de acord cu Bill, căci îşi întoarse atenţia asupra carnetului din mână.

— Aha! rosti biologul.

Mary Phillips se întoarse spre doctor. Bill şi Steve se apropiară şi ei ca să vadă ce anume descoperise biologul.

— Diagnosticul meu cu privire la arsură a fost corect. A folosit radiumul.

Înainte să fi avut ocazia să aprofundeze subiectul, uşa se deschise larg, lovindu-se de perete. Paşii grei ai doctorului Thorkel răsunară pe podea şi imediat îi auziră glasul plin de furie:

— Bandiţii! Hoţii!

Cei cinci se întoarseră cu faţa spre el. Pedro se desprinse de grup, căutându-şi de zor calul. Thorkel, furios, îi măsura pe toţi livid la faţă.

— Aşa, deci, vreţi să-mi furaţi descoperirea, nu? mugi el.

O porni spre ei, ameninţător. Bill Stockton strânse pumnii şi se repezi înaintea tovarăşilor săi, gata să-i apere.

— Ia-o domol, rosti el calm. Nimeni nu fură nimic.

— Şi atunci ce căutaţi în casa mea? se interesă Thorkel. N-aveaţi niciun drept să mai rămâneţi în curtea mea. Nu sunteţi altceva decât angajaţii mei, pe care i-am concediat şi cărora le-am cerut să plece. Iar acum aţi avut tupeul să intraţi chiar în laboratorul meu. Ieşiţi! Ieşiţi afară imediat! Furios, flutura pumnii imenşi pe sub nasul grupului.

Steve Baker preluă iniţiativa, rostind împăciuitor:

— Suntem prietenii tăi, doctore. Nu vrem decât să te ajutăm.

Alexander Thorkel strâmbă din nas.

— Prieteni! Las’ că ştiu eu ce fel de prieteni îmi sunteţi! Ştiu prea bine ce anume vreţi. Aţi pătruns aici numai ca să aflaţi ce anume fac şi apoi să fiţi părtaşi la munca mea. Dar nu voi permite aşa ceva. Nimeni nu poate împărţi gloria cu mine. Şi n-am nevoie de niciun fel de ajutor. Tot ce-i aici e al meu. Al meu, aţi priceput?

Doctorul Bulfinch simţea că n-avea rost să mai tărăgăneze lucrurile, aşa că luă taurul de coarne.

— Sunt mai multe lucruri decât descoperirea acestei mine de radium.

— Şi care ar fi acestea?

— Am descoperit ceva mai mult decât oasele acelea de dicotylinae. Am descoperit şi oasele unei fiinţe umane. Ce părere ai despre acest lucru?

Thorkel păru să se sufoce o clipă, apoi răspunse:

— Nu eu *am descoperit* mina. La început a fost deschisă şi exploatată de băştinaşi. Se pare că aceştia nu ştiau absolut nimic despre proprietăţile radiumului şi nici despre măsurile de protecţie pe care ar fi trebuit să le ia. Poate că unul dintre ei a murit din cauza arsurilor, iar scheletul i-a fost distrus de căldura şi umiditatea specifică junglei, ce ştiu eu?

— Tot ce se poate, încuviinţă Bulfinch, cu totul neimpresionat. Dar ce s-a ales de menajera dumitale, Mira? întrebă el mai departe.

Thorkel se simţea din nou stăpân pe situaţie. Râse amuzat, apoi se întoarse spre Bill, spunând:

— Dumneata ştii prea bine cum sunt femeile de aici. Nu se mulţumesc să fie numai menajere. Au alte idei în minte. Mi-a devenit nesuferită şi a trebuit să-i cer să plece, aşa cum vă cer şi vouă.

Bill roşi puternic, făcând-o pe Mary să-i pară rău pentru el. Atenţia lui Thorkel se întorsese asupra doctorului Bulfinch. Când observă că acesta avea într-o mână carnetul cu observaţii, începu să urle ca un nebun:

— Notiţele mele!

Sări spre Bulfinch ca un nebun şi încercă să-i smulgă cu forţa carnetul din mâini. Steve şi Bill, care erau la un pas în spatele lui, îl prinseră de mâini, imobilizându-l. Savantul prinse să se zbată, dar Steve era un om destul de dur, iar Bill, un munte de putere, în pofida abuzului de alcool la care se supusese ani de zile.

Presupunând că acţiunea lui Thorkel venea ca o confirmare a presupunerilor lor anterioare, Steve aruncă o privire spre Bulfinch şi spre Mary, pe care-i întrebă gâfâind:

— Nu putem să-l închidem undeva?

Întrebarea lui avu efect imediat asupra lui Thorkel, care încetă imediat să se mai agite. O clipă privi înfuriat la duşmanii ce-l înconjuraseră, apoi oftă şi se relaxă deodată. Bill şi Steve îl eliberară, dar rămaseră aproape, gata să-l înhaţe dacă era cazul.

Thorkel îşi scoase ochelarii de pe nas şi începu să-şi frece ochii, obosit, cu un gest de om resemnat. Pe un ton coborât, le mărturisi:

— Îmi dau seama că m-am pripit. Nu mă miră că aţi început să vă îndoiţi de integritatea mea mintală. Îşi puse ochelarii la loc pe nas şi continuă binevoitor: Am lucrat atât de mult în ultimii doi ani, încât este foarte posibil să fi pierdut din vedere adevăratele valori ştiinţifice. Ce mai contează, în ştiinţă, cine a ajutat sau cine cu cine a împărtăşit cine-ştie-ce mare descoperire? N-are nicio importanţa. Numai descoperirea în sine contează. Mă veţi ierta oare, prieteni, dacă, drept pedeapsă, vă voi explica ceea ce am încercat să realizez?

Această schimbare radicală îi cam dezorienta pe Steve şi pe Bill. Se priviră unul pe altul, neştiind cum să procedeze mai departe. Mary Phillips nu stătu pe gânduri, ci răspunse pe loc:

— Poate că şi noi am fost cam pripiţi.

Doctorul Bulfinch se grăbi să adauge la rândul său:

— Îţi dau cuvântul meu că nu voi încerca să profit în mod neonorabil de încrederea pe care ne-o arăţi.

Thorkel răsuflă uşurat şi răspunse:

— Mulţumesc.

Se adunară cu toţii în jurul savantului ca nişte şcolari sârguincioşi.

— Am menţionat mai înainte posibilitatea ca unii mineri băştinaşi să fi murit aici din cauza radiumului pentru că, înainte de a veni aici, în mod sigur această mină a fost creată pentru a scoate aur din ea încă de pe vremea incaşilor. Toţi cei care în trecut au lucrat aici au murit, fără să ştie că au

descoperit ceva şi mai preţios, cel mai bogat depozit de minereu de radium.

Această confirmare a propriilor analize îi satisfăcu pe cei patru oameni. Thorkel încuviinţă din cap.

— Îmi dau seama că aţi descoperit şi voi acest lucru, conchise el.

— Cam cât aţi reuşit să scoateţi până acum? se interesă Steve.

— Până acum n-am scos nimic din mină, doar m-am folosit de radioactivitatea ei. Arătă spre tubul care intra prin perete şi care era legat de panoul de control şi de aparatul de la gura minei. Acesta, le explică el, este canalul meu conductor, le zise, făcându-le semn să vină spre fereastră. Acumulatorul este atârnat în puţ în apropierea depozitului principal, continuă Thorkel. Cu ajutorul lui adun şi aduc aici imensa forţă radioactivă a naturii.

Doctorul Bulfinch părea destul de sceptic.

— Imposibil, murmură el.

Urechile fine ale lui Thorkel prinseră din zbor acel comentariu.

— Imposibil? Mai demult Benjamin Franklin s-a folosit de descărcarea electrică a fulgerului. Într-un fel, şi eu am atras forţa cosmică, dar din interiorul pământului.

Mary Phillips părea să împărtăşească scepticismul doctorului Bulfinch, însă Steve era cu totul captivat de acel recital al lui Thorkel. Se apropie de savant şi-l întrebă curios:

— Şi ce faceţi cu această forţă?

— Veniţi, o să vă arăt, îi invită Thorkel, conducându-i spre uşa cu fereastra de mică.

Bill şi Mary observară de-abia atunci cu ce se îndeletnicea Pedro. Indigenul nu era deloc interesat de toată acea discuţie ştiinţifică. El era preocupat numai de găsirea lui Pinto. În clipa aceea nu era atent decât la cele câteva cutii de pe

bancul de lucru, aflat într-un alcov ferit de priviri indiscrete.

În clipa aceea Thorkel şi Steve se apropiau de uşa despre care Mary credea că ducea spre bucătărie. Thorkel deschise uşa şi atunci putură vedea cu toţii că nu ducea spre bucătărie, ci mai degrabă spre un fel de debara înghesuită. Suprafaţa interioară a pereţilor era căptuşită cu plăci mari de plumb. Din tavan atârna un proiector de tipul celor folosite în spitale pentru tratamentul cancerului cu radiaţiile radiumului.

— Acesta este condensatorul meu, le zise Thorkel cu entuziasm. După cum vedeţi, este similar cu instrumentul din spitale care se foloseşte la tratamentul cancerului. Deşi are o putere imensă, îl pot mânui cu o asemenea delicateţe încât pot trata aripa unui fluture fără a-l răni. Dacă vă apropiaţi puţin, veţi observa simplitatea construcţiei.

Acum, că puteau vedea ceva care să-i intereseze cu adevărat, Mary şi Bulfinch se apropiară ca să examineze mai îndeaproape acel instrument. Intrară în debara pentru a vedea totul mai bine. Bill şi Steve se înghesuiau şi ei în urma lor.

În cealaltă parte a încăperii, Pedro tocmai descoperise la rându-i ceva interesant. În acel moment tocmai deschidea una dintre cutiile de pe bancul de lucru. O clipă fu mut de uimire, când dădu cu ochii de calul său albinos, Pinto. Numai că Pinto nu avea mai mult de cinci centimetri în înălţime.

— Pinto! icni Pedro.

Thorkel îl auzi şi se întoarse ca un şarpe înspre el. Ceilalţi erau prea interesaţi de aparat ca să mai observe surescitarea ce-l stăpânea pe Pedro. Thorkel îşi privi servitorul cu mânie, apoi îl strigă pe un ton ce nu admitea replică.

Pedro tresări de parcă tocmai ar fi fost înţepat. Ceilalţi patru erau deja în debara, cercetând îndeaproape imensul condensator. Pedro se apropie

de Thorkel, de parcă ar fi fost hipnotizat. Savantul îi zise deodată pe un ton blând:

— Vino şi tu, Pedro. Vreau să vezi totul alături de ceilalţi.

Pedro îi dădu ascultare. Când ajunse în pragul uşii, Thorkel îl împinse cu duritate, apoi trânti uşa grea şi o încuie. Imediat după aceea, roti unul dintre comutatoarele de pe panoul de control, pornind dinamul, care prinse să bâzâie nervos. Din spatele ferestrei de mică izvorâră pe loc acele fulgere verzi, Thorkel îşi puse pe cap casca de protecţie şi se apropie de geam ca să vadă mai bine. Din acea poziţie, răsuci al doilea şi al treilea comutator, zgomotul şi lumina crescând deodată în intensitate.

Scena din interiorul debaralei reflecta un amestec ciudat de emoţii umane.

Bill Stockton o prinsese cu braţul pe după talie pe Mary, care, uitând de orice altceva, tocmai lăsase să-i scape un urlet tipic feminin. Doctorul Bulfinch continua să privească uimit la condensatorul uriaş, până când fulgerările acelea verzui îl obligară să-şi ferească ochii.

Mary urlă din nou şi apoi leşină în braţele lui Bill.

Steve bătea cu pumnii în uşa groasă, deşi ştia că n-avea nicio şansă de scăpare. Bill Stockton părea singurul care-şi păstrase calmul. Îl privi pe Bulfinch o clipă, apoi îl întrebă:

— Ei, şi acum ce ne facem?

— Tare mi-e teamă că nu ştiu ce să-ţi răspund, admise biologul, pe jumătate leşinat, privind uimit spre Pedro, care se lăsase în genunchi într-un colţ şi intona rugăciuni fierbinţi spre unul dintre zeii lui. Am impresia că Pedro a găsit cel mai bun răspuns. Bănuiesc că Thorkel îşi va păstra secretul. Nu cred că vom fi în stare să mai scoatem ceva de la el şi nici să ieşim cumva din încurcătura asta.

Lumina aceea verde începuse să se transforme în negură, cel puţin pentru Bill, care, curând, se

simţi cuprins de beznă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

BILL STOCKTON, ULTIMUL CARE-ŞI PIERDUSE CUNOŞTINŢA în debaraua căptuşită cu plăci de plumb, a fost primul care s-a trezit din acel coşmar ciudat care-i cuprinsese pe toţi. În clipa aceea se afla pe întuneric, aşezat pe spate pe o podea umedă de pământ. Din tavan, chiar deasupra lui, atârna o lampă cu infraroşu ce reflecta o lumină caldă spre podea. Lumina aceea slăbea şi devenea mai puternică într-un ritm încet, regulat.

Inginerul se apucă să-şi pipăie trupul. Nu părea să fi fost rănit cât stătuse sub condensatorul uriaş. Dar nici nu mai era îmbrăcat în costumul său. În acel moment, trupul îi era înfăşurat într-un fel de cearşaf. În timp ce-şi studia închisoarea, observă un fel de farfurie de sticlă chiar în centrul încăperii. Aceasta avea în interior un lichid transparent, care fierbea uşor, de parcă ar li avut un electrod în el. Din acest lichid în fierbere se ridica un abur dens. Trecând peste marginile farfuriei, se întindea pe deasupra podelei ca o viţă agăţătoare.

Pereţii păreau să fie de piatră, însă, din cauza acelor vapori, podeaua era parcă acoperită de un giulgiu.

Alături de el, Bill observă pe podea silueta înceţoşată a unui om, ce părea înfăşurat de asemenea într-un soi de cearşaf. Forma se mişcă şi începu să răsufle cu greutate. Apoi începu să se zbată pe sub cearşaf, de parcă ar fi fost pradă unui coşmar. Cum cearşaful era desfăcut, îngreuna serios mişcările celui aflat dedesubtul lui.

Bill se ridică şi se repezi să-şi ajute tovarăşul. Acesta se chinuia să răsufle pe sub pânza moale, reuşind în cele din urmă să şi-o dea la o parte de pe faţă. Bill văzu că nu era altul decât Pedro. Peruvianul tuşi înecat, luptând să-şi recapete suflul, apoi se ridică cu greu în picioare.

Bill îl susţinu cu o mână, în timp ce indianul, speriat de moarte, se chinuia în continuare să-şi tragă suflarea. Amândoi erau transpiraţi. Vaporii denşi ce acopereau podeaua le ajungeau de-abia până la genunchi. Bill îşi revenise la normal mai repede decât oricine şi se părea că frica nu exista pentru el.

Când reuşi să respire normal, Pedro începu să se uite în jur. Zâmbi automat atunci când îl văzu pe Bill, ce încă-l mai susţinea.

— Ia-o uşor, Pedro, îi zise inginerul. Împreună, îşi îndreptară atenţia spre locul în care altcineva tuşea şi părea să se sufoce. O porniră în direcţia sunetului, în timp ce Pedro întreba ros de curiozitate:

— Cine o fi?

Din vaporii de la picioarele lor se ridică o altă siluetă înfăşurată ca într-un giulgiu, care tuşea şi se sufoca încercând să respire normal. Pedro sări în lături în faţa acelei apariţii neobişnuite, însă, când cel de dedesubt reuşi să se descurce din cearşaful mătăsos şi chipul lui Steve Baker apăru la vedere, indianul se linişti iar.

— Pedro! rosti Steve gâfâind. Şi Bill!

— Aşa cred, răspunse Pedro superstiţios.

Steve inspiră adânc de câteva ori, apoi rosti:

— Aerul e mai bun aici sus. Unde sunt ceilalţi?

— Trebuie să-i găsim, răspunse Bill, îngrijorat de soarta lui Mary Phillips.

Imediat, Bill, Steve şi Pedro se puseră pe căutat. În cele din urmă, degetele lui Bill atinseră o siluetă cu forme binecunoscute, ceea ce-l făcu să răsufle uşurat.

— Am găsit pe cineva, strigă, în timp ce ridica silueta, sperând să nu se fi înşelat. Când îi dădu deoparte cearşaful de pe faţă, constată că instinctul nu-l înşelase şi că cea pe care o ţinea în acel moment în braţe era chiar Mary.

Începu s-o scuture viguros şi să strige la ea:

— Hei! Eşti teafără? Trezeşte-te!

Imediat se auzi şi glasul lui Pedro:

— Am dat peste tipul ăla bătrân! Steve îl ajută pe indian să-l ridice pe doctorul Bulfinch.

Bill o strânse şi mai bine pe Mary în braţe, şi, când fata deschise ochii şi-l privi, îi zise pe un ton plin de tandreţe:

— Am crezut că te-am pierdut. Credeam că suntem cu toţii pierduţi.

— Pun pariu că m-am făcut de râs, rosti Mary, chinuindu-se să respire. Nu?

— Ţinând cont de circumstanţe, mi s-a părut normal ca o femeie să ţipe şi să leşine. Şi eu aproape că am leşinat. Numai că în debaraua aia nu era suficient loc ca să cad.

Doctorul Bulfinch era condus spre cei doi amorezi de Steve şi de Pedro. În timp ce se apropia, Mary întrebă:

— Dar unde suntem?

— Probabil că în pivniţa lui Thorkel, decise Bill. Însă ne-ar trebui mai multă lumină înainte de orice altceva.

Îngheţară cu toţii atunci când auziră zgomotul făcut de un scaun ale cărui picioare se hârşâiseră de podea, chiar deasupra capetelor lor. Urmară apoi nişte paşi greoi, care-i aparţineau, fără umbră de îndoială, doctorului Thorkel.

Deasupra, lucrurile stăteau altfel decât ştiau cei din pivniţă. În acel moment era zi, iar uşile şi ferestrele stăteau larg deschise, lăsând lumina soarelui să intre în casă. Încăperea ce păruse misterioasă avea acum o aparenţă liniştită şi absolut obişnuită. Doctorul Alexander Thorkel stătea la masa de lucru, cu notiţele în faţă. Părea foarte obosit, de parcă nu mai dormise de foarte multă vreme. În cele din urmă, capul îi căzu pe braţe.

Satanas, pisica mare şi neagră, mirosea de zor trapa ce ducea spre pivniţă, miorlăind incitată. Thorkel privi spre felină şi mormăi nemulţumit. Apoi îşi consultă ceasul. Ochii i se luminară.

— Poate că ai dreptate, rosti el. E aproape timpul.

Fără să se grăbească, îşi strânse notiţele şi le puse bine într-un colţ al cufărului.

Jos, în pivniţă, cei cinci oameni care făceau obiectul atenţiei speciale a lui Thorkel erau de-acum în picioare şi respirau fără probleme. Fiecare se chinuia să-şi lege cumva cearşaful ca să-şi acopere mai bine goliciunea. Mary era singura conştientă de înfăţişarea ei.

— Judecând după togile astea romane, Thorkel probabil că înclină spre era clasică, rosti ea.

Bill Stockton privea îngândurat spre perdeaua de vapori care se roteau în jurul genunchilor lor. Auzind comentariul lui Mary, chicoti şi răspunse:

— Tot ce se poate. Dar ar fi mai bine să plecăm de aici înainte să murim asfixiaţi.

Pedro părea să fie de acord cu inginerul, pentru că începu imediat să caute o cale de ieşire. Chiar şi în situaţia-limită în care se afla, doctorul Bulfinch continua să fie om de ştiinţă, cu mintea limpede.

— Din punctul ăsta de vedere, puteţi sta liniştiţi, le zise. Nu suntem în pericol de asfixiere. Mirosi cu grijă vaporii şi apoi privi cu atenţie la lampa din tavan. Ozon, amoniac, umiditate, temperatură constantă, ritmul egal al lămpii, ei bine, toţi aceşti factori la un loc au menirea să readucă un om la viaţă, nu să-l leşine.

Mary Phillips îl prinse pe Bill de braţ, simţind că primejdia în care se aflau îi unise. Apoi se întoarse spre Bulfinch şi-l întrebă:

— Dar ce anume ne-a făcut?

— Oricare i-ar fi fost intenţiile criminale, rosti bătrânul doctor, nu le-a dus până la capăt.

Steve, urmând exemplul lui Bill, încerca să mai însenineze atmosfera.

— Desigur, rosti el, doctorul a vrut să ne ofere un nou stil de baie turcească.

În pofida tuturor, Bill simţea că era preferabil să scape de acolo. Privi în jos, apoi strigă:

— Hei, Pedro! Cunoşti locurile astea mai bine decât oricare dintre noi. Cum naiba ieşim de aici?

Cum Pedro nu era vizibil, Bill plecă în căutarea lui. În cele din urmă reuşi să-l încolţească pe indian, într-un loc ferit de privirile celorlalţi.

— Unde suntem? întrebă inginerul.

Pedro se întoarse spre Bill, ignorând întrebarea, fie din cauza că nu ştia răspunsul, fie pentru că îi era frică să-l dea. În acel moment tocmai îşi aminti ceva. Cu groază în glas, rosti:

— Pinto… L-a făcut pe Pinto mic.

Bill nu pricepu numaidecât remarca lui Pedro. Întinse mâna şi degetele îi atinseră peretele de pământ. Aproape imediat îşi răspunse singur la întrebare.

— Acum ştiu, ne-a dus în mină.

Steve Baker, care-l urmărise pe inginer, se apropie în acel moment de cei doi. Pedro se cutremură deodată de groază.

— Ştiu ce s-a întâmplat, strigă peruvianul. Ne-a făcut şi pe noi la fel de mici.

Steve Baker se apucă să-l scuture pe indianul isterizat, spunându-i:

— Nu-i acum momentul să te apuce o criză de nervi. Trebuie să fim uniţi până ce vom putea scăpa de aici.

Acum, că ştia măcar în mare unde anume se afla, Bill reveni alături de Mary. Doctorul Bulfinch se apropiase de ceilalţi şi urechile sale fine prinseră imediat strigătul jalnic al lui Pedro:

— Ne-a făcut mici, aşa cum l-a făcut şi pe căluţul meu.

Din nou Steve încercă să alunge panica lui Pedro.

— Sigur că da. Uită-te bine la noi, acum eşti la fel de mare ca mine. Vezi, eşti cât mine, sau doctorul, eşti la fel de înalt ca oricare dintre noi.

Se aşeză spate în spate cu peruvianul, măsurându-se. O parte din spaima lui Pedro dispăru, alungată de spusele lui Steve. Cei cinci se

prinseră de mâini şi începură să meargă, ghidându-se după perete.

— Fiţi atenţi unde păşiţi prin ceaţa asta, le zise Bill. Nu e cazul să cădem prin cine-ştie-ce gaură.

În timp ce se îndepărtau de lumină, ceaţa se rărea şi ea. Apoi auziră un zgomot dinspre scările pe care nu le puteau vedea. Pedro îl auzi primul şi şopti răguşit:

— Vine cineva.

Perfect adevărat. Doctorul Thorkel, după ce-şi pusese bine însemnările, deschisese trapa şi o pornise în jos pe scări, pe urmele pisicii.

Atunci când Thorkel ajunse la capătul lor, întoarse comutatorul care se afla lângă uşa pivniţei. Lampa cu lumină fluctuantă se stinse. Bill Stockton privi nedumerit spre ea. Mary tremura uşor alături de el. Ceilalţi reacţionară absolut la fel, se întoarseră înspre partea din care se auzea zgomotul, locul în care, mai mult ca sigur, se afla uşa. Intrarea în pivniţă fusese atent sigilată cu bandă adezivă, pentru a-l ajuta probabil pe Thorkel să păstreze umiditatea, căldura şi ceilalţi factori de mediu doriţi. În acel moment, savantul tocmai smulgea banda adezivă, pregătindu-se să intre.

Cum lampa se stinsese, Bill, Mary şi ceilalţi se făcuseră practic nevăzuţi în întunericul ce-i copleşise. Tremurau cu toţii auzind cum era smulsă banda adezivă, neştiind la ce să se aştepte în continuare.

Doctorul Bulfinch, datorită vârstei şi experienţei, se oferi să preia controlul situaţiei.

— Dacă acela este doctorul Thorkel, rosti el, voi face apel la ultimele rămăşiţe ale raţiunii sale.

Aşteptându-se la o acţiune ostilă din partea persoanei aflate în spatele uşii, Bill o împinse pe Mary în spate şi înaintă cu un pas, alături de Steve. În cele din urmă Thorkel rupse şi ultima fâşie de bandă adezivă şi începu să deschidă uşa. În acel moment, grupul de prizonieri fu scăldat în lumină.

Când se întoarseră cu faţa spre uşă, se treziră privind în sus.

Toţi cinci erau uluiţi de primul lucru văzut care le permitea în fine să-şi dea seama de adevărata lor dimensiune.

Bill Stockton fluieră a pagubă. Mary rămăsese fără grai, doctorul Bulfinch privea spre uşă cu gura căscată, în timp ce Steve şi Pedro păreau incapabili să reacţioneze.

Uşa de la pivniţă părea înaltă cât o clădire cu două etaje, pisica avea dimensiunile unui tigru cu colţi-sabie, iar inamicul lor, doctorul Thorkel, devenise un uriaş de zece metri.

În timp ce grupul privea spre pisică, doctorul Thorkel îşi admira opera. Era evident pentru oricine că ceea ce vedea îl umplea de mulţumire. Oboseala îi dispăruse deodată. Chipul îi era luminat de interes. Degetele i se tot chirceau, de parcă de-abia s-ar fi stăpânit să nu pună mâna pe ei.

— Aşa deci, mititeii mei au reuşit să evadeze, comentă el. Excelent.

Satanas începu să scuipe speriată, iar oamenii se feriră îngroziţi din calea ei. Bill începu să-şi dea seama ce handicap uriaş aveau de înfruntat la mărimea lor actuală. Din clipa aceea tot ce fusese normal în vieţile lor avea să reprezinte un pericol.

Thorkel râse încântat de teama noilor săi cobai umani. Se aplecă să ridice pisica. În acel moment, cei cinci mititei se grupaseră într-un semicerc, pentru a se putea apăra mai uşor. Urmăreau cu atenţie fiecare mişcare a lui Thorkel. Savantul mângâia placid pisica cea neagră, rostind încetişor:

— Nu, Satanas, nu te pot lăsa să-i sperii.

Thorkel se lăsă pe vine, ca să-i poată studia mai bine pe cei cinci.

— Veniţi mai aproape, prieteni, le zise el încet. Nu aveţi de ce să vă temeţi.

Toată acea tensiune se dovedi a fi prea mare pentru Mary. Bill îi simţi degetele strângându-i

carnea braţului şi unghiile înfingându-se adânc în biceps. După aceea fata urlă şi-şi ascunse faţa în umărul lui Steve.

Thorkel îşi miji ochii spre Mary, cu un nou interes. Era evident pentru oricine că se simţea teribil de încântat.

— Coarde vocale de invidiat, murmură el. Un semn foarte bun.

Se aplecă şi mai aproape ca să-i poată privi mai bine.

— Aveţi cumva temperatură? rosti el către toţi cinci, întorcându-şi apoi atenţia asupra lui Rupert Bulfinch. Doctore Bulfinch, continuă el, vrei să fii amabil şi să iei pulsul tovarăşilor dumitale?

Din cauza respiraţiei lui şuierătoare, cei cinci aveau sentimentul că erau bătuţi de un vânt tropical puternic, ceea ce-i făcu să se îndepărteze puţin, privind în direcţia scării, de parcă s-ar fi gândit cum să evadeze.

Thorkel părea sincer amuzat de teama lor. Dădu din cap, afectând tristeţea. Bill Stockton îşi concentrase toată atenţia asupra scărilor şi a trapei deschise. Însă Thorkel începu iar să vorbească, tulburându-i gândurile:

— Ca toate creaturile de dimensiuni mici, şi oamenii minusculi îşi doresc din instinct să fugă atunci când apare vreun uriaş. Arătă cu un deget în direcţia scării. Uite, acolo e ieşirea. N-aveţi decât să încercaţi să fugiţi pe acolo, dacă aşa doriţi.

Bill îl privi nesigur preţ de o secundă. Ceilalţi păreau să aştepte un semn de la el. Se întoarseră să privească cu toţii spre Thorkel preţ de o secundă, apoi o rupseră la fugă spre scară, în şir indian.

Când se apropiară de prima treaptă, Bill Stockton începu să realizeze o parte dintre problemele cu care urmau să se confrunte mereu. Prima treaptă era aşa de înaltă încât îi ajungea până la piept. Era evident că, dacă voiau să urce scările, trebuiau să coopereze fără reţineri.

Bill o prinse pe Mary de braţe şi o ajută să urce pe prima treaptă. După aceea îi ajută pe doctorul Bulfinch şi pe Steve să urce alături de Mary, iar aceştia, cum se văzură sus, se întoarseră şi, lăsaţi în genunchi, îl traseră şi pe el.

Împingându-se şi trăgându-se unul pe celălalt astfel, reuşiră să urce primele câteva trepte cu o agilitate remarcabilă. De-abia după aceea deveniră conştienţi de faptul că Thorkel îi urmărea cu o încântare greu de înţeles.

— Puternici, murmură acesta. Activi, rosti, scuturând din cap, aproape nevenindu-i a crede. Este de-a dreptul minunat, conchise el entuziasmat.

Concentrându-se asupra urcării dificile a scării, cei cinci nici măcar nu se gândeau la reacţia lor ciudată în faţa mediului în care se aflau. Se comportau aidoma animalelor mici.

Thorkel se apropie de scară, lăsând pisica în pivniţă şi închizând uşa în urma lui. Satanas încercă să se strecoare pe lângă picioarele lui, însă savantul o aruncă înapoi, zicându-i:

— Aha, nu, şoriceii ăştia nu-s pentru tine, cel puţin deocamdată.

Pentru prima dată de când începuse acest experiment, avea ochii injectaţi de sânge şi făcuse spumă la colţurile gurii, de parcă s-ar fi gândit cu plăcere la celelalte victime ale pisicii.

Imediat ce încuie pisica în pivniţă, Thorkel începu să urce scările, privind la cei cinci oameni aflaţi înaintea lui cu admiraţie sinceră.

— Coordonare musculară perfectă. Acţiuni reflexe perfecte. Structura fizică perfectă.

Când cei cinci mai aveau câteva trepte, simţiră că scara se cutremura. Bill, Mary şi ceilalţi îşi dădură seama că Thorkel venea pe urmele lor.

CAPITOLUL PAISPREZECE

CEI CINCI SE STRECURARĂ ÎN ÎNCĂPERE pe uşa deschisă a trapei. Capul şi umerii lui Thorkel apărură imediat în urma lor. Când ajunse sus, se întoarse ca să închidă trapa. Când se îndreptă de mijloc, privi în jur mirat. Oamenii miniaturali dispăruseră din vedere.

Doctorul Alexander Thorkel era mai degrabă amuzat decât supărat, pentru că ştia oricum că prizonierii săi se aflau undeva prin încăpere. Privi în jur cu atenţie, cercetând toate locurile bune de ascuns. Însă nu văzu niciun omuleţ.

În cele din urmă începu să vorbească.

— Nu e nevoie să vă ascundeţi, le zise. N-am de gând să vă vatăm, iar pisica e închisă în pivniţă.

Traversă camera până la masă şi se aşeză pe scaun. Chiar dacă Thorkel nu părea să aibă habar unde se ascunseseră, fiecare membru al grupului lor restrâns ştia precis unde se aflau ceilalţi. Bulfinch şi Mary se ascunseseră pe după o pereche de ghete, Bill şi Steve se pitiseră în spatele unui teanc de cărţi trântit pe podea, iar Pedro parcă se lipise de unul dintre picioarele scaunului.

Primele cuvinte ale lui Thorkel nu-i îmboldi pe cei cinci să iasă din ascunzători. Aceştia preferau să rămână ascunşi. Savantul privi iar în jur, pregătit să aştepte ca ei să capete suficient curaj ca să se arate la faţă.

— Vedeţi, sunt aşezat, continuă el. Nu ameninţ pe nimeni. Ieşiţi la vedere. Îmi place să mă uit la voi.

Tonul lui blând nu convingea pe nimeni, căci cei cinci nu îndrăzneau să se arate. Thorkel chicoti şi îşi reluă monologul.

— Ce sperioşi sunteţi acum! Nu v-aţi schimbat deloc, aţi rămas aceiaşi, dar la nişte dimensiuni reduse. Aţi uitat cum aţi dat buzna în casa mea ca să-mi furaţi descoperirea? Gata, v-aţi şi pierdut

interesul, acum, când ştiţi precis cu ce mă ocup? Unde v-aţi pierdut spiritul ştiinţific? Aha!

Acel, "Aha" se datorase apariţiei lui Bulfinch, care ieşise curajos din ascunzătoare, gata să-l înfrunte pe savant. Biologul se opri la un pas de Thorkel.

Acesta, zâmbind cu gura până la urechi, îşi îmboldi colegul:

— Vino mai aproape, n-ai de ce să te temi.

Bulfinch se apropie cu precauţie. Îl examina cu ură pe Thorkel, de parcă el ar fi fost stăpân pe situaţie, şi nu invers. Privirea aceea rece părea să-l tulbure pe doctor. Deodată, alarmat, întrebă:

— Ce-i, Bulfinch? Nu poţi să vorbeşti?

— Ba da, pot să vorbesc, răspunse Bulfinch cu gravitate.

Thorkel oftă uşurat.

— Şi ai un glas bun, absolut natural, rosti acesta. Haide, chiar nu eşti deloc curios? Nu ai nicio întrebare de pus?

— Numai una, răspunse biologul, cu gravitate. De ce a permis providenţa existenţa unui asemenea monstru ca tine? Nu-mi fac niciun fel de iluzii cu privire la soarta pe care au avut-o Mira şi ceilalţi care au trecut prin experimentele tale. Nu mă îndoiesc că şi noi vom avea parte de acelaşi tratament. Ştiu că în cele din urmă vom deveni hrană pentru pisica aceea sinistră. Dar este un destin mult prea crud pentru o persoană aşa de tânără şi de deşteaptă ca doctorul Phillips. Cât despre mine, m-am aşteptat la ceva mai bun, dar parcă poţi să ştii ce te paşte?

Doctorul Thorkel râse încântat.

— Minunat. Nu ţi-ai pierdut nimic din personalitate. Se potoli şi continuă pe un ton ceva mai serios: Sistemul nervos şi creierul au scăpat neatinse. Cât despre celelalte acuzaţii, pot să-ţi spun că Mira a fost o martiră pe altarul ştiinţei. Nu m-am aşteptat să moară, însă ceva n-a mers aşa

cum ar fi trebuit. Acesta a şi fost motivul pentru care am trimis după voi.

— Şi animalele au murit, aşa-i? rosti Bulfinch.

— Da, admise Thorkel. Chipul îi deveni deodată o mască a cruzimii.

— Şi atunci de ce crezi că soarta victimelor tale umane va fi acum alta?

Thorkel dădu din umeri. Era clar că nu avea niciun răspuns pregătit. Thorkel se transformase de bunăvoie într-un criminal cu sânge rece, în numele ştiinţei aplicate. Oare cei cinci aveau să fie trecuţi şi ei pe lista lungă a victimelor sale?

Şi ceilalţi ieşiseră timizi din ascunzătorile lor, îmboldiţi cumva de curajul arătat de Bulfinch. În acel moment se grupaseră în spatele biologului. Se cutremurară o clipă auzind schimbul de cuvinte, apoi se resemnară în faţa acelor circumstanţe ciudate. Bill hotărâse deja că n-avea de gând să devină victima pisicii fără luptă.

Alexander Thorkel îi privi o clipă şi pe ceilalţi, apoi le făcu semn să se apropie. Ei însă dădură înapoi. Chiar şi Bulfinch făcu vreo doi paşi în spate atunci când îl văzu pe Thorkel întinzându-se spre el.

— N-am de gând să vă mănânc, vreau numai să vă cântăresc şi să vă măsor, le explică el.

Savantul nebun se lăsă pe podea, făcând gesturi ca de urs în încercarea lui de a-i convinge să se apropie. Din păcate, cei cinci erau speriaţi şi se îndepărtau tot mai mult.

— N-am de gând să-l las pe dementul ăsta să pună labele pe mine, îi şopti Stockton lui Mary. Mary încuviinţă din cap şi se agăţă mai bine de braţul lui.

— Dar ce-o să facem? se bâlbâi ea. Până acum nu mi-am dat seama cum se simte o furnică atunci când eşti pe cale să o striveşti sub picior.

Thorkel începu să le vorbească din nou.

— Cred că v-a fost afectat auzul, le zise, fără a primi însă niciun răspuns. Se gândi o clipă, apoi

răcni cât putea: Bau!

Auzindu-l, cei cinci se întoarseră şi o rupseră la fugă. Thorkel se aşeză la loc pe scaun, râzând cu poftă. Când oamenii miniaturali îşi dădură seama că Thorkel nu venea după ei, se opriră chiar în mijlocul podelei. Bill şi Mary se întoarseră să se uite după savant. Se simţeau oarecum ruşinaţi de modul în care o luau la fugă din orice, dar situaţia în care se aflau nu le permitea să reacţioneze altfel.

În cele din urmă Thorkel se potoli, îşi scoase ochelarii şi începu să-şi frece ochii. Entuziasmul lui cu privire la reuşită se exteriorizase prin acele hohote de râs. În clipa aceea simţea acut lipsa de somn. Oboseala începea să-l copleşească.

Bill Stockton simţi imediat acest lucru. Se gândi că li se oferea ocazia să evadeze din casă, nestânjeniţi de privirile admirative ale pazniculuilor. Curând deveni limpede că doctorul Thorkel n-avea de gând să-şi refacă energia printr-un proces natural cum era somnul.

— Şi acum, micii mei prieteni, începu doctorul, va fi necesar să verific din nou diversele voastre greutăţi şi înălţimi. Se ridică de pe scaun şi se întinse. Apoi se îndreptă spre un raft de lângă pat.

Ca şi cum captivii săi ar fi fost nişte parteneri de conversaţie foarte activi, nu doar nişte oameni care-l priveau muţi, Thorkel continuă:

— Dar mai întâi va trebui să mă iertaţi că sunt aşa de nepoliticos şi-mi prepar un stimulent. În timpul perioadei de tranziţie prin care aţi trecut, n-am dormit nici măcar o clipă.

Începu să măsoare într-un pahar diverse lichide din sticlele aliate pe raft.

— Citrat de cofeină, tinctură de clorură ferică, adică un compus al fierului, după cum ţi-ai dat deja seama, domnule Stockton. Iar acum, mai zise, luând o altă sticluţă, nişte sulfat de benzedrină. La microscop ar apărea ca un fel de globulă ceţoasă, doctore Phillips, chicoti el, dar eu o iau ca să mă scoată din ceaţa oboselii.

— Asta o să-l scoată din circulaţie o bună bucată de timp, rosti Bill. Nicio grijă, draga mea.

Cuvintele lui o impresionară pe Mary, mai ales acel „draga mea“. Fata suspină şi încercă să-şi domine frica. Thorkel zâmbea încântat de gluma făcută, însă nimeni nu o apreciase. Savantul scutură nemulţumit din cap.

— Sper că nu v-a fost afectat tocmai simţul umorului.

Cu paharul în mână, se aşeză greoi pe pat, sorbind din el ca dintr-un cocteil.

— Ar trebui să te simţi extrem de mândru, doctore Bulfinch, rosti Thorkel mai departe. În ultimii doi ani am alterat dimensiunile multor organisme, dar voi sunteţi primii care au supravieţuit acestei experienţe mai mult de câteva ceasuri.

Terminând de vorbit, doctorul Thorkel păru să piardă orice interes pentru cei cinci supravieţuitori. Îşi scoase iar ochelarii de pe nas şi începu să-şi frece ochii, întinzându-se pe pat cu deliciu, încercă să-şi continue discursul, dar glasul i se îngroşase deja din cauza somnului ce-i dădea târcoale. În pofida acelui stimulent, era evident pentru oricine că oboseala îl copleşise.

— Ar trebui să fii mândru, rosti el iar, pe jumătate adormit, pentru că, repet, cu ajutorul vostru - voi mi-aţi dat indiciul preţios - am descoperit singura mea greşeală… cuvintele îi deveniră incoerente, în timp ce aluneca în somn.

Cei cinci se apropiară de pat, privindu-l cu atenţie pe savant. Cuvintele lui Thorkel nu mai răsunau prin cameră, ci de-abia dacă erau mormăite şi greu de înţeles.

— Erau cristalele de fier, identificarea cristalelor de fier… Acum pot controla viaţa, da, da, pot modela orice substanţa a vieţii…

Glasul i se frânse, fiind înlocuit de răsuflarea regulată a unui om adormit. Cei cinci rămaseră

tăcuţi şi imobili mai bine de zece minute, până când Thorkel începu să sforăie.

Relaxaţi pentru prima dată de la trezirea neplăcută din pivniţă, captivii începură să se gândească la evadare. Atenţi la Thorkel, se îndepărtară, gândindu-se numai cum să scape din camera aceea.

Cu uşa aceea imensă şi clanţa aflată mult deasupra capetelor lor, li se părea că aveau de înfruntat imposibilul. Fereastra era încă şi mai inaccesibilă, iar, dacă printr-un miracol ajungeau până la pervaz, săritura în curte ar fi putut să le pună în primejdie chiar viaţa.

Grupul se strânse la un loc pentru primul consiliu de război.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

MAI ÎNTÂI SE ADĂPOSTIRĂ CU TOŢII sub un scaun, apoi, după ce verificară toate posibilităţile de evadare, se îndreptară spre uşa din faţă. Bill Stockton şi doctorul Bulfinch discutau între ei. Cu ceilalţi grupaţi alături, priviră cu disperare spre clanţa care se ridica imens de mult deasupra lor.

Încă nu se obişnuiseră cu gândul că o clanţă putea fi aproape de neatins din cauza înălţimii ameţitoare la care se afla. În cele din urmă, Rupert Bulfinch făcu semn spre cameră şi le zise:

— Cărţile alea sunt soluţia pentru problema noastră.

Pe podea, chiar alături de masă, erau cam o duzină de cărţi de diverse grosimi. Cu hotărârea sclavilor egipteni nerăbdători să termine o piramidă, cei cinci se repeziră spre cărţi. Fiecare luă câte o carte pe care o cără până în dreptul uşii.

Bill Stockton era atent la savantul cel nebun, dar acesta, doborât de oboseală, dormea neîntors. La uşă, cărţile fură aşezate una peste alta în aşa fel încât să formeze un fel de scară. Însă ridicarea cărţilor grele era aşa de obositoare, încât Mary se opri puţin ca să se odihnească. Cei patru bărbaţi continuară să muncească cu spor, ştiind însă că, cu cât teancul de cărţi devenea mai înalt, cu atât sarcina lor avea să fie mai dificilă. Acum trebuiau să ridice cărţile de pe podea şi să le aşeze în vârful teancului. Bill Stockton, aflat sus, avea grijă să aşeze fiecare carte nou-sosită în echilibru, menţinând cât mai bine stabilitatea teancului.

Deodată, Thorkel se mişcă neliniştit în somn şi apoi se întoarse pe o parte. Cei cinci, aflaţi lângă uşă, îngheţară de spaimă. În clipa în care constatară că Thorkel sforăia liniştit mai departe, îşi reluară munca. Bill era cel mai înalt din grup, însă, chiar şi aşa, de-abia putea să atingă clanţa cu

vârful degetelor, fără s-o poată apăsa. Din nefericire, epuizaseră toate cărţile disponibile.

— Daţi-mi creionul acela, le ceru el.

Steve Baker se repezi să-i aducă ceea ce ceruse, dar nici măcar aşa nu reuşi să apese pe clanţă ca să deschidă uşa.

În cele din urmă, Bill o chemă pe Mary.

— Vino aici sus. Poate că tu o să reuşeşti.

Mary urcă ascultătoare pe teancul de cărţi, şi, după ce-şi recăpătă suflul, Bill o ridică pe umerii săi şi-i dădu creionul. Folosindu-l ca pe un levier, Mary izbuti să apese pe clanţă. Jos, pe podea, Pedro, doctorul Bulfinch şi Steve, care se prinseseră de marginea uşii, reuşiră s-o deschidă cât să se strecoare afară.

Fără să-i mai aştepte pe Bill şi pe Mary să coboare de pe cărţi, o luară înaintea lor, ieşind pe veranda însorită. În clipa în care cei doi ieşiră, îl auziră pe Thorkel agitându-se iar în somn, ceea ce-i îmboldi s-o ia la fugă pe trepte în jos.

Bill şi Mary se opriră în cele din urmă lângă zidul casei, avându-i pe ceilalţi chiar în spate. În clipa aceea îşi dădeau seama că lumea de afară era un loc imens. În casă avuseseră parte de o mulţime de ascunzători, dar aici, lângă zidul casei, erau total descoperiţi.

Înaintea lor, în curte, se vedeau câteva lăzi, scaune pliante, plus masa, diverse lucruri disparate de care se folosiseră când ridicaseră tabăra. În spatele mesei, chiar lângă zidul grădinii, era o zonă cu cactuşi. În această zonă cei cinci aveau mai multe posibilităţi să se facă nevăzuţi.

De fiecare dată când avansau, profitau de orice obiect ieşit în cale pentru a se ascunde. Felul în care se mişcau îi făcea să semene cu nişte revoluţionari fugăriţi de forţele de ordine. Până în acel moment nu-şi făcuseră niciun plan de acţiune. Nici nu voiau să-şi facă vreunul, pentru că circumstanţele în care se aflau se schimbau cu fiecare secundă ce trecea.

Insectele tropicale care treceau pe deasupra lor semănau cu nişte aeroplane în miniatură. Însă, în momentul acela, cei cinci oameni nu-şi doreau decât să rămână ascunşi. Reuşiră să ajungă până sub masă, unde se opriră, copleşiţi de dimensiunile lumii exterioare.

După primul şoc, instinctul le spusese să se ascundă. Pe fiecare chip în parte se putea citi nedumerirea. În pofida cunoştinţelor pe care le deţineau, simţeau cu toţii că nu erau capabili să facă faţă noii stări de lucruri.

Bill îşi luă în cele din urmă inima în dinţi şi se întoarse spre ceilalţi.

— Chestia asta trebuie să înceteze, nu ne putem speria de tot ce ne iese în cale, iar să ne facem griji pentru ceea ce încă n-am văzut mi se pare o prostie. Trebuie să ne strunim spaima asta şi să ne organizăm. Fuga asta nebună n-o să ne ducă nicăieri. Suntem gata să fugim de ceva ca să nimerim peste altceva de zece ori mai rău.

Ca pentru a-i sublinia spusele, soarta îi determină pe cei cinci să se strecoare pe lângă marginea unei cutii şi să ajungă în spaţiul dintre două lăzi, în care ciuguleau de zor câţiva pui de găină. Puii, uimiţi de acea întâlnire, începură să cloncăne fără reţineri. Motivul: curiozitatea absolut firească faţă de nişte străini care le încălcaseră proprietatea. Cei cinci însă, şi aşa teribil de tensionaţi, când dădură cu ochii de pui, o luară la sănătoasa imediat, ascunzându-se pe după o ladă, de parcă ar fi nimerit peste o haită de tigri.

Imediat după retragerea aceea ruşinoasă, Bill strâmbă din nas şi le zise tuturor:

— Frumoasă comportare!

Ceilalţi îl priviră jenaţi, neştiind cum să scape de spaima aceea aproape permanentă.

Încercând să-şi adune curajul, micul grup reveni în locul din care fugise cu câteva clipe înainte. Puii erau tot acolo, ciugulind în jur. Unul dintre ei îi privi curios, dar nu făcu nicio mişcare ostilă,

încurajat de lipsa lor de interes, Pedro făcu un pas mai aproape şi pocni din degete. Unul dintre pui ridică imediat capul, îl privi curios şi începu să cloncăne, făcându-l pe Pedro să sară speriat înapoi.

Bill Stockton râse şi o opri pe Mary s-o rupă la fugă. Steve Baker arătă spre colţul lăzii şi le zise:

— Cred că ar fi mai bine s-o luăm pe acolo.

Grupul, urmându-i sugestia, o porni iar la drum.

Chiar în timp ce încercau să scape de puii cei ameninţători, ceva cu mult mai periculos încerca să intre în acţiune. Printr-o gaură la nivelul solului, Satanas, pisica, pe care Thorkel o închisese în pivniţă, reuşise să iasă iar în curte. Cum scăpă din gaură, pisica privi atentă în jur şi-i observă imediat pe cei cinci oameni miniaturizaţi.

Cu întreaga atenţie concentrată asupra puilor de găină, cei cinci nu observară că fuseseră deja depistaţi de pisică. Aceasta începu să-i urmărească, cu burta aproape lipită de pământ.

În pofida tuturor eforturilor lui Bill, ceilalţi erau încă foarte speriaţi.

— Mergeţi încetişor. Dacă o luăm la fugă, e foarte posibil să le atragem atenţia.

Cum părea un sfat bun, ceilalţi se grăbiră să-i dea ascultare.

Apoi Pedro privi într-o parte şi văzu pisica, ce de-abia aştepta să se repeadă asupra lor. Simţi imediat primejdia pe care o constituia, căci era sigur că Satanas devorase toate celelalte animale miniaturizate.

— Atenţie! strigă peruvianul.

Ceilalţi patru simţiră primejdia imediat şi o rupseră la fugă în direcţia cactuşilor, deşi ştiau că acel adăpost era doar temporar. Panica le dăduse aripi la picioare.

— Şi acum ce ne facem? şopti Mary.

— Nu te lăsa copleşită, îi răspunse Bill. Totul o să se termine cu bine. Va trebui să ne facem rost de nişte arme pentru situaţiile de genul ăsta.

Ajutorul veni pe neaşteptate, atunci când Paco, câinele lui Pedro, apăru deodată de după colţul casei. Animalul simţi că ceva nu era în regulă, dar pe moment nu putu decide ce anume. Se opri scurt atunci când văzu pisica. Începu să latre şi o porni în goană pe urmele ei.

Satanas o zbughi printre lăzile ce împânzeau curtea, cu câinele pe urmele ei. Ca să scape, sări pe zidul grădinii şi se făcu apoi nevăzută în junglă. Paco lătră câteva clipe spre zid, apoi ieşi în goană din curte, în jungla ce înconjura laboratorul lui Thorkel.

Imediat ce pericolul dispăru, Bill îşi conduse tovarăşii în afara adăpostului spinos. Pedro era eroul acelui moment. Încântat, le spuse celorlalţi de câteva ori:

— Paco e câinele meu!

— E un câine grozav, îl lăudă Steve.

— Paco e magnific! insista Pedro, care imediat după aceea începu să fluiere şi să strige: Paco! înapoi!

În cele din urmă Paco renunţă să mai latre şi făcu cale întoarsă, de-abia aşteptând să-şi revadă stăpânul. Când îl văzu pe peruvianul cel minuscul, se opri nedumerit Pedro sesiză imediat problema câinelui.

Glasul său deveni mai blând, în timp ce se apropia de animal.

— Paco, rosti el, sunt eu, Pedro.

Paco părea tot mai nefericit. Indianul continua să-şi alinte animalul şi să fluiere ca să poată fi recunoscut mai uşor.

— Nu mai ştii cum vânam împreună, Paco?

Paco, nefericit, începu să urle a jale. Pedro fu nevoit să-şi accepte înfrângerea. Ceilalţi îl priveau cu simpatie, ştiind ce simţea micul indian.

— E câinele meu, le zise el, însă… unde a dispărut Pedro?

Cei cinci îşi stabiliră baza sub o găleată, în apropierea cactuşilor prietenoşi. După ce-şi traseră

sufletul, doctorul Bulfinch făcu sumarul situaţiei în care se aflau.

— Trebuie să fim foarte atenţi la toate animalele şi păsările din jur care sunt mai mari ca noi. În acelaşi timp, cel mai aprig duşman al nostru rămâne doctorul Thorkel. Cred că n-ar strica dacă unul dintre noi l-ar supraveghea tot timpul. O vom face cu rândul.

Bill şi Steve încuviinţară pe loc. De când ieşiseră din casă trecuseră câteva ore bune, iar un om cu obiceiurile lui Thorkel avea să se trezească, mai mult ca sigur, odihnit şi vesel, gata să-şi reînceapă experimentele.

— Fac eu prima tură, se oferi Bill Stockton.

Mary nu părea prea încântată de acest aranjament, dar, cum era vorba de ceva cu adevărat necesar, nu se opuse.

— Bine, încuviinţă doctorul Bulfinch. Noi, ceilalţi, avem multe altele de făcut. Haideţi să ne apucăm de treabă.

Bill Stockton se îndreptă spre casă, urcă treptele verandei şi se ascunse lângă cadrul uşii, putând vedea interiorul casei printr-o crăpătură. Doctorul Thorkel era treaz. Stătea pe marginea patului şi-şi ştergea ochelarii. Bill se simţi o clipă îmboldit să-i alarmeze şi pe ceilalţi, dar îşi dădu seama că Thorkel nu era o ameninţare pentru ei atâta timp cât rămânea în casă. Decise, aşadar, să rămână pe loc şi să-i observe mişcările.

Alexander Thorkel îşi puse ochelarii pe nas şi se uită la ceas. Când îşi dădu seama că dormise câteva ceasuri bune, începu să cerceteze cu atenţie încăperea, în căutarea omuleţilor săi. Începu să vorbească pe un ton părintesc:

— Aţi fost tare tăcuţi. Bravo vouă. Acum ieşiţi la iveală. Vreau să mă uit din nou la voi.

Desigur, nu primi niciun răspuns. Thorkel se ridică în picioare şi începu să privească cu luare-aminte în jur, până când descoperi cărţile adunate la uşă. Bill avu grijă să se ascundă în crăpătura

uşii, astfel încât doctorul să nu-l depisteze. Însă Thorkel, în loc să se apropie de uşă, se îndreptă spre fereastră. Dădu deoparte oblonul şi privi afară.

O clipă, pe chipul lui apăru o expresie de teamă, însă se relaxă deodată, zâmbind mulţumit.

Afară, liniştiţi că se aflau în siguranţă şi ştiindu-l pe Bill de pază, oamenii miniaturali scăpaseră de frica nebună de dinainte. Fiecare dintre ei îşi vedea liniştit de treabă. Îşi strânseseră pânzele cât mai comod în jurul trupurilor, iar în acel moment erau interesaţi de mâncare, arme şi alte probleme practice.

Bill Stockton urmări privirea doctorului, neştiind de ce acesta părea aşa de mulţumit.

Pedro Caroz era cocoţat pe masă şi în clipa aceea tăia bucăţi de brânză cu un cuţit mai mare decât: el. Mary se adăpostise sub un taburet, care o ferea fără probleme de soarele tropical. Ţinea un ac în mâini, ca pe o lance, şi încerca să-şi facă o pereche de sandale.

Steve Baker se repezise să-l ajute pe Pedro, chinuindu-se să desfacă o conservă de fasole.

Bulfinch se întinsese pe burtă pe colţul mesei şi consulta de zor una dintre cărţile sale de ştiinţă, pe care o scosese probabil din bagaj. Ridicând privirea din carte, doctorul le zise celorlalţi:

— Sunt convins că este teoretic posibil să dezorganizezi cumva ţesutul organic atunci când îl supui radioactivităţii. Dar Thorkel s-a înşelat în privinţa celorlalte probleme. Nu poţi canaliza un câmp radioactiv. Sa înşelat groaznic.

— Poate că ai dreptate, doctore, răspunse Steve râzând. Poate că nici nu ne-a micşorat. Poate că a mărit toate celelalte din jur.

Bill chicoti auzindu-l. Thorkel se aplecase încântat pe fereastră. Părea să fie teribil de amuzat de îndeletnicirile oamenilor minusculi.

În acel moment, Bill coborî cu grijă treptele, se strecură în spatele unor lăzi şi se întoarse pe furiş

în tabără.

— Thorkel e la geam, le raportă celorlalţi.

După ce îi preveni, îi urmări pe ceilalţi cum se întorceau să-şi privească călăul. Bill reveni la forfecuţa la care lucrase înainte ca Bulfinch să-l trimită de pază. Începu să scoată şurubul mic din mijloc, ca să se poată folosi de una dintre lame ca de o spadă. În cele din urmă izbuti şi începu să fluture lama prin aer, duelându-se cu un oponent imaginar. Era tocmai bună pentru el.

Doctorul Bulfinch, Steve şi Mary începură o retragere strategică spre cactuşi. Pedro încă nu se îndura să lase treaba neterminată, dar, când îl văzu pe Thorkel la geam cum îl urmărea cu atenţie, sări de pe masă pe un scaun de pânză, iar de acolo făcu un triplusalt până jos, ca un acrobat.

Doctorul Thorkel începu să râdă. Îşi sprijini bărbia în palmă şi, după ce-i mai admiră câteva clipe, le strigă:

— Micuţii mei prieteni, nici nu ştiţi cât de mândru sunt de voi. Aţi dovedit că aveţi resurse nebănuite. Acum veniţi înapoi. Trebuie să reluăm examinările.

Grupul de oameni minusculi se strânse deodată ca să discute. Se aflau în apropierea cactusului. Deşi se temeau să asculte de porunca lui Thorkel, nu prea ştiau cum să-l refuze.

Din nou doctorul Bulfinch îşi asumă această responsabilitate. Îi făcu semn lui Bill Stockton, care se sprijinea în sabia sa improvizată.

— Voi toţi staţi potoliţi aici. Bill, tu preiei conducerea. Eu voi încerca să mă înţeleg cumva cu el.

— Nu te duce, îl rugă Mary. Mai bine să vedem ce plănuieşte să facă mai departe. N-are rost să cădem din nou în mâinile lui.

— Nici pomeneală de aşa ceva, răspunse Bulfinch. Însă cred că putem discuta cu el fără probleme, doar e un om inteligent.

Doctorul o porni spre casă. Bill Stockton se luă după el, cu o expresie bătăioasă pe chip. Aceea era prima înfruntare adevărată cu Thorkel, iar Bill nu era deloc sigur că urmau să aibă vreun succes.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

CEI PATRU RĂMAŞI IA ADĂPOSTUL CACTUSULUI erau conştienţi de faptul că doctorul Thorkel privea cu mare interes apropierea doctorului Bulfinch.

Mâinile gigantice ale savantului atârnau de pe pervaz şi, cu una dintre ele, îi făcu semn lui Bulfinch să intre în casă.

— Te rog să intri, doctore Bulfinch, îl invită el. Mă bucur să încep chiar cu dumneata.

Bulfinch îşi îndreptă umerii şi, sumeţindu-se, îi zise cu fermitate:

— În niciun caz.

Thorkel părea mai degrabă amuzat decât supărat.

— Cum? strigă el. Doar nu vrei să-mi spui că am de-a face acum şi cu o revoltă, nu?

Biologul nu se arătă speriat.

— Insist să trimiţi după catâri şi apoi să ne transporţi înapoi în lumea civilizată.

Thorkel izbucni deodată în hohote de râs.

— Cum? În sacul de la şa? Ce poziţie nedemnă pentru tine, doctore Bulfinch! Cert este, adăugă el, că toţi catârii cu care aţi venit s-au şi întors acasă la ei.

— N-o să îndrăzneşti să ne ţii aici sau să ne răneşti cumva, se înfurie Bulfinch. Oamenii se vor întreba ce s-a întâmplat cu noi şi vor iniţia imediat o anchetă şi un grup care să ne caute. Doar nu te aştepţi să scapi din nou basma curată, nu?

— Poate, încuviinţă Thorkel. Dar cu siguranţă n-am de ce să-mi fac probleme o bună bucata de vreme. Mai mult ca sigur că întreaga comunitate ştiinţifică se aşteaptă să rămâneţi alături de mine câteva luni de zile, dacă nu chiar ani. Nu va fi dezamăgită.

Declaraţia savantului îi oferi lui Bulfinch indiciul pe care-l căuta.

— Aşadar, ar fi mai bine să ne considerăm prizonieri?

— Puteţi să vă consideraţi nişte oaspeţi neinvitaţi în laboratorul meu.

Bulfinch se ridică pe vârfuri şi, cu o mână dusă la piept, rosti teatral:

— Prizonieri, da, prizonieri în peştera ciclopului.

— Ciclop, eh? zâmbi Thorkel. Asta din cauza vederii mele slabe? îşi scoase ochelarii ca să-i şteargă, în timp ce privea printre gene la biolog.

— Deloc, răspunse Bulfinch, ci din cauza intelectului. Şi ciclopul şi-a imaginat, ca şi tine, că mărimea şi puterea îi erau suficiente. Altminteri, era un individ ignorant.

Se părea că Thorkel era gata să continue discuţia cu Bulfinch.

— În timp ce Ulise avea o minte mult superioară, asta e? În acest caz, ai foarte mare grijă, Ulise… Bulfinch. În spate e o găină care pare gata să te ciugulească, rosti Thorkel, izbucnind în râs.

Bulfinch aruncă o privire în spate, observând că unul dintre pui îl privea cu lăcomie. Constatând că efectul pe care dorise să-l producă fusese distrus de sosirea păsării, strigă exasperat:

— Pleacă de aici, uş!

În loc să se retragă, pasărea se apropie de el cloncănind. Ceilalţi priveau scena din faţa lor cu sufletele la gură, iar, atunci când pasărea deveni agresivă, Bill se grăbi să sară în ajutorul biologului, cu spada ridicată deasupra capului. Din păcate, înainte să fi apucat să se angajeze în luptă, Bulfinch o rupsese la fugă.

Thorkel privea totul amuzat, izbucnind în râs atunci când îl văzu pe Bulfinch adăpostindu-se sub un coş rupt.

Vederea acelei lame ascuţite, mânuite cu atâta vigoare de Bill, făcu puiul de găină să bată imediat în retragere, tocmai în celălalt capăt al curţii.

Savantul nebun se opri din râs şi strigă spre biolog:

— Acum ajunge cu prostiile, doctore Bulfinch. Ce-ai zice să vii imediat la mine?

Bill reveni alături de ceilalţi la îndemnul tacit al lui Bulfinch. Mary tremura de teamă şi curiozitate.

— Ce crezi că are de gând să facă? îl întrebă pe Bill.

— Tare mi-e teamă că habar nu am, răspunse el, încercând s-o mai liniştească. Este evident că Thorkel n-a mai avut până acum nişte specimene ca noi cu care să se joace. Probabil că o vreme o să fie rezonabil. Sunt sigur că pe moment n-avem de ce să ne temem.

Însă Bill îşi dădea seama că nu era deloc adevărat. Din câte ştia el, nimic nu era mai imprevizibil decât un savant pe jumătate nebun care îşi vedea visul împlinit.

Cei patru membri ai echipei râmaseră nemişcaţi ca să privească mai departe drama care se desfăşura între doctorul Thorkel şi doctorul Bulfinch, noua versiune, din jungla sud-americană, a lui David şi Goliat.

Bulfinch ieşise pe jumătate de sub coş, asigurându-se că nu-l mai ameninţa nicio pasăre. După ce se convinse că nu mai era nicio primejdie, îşi îndreptă umerii şi i se adresă din nou lui Thorkel:

— În aceste circumstanţe, doctore Thorkel, nu voi coopera cu tine sub nicio formă.

În loc să-l amuze, acest răspuns din partea savantului minuscul reuşi să-l irite peste măsură pe Thorkel.

— Vino aici imediat! zbieră acesta. E o comandă! De acum nu te mai rog cu frumosul.

— Nici nu se pune problema, răspunse Bulfinch calm.

Thorkel se înroşi la faţă, apoi dispăru din cadrul ferestrei.

Bill Stockton o prinse pe Mary pe după umeri, mormăind ca pentru sine:

— A turnat gaz pe foc.

Mary Phillips, speriată, strigă spre biolog:

— Vino aici, doctore Bulfinch. Maniacul nostru e apucat de o nouă criză.

Drept răspuns, Bulfinch se uită încă o dată după găină, apoi se îndreptă ţanţoş spre casă.

— N-o să vin niciodată la tine, doctore Thorkel, niciodată! strigă cât putu de tare, deşi savantul nebun dispăruse de la fereastră.

Bill le zise celorlalţi să-şi caute o ascunzătoare în cactus, iar el o porni din nou spre postul său de observaţie. Doctorul Bulfinch rămăsese nemişcat. Apoi tresări puternic, sincer înspăimântat. Bill se întoarse la vreme ca să-l vadă pe Thorkel ieşind în fugă din casă, înarmat cu o plasă de fluturi.

Savantul îl ignoră cu totul pe Bill, concentrându-şi atenţia asupra biologului care-l sfidase. Bulfinch simţi în acel moment că fuga era mai sănătoasă, aşa că îşi luă picioarele la spinare şi se ascunse între două cutii aflate nu prea departe.

Thorkel începu să scotocească printre lăzi şi cutii, căutându-l înfuriat pe Bulfinch. Avea plasa pregătită ca să-l captureze pe cel ce îndrăznise să i se opună. Pedro, Steve şi Mary priveau speriaţi din ascunzătoarea lor. Bill se pitise în spatele primei trepte de la verandă.

Din când în când, îl vedeau pe Bulfinch cum se furişa printre cutii şi lăzi, căutând un loc mai bun de ascuns. Semăna cu Tezeu în labirint. Vederea slabă a lui Thorkel reprezenta un handicap serios, dar, chiar şi aşa, tot reuşi să vadă silueta mică a biologului, care-şi părăsise ascunzătoarea de până atunci.

Bulfinch deja obosise, tot încercând să scape de urmăritor. Din nefericire, nu putea vedea prea bine ce se petrecea, din cauza celor două cutii ce-i stăteau înainte şi a faptului că Thorkel stătea aproape călare peste ele. Atunci când observă că

savantul gigant era chiar deasupra lui, era deja prea târziu.

Bill Stockton, care văzuse primejdia, încercă să-l prevină, însă, din cauza terorii, nu reuşi să scoată un sunet.

Bulfinch, pitit între cele două cutii, scoase atent capul dintre ele, ca să-şi dea seama ce se petrecea, moment în care plasa se lăsă peste el, făcându-l captiv.

Biologul începu să se zbată în plasă, încercând s-o rupă. Thorkel oftă mulţumit şi rosti:

— De acum nu vei mai fi aşa de obstinat, prietene.

Realizând că se zbătea degeaba şi că era foarte posibil să aibă nevoie de toată energia sa ceva mai târziu, doctorul Rupert Bulfinch se potoli pe dată.

— E mult mai bine aşa, încuviinţă Thorkel. Acum dai dovadă de celebrul dumitale bun-simţ.

Thorkel se îndreptă de spate şi, prinzându-l pe biolog între două degete, o porni înapoi spre casă.

Bill Stockton, ascuns sub prima treaptă a verandei, se întoarse să se uite spre grupul ascuns în cactus.

În cele din urmă, cei trei prinseră suficient curaj ca să se apropie de Bill. Acum, că doctorul Bulfinch dispăruse, se întorceau instinctiv spre el.

Se întâlniră cu toţii sub masa din mijlocul taberei, privind speriaţi spre casă. Era clar că îşi făceau mari griji în privinţa lui Bulfinch, dându-şi seama că nu prea aveau ce face ca să-l ajute.

— Am putea da foc la casă, sugeră Steve.

— N-ar folosi la nimic, răspunse Bill. Thorkel ar fugi imediat ce ar simţi fumul sau ar vedea flăcările, însă mai mult ca sigur că l-ar lăsa pe Bulfinch acolo, ca să ardă de viu.

Mary Phillips începu să-şi frângă mâinile din cauza disperării.

— Niciodată până acum nu m-am simţit atât de neajutorată.

Lui Bill îi veni deodată o idee, aşa că se întoarse spre Pedro.

— Ia spune-mi, există vreun sat de-al vostru pe aici pe aproape? Dacă nu ne putem lupta chiar noi cu Thorkel, poate convingem nişte oameni de dimensiuni normale s-o facă în locul nostru.

Pedro scutură trist din cap.

— Băştinaşilor le e frică de doctorul Thorkel. Numai când aud de el o rup la fugă. Guvernul mai trimite câte un poliţist pe aici. Când vine vorbeşte cu doctorul Thorkel, dă din cap, salută şi pleacă imediat. Oamenii din junglă nu pot face absolut nimic, la nevoie se refugiază la Iquitos.

— Dacă e aşa cum zici tu, rosti Bill dezamăgit, înseamnă că pe moment n-avem altceva de făcut decât să stăm şi să aşteptăm să vedem ce-o mai fi. O s-o iau înainte ca să văd ce se mai petrece în casă. A lăsat uşa întredeschisă.

— Poate că e numai o capcană, ca să ne momească să intrăm, sugeră Steve.

— Nu cred, insista Bill. Dacă totul e-n regulă, vă fac semn să veniţi şi voi. Gaura pe care a făcut-o pisica ne oferă o ascunzătoare foarte bună, la nevoie.

Ceilalţi încuviinţară, iar Bill o porni spre casă, speriat însă de ceea ce urma să vadă înăuntru.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

BILL STOCKTON AJUNSE LA POSTUL SĂU DE OBSERVAŢIE la timp ca să-l vadă pe doctorul Thorkel trântindu-l cu duritate pe Bulfinch pe masă şi aruncând plasa într-un colţ al camerei.

Doctorul Bulfinch părea ameţit din cauza acelei trânteli, drept pentru care nici nu se mişcă, pe moment. Thorkel îşi trase un scaun la masă, în timp ce biologul, încă răvăşit, se chinuia să se ridice în picioare. Se vedea limpede că nu-şi pierduse hotărârea în timpul drumului spre casă între degetele savantului.

— Te previn de pe acum, doctore Thorkel, că nu voi tolera un asemenea comportament scandalos, izbucni el.

— Potoleşte-te, profesore, răspunse Thorkel. Sunt uimit că un asemenea savant de renume, ca dumneata, poate avea astfel de izbucniri emotive.

Ignorându-l o clipă pe Bulfinch, Thorkel se apucă să scotocească prin cufăr după însemnări, pe care le aşeză pe masă cu meticulozitate.

Cum doctorul Thorkel părea să fi revenit la dispoziţia senină de dinainte, Bill decise că-i putea chema şi pe ceilalţi la postul lui de observaţie, fără mari riscuri, aşa că le făcu semn. Aşteptându-se ca aceştia să apară lângă el dintr-o clipă în alta, îşi întoarse atenţia spre cele ce se petreceau în casă.

Era evident acum că Thorkel îl mustra pe Bulfinch pentru felul în care se comportase, chiar dinainte să fie micşorat.

— Aşadar, dumneata voiai să fii acela care să spună lumii ce fac eu aici, doctore Bulfinch?

— Da, voiam să-i înştiinţez pe toţi de crimele dumitale! rosti Bulfinch cu duritate.

Thorkel scutură din cap şi răspunse:

— Vei descoperi că lumea e tare mare pentru o persoană cu picioare aşa de scurte ca ale dumitale. Înainte ca Bulfinch să-şi dea seama ce făcea

colegul său, acesta deja proptise o riglă în spatele lui. Stai puţin mai drept, te rog, îi porunci Thorkel.

Bulfinch îşi îndreptă umerii, indignat, aşa cum se aşteptase, de altfel, şi savantul.

— Bravo, foarte bine, îl lăudă acesta. Mulţumesc, doctore.

Cu un creion tocit, Thorkel notă rezultatul măsurătorii în carnetul său. Bulfinch sări imediat pe un cântar din apropiere, ca să fie ceva mai aproape de faţa lui Thorkel.

— Doctore Thorkel, strigă el, cer să-mi acorzi atenţia cuvenită.

— Exact nouă centimetri şi jumătate, rosti Thorkel. Apoi, fără să vadă unde se afla exact doctorul Bulfinch, continuă: Şi, acum, sus pe cântar.

Ridică privirea din carnet şi observă unde se postase Bulfinch.

— Aha, mulţumesc, văd că mi-ai anticipat dorinţa.

— Cu siguranţă nu asta mi-a fost intenţia, răspunse Bulfinch înfuriat.

Thorkel însă privea încruntat la ce-i indica scala cântarului. În timp ce acesta nota totul cu grijă în carnet, Bulfinch sări de pe cântar, observând la repezeală că Thorkel părea îngrijorat de acele măsurători. Biologul înţelese deodată despre ce era vorba şi nu se putu abţine să nu-şi împungă confratele:

— Aşa, va să zică, ceva nu e deloc în regulă, chicoti el. Văd că eşti din cale-afară de uimit.

Thorkel dădu din umeri, apoi izbucni:

— Taci din gură.

Savantul nebun îşi consulta însemnările din carnet cu altele făcute înainte, comparându-le cu atenţie.

Observând ce efect avuseseră spusele lui şi fără să ţină seama de eventualele consecinţe, Bulfinch continuă:

— Măreaţa ta minte nu e tocmai infailibilă, aşa-i?

Thorkel luă creionul şi arătă spre un punct de pe masă, mai aproape de el.

— Treci aici, îi porunci biologului.

În loc să se apropie, Bulfinch începu să se îndepărteze, scuturând din cap. Thorkel aruncă creionul şi se întinse după micul biolog. În clipa următoare, Bulfinch puse stăpânire pe creionul abandonat şi-l înţepă pe Thorkel cu vârful bont. Savantul îşi retrase mâna şi luă rigla.

O ridică şi, cu un gest ameninţător, arătă spre acelaşi punct de pe masă.

— Treci aici!

Doctorul Bulfinch, înfuriat de-a binelea şi decis să se lupte, ridică la rându-i creionul, gata să se apere de riglă. De-abia după aceea îşi dădu seama ce armă demnă de milă îşi găsise. Însă, belicos, începu să se retragă uşor, fără să-şi dea seama că se îndrepta chiar spre mâna stângă a lui Thorkel, care-l aştepta deschisă în spate.

Thorkel îl înşfăcă fără menajamente, aproape sufocându-l. Apoi începu să-l măsoare cu grijă cu ajutorul unui şubler. Bulfinch se zbătea neputincios în mâna aceea uriaşă, dar fără sorţi de izbândă. Nici măcar împunsăturile cu creionul nu-l mai ajutau.

După ce termină şi acest nou set de măsurători, Thorkel îşi consultă iar însemnările, apoi se întoarse să-l privească pe Bulfinch cu ură.

— Bănuiesc că ţi-ai dat seama deja ce anume nu-i în regulă, rosti acesta printre dinţii încleştaţi.

— Sigur că da, răspunse Bulfinch bătăios.

— Păcat, rosti Thorkel.

— Asta e, ai făcut o greşeală, îl împunse biologul.

— Nu eu, natura e cea care a făcut greşeala, pufni Thorkel.

Bulfinch îl privea pe savant cu furie şi ură în ochii mici cât un vârf de ac.

— Mă mir că ai reuşit să accepţi faptul că natura are obiceiul să desfacă ceea ce ai făcut tu.

— Dar n-ai de unde să ştii ce n-a mers bine, rosti Thorkel.

— Ba da! răspunse Bulfinch. Şi cred că şi ceilalţi şi-au dat seama deja de acest lucru.

— Sunt conştient de acest lucru, mormăi Thorkel. Mare păcat!

Schimbarea bruscă a tonului lui Thorkel îl sperie pe Bulfinch.

Bill Stockton, aflat în uşă, simţi şi el acea schimbare subtilă, ceea ce-l făcu să strângă mai bine în mână spada aceea improvizată. Cu mâna liberă, Thorkel trase mai aproape o sticlă de cloroform, scoţându-i cu grijă dopul.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Bulfinch, panicat de-a binelea.

Thorkel ridică din umeri.

— Nu-mi pot permite riscul să te las pe tine şi pe amicii tăi să mă opriţi din muncă. E ceva ce n-aş permite niciodată.

Cu ajutorul unei pensete, Thorkel înmuie o bucata de vată în cloroform, întinzându-l apoi cu forţa pe Bulfinch pe masă, chiar în faţa lui.

Bill Stockton gemu aproape fără voie. O clipă, se sperie că Thorkel îl auzise, însă acesta era mult prea preocupat de ceea ce făcea ca să mai dea atenţie la ce se petrecea afară.

Bill îşi dădu seama deodată că Mary, Steve şi Pedro urcau cu grijă scările, chiar în spatele lui, ascunzându-se pe după uşa întredeschisă. Era evident pentru oricine că se temeau de consecinţe, dar fuseseră aduşi acolo de nevoia de a descoperi ce păţise Bulfinch.

— Înapoi, le zise Bill încet. Trebuie să fugim de aici.

Mary se opri nesigură chiar în spatele lui Bill, care, în acel moment, privea la ce se petrecea în casă. Thorkel tocmai apăsa vata înmuiată în

cloroform pe faţa biologului. Acesta urlă de groază, ţipătul fiind însă repede înăbuşit.

Thorkel părea să apese vata pe faţa confratelui său, fără să ţină cont de zbaterile neputincioase ale acestuia.

Bill Stockton se cutremură fără voie. Mary tocmai încerca să vadă şi ea ce se petrecea înăuntru. Bill privea îngrozit chipul savantului nebun, convins că special îl omorâse pe inofensivul Bulfinch. Chipul lui nu arăta absolut nimic. Era la fel de calm de parcă tocmai ar fi anesteziat un cobai.

Mary, care tocmai se lăsase în genunchi alături de Bill, întrebă în şoaptă:

— Ce s-a întâmplat cu Rupert?

Bill o prinse de braţ şi-i zise la fel de încet:

— E mort, omorât. Thorkel l-a ucis.

— Nu se poate! strigă fata, cuprinsă de panică. Dumnezeule mare, nu! Ce-o să ne facem acum?

Glasul ascuţit al fetei ajunse imediat la urechile lui Thorkel, care se răsuci spre ei. În acel moment, Pedro şi Steve erau şi ei alături de Mary şi Bill, care, îmboldiţi de curiozitate, se proţăpiseră în cadrul uşii, fiind martori la moartea biologului.

Thorkel blestemă urât.

— Aşa, deci, mă spionaţi? urlă furios.

Se întinse după plasa de fluturi, dând să se ridice. Cei patru din uşă nu pierdură vremea, ci, sărind din treaptă în treaptă, o zbughiră în curte.

În casă, Thorkel se repezi să ia cutia pentru mostre, în care fusese şi Pinto, apoi o porni repezit spre uşă. Trupul doctorului Bulfinch zăcea inert sub şomoiogul de vată. Devenise probabil unul dintre cei mai ciudaţi martiri pe care ştiinţa avea să-i cunoască vreodată.

Când scăpară de panică şi se convinseră că se îndepărtaseră suficient de uşă, omuleţii se opriră din fugă. Bill Stockton, conştient de responsabilitatea pe care o avea faţă de ceilalţi, rămase în urmă, ca un fel de ariergardă. Întoarse o

găleată de lemn pe o parte şi o rostogoli până la picioarele treptelor de la verandă.

Thorkel ieşi ca turbat din casă. Ezită în capul scării, privind în jur, fără însă să-i zărească pe cei patru oameni minusculi. Se grăbi să coboare treptele, însă se împiedică de găleată şi se trezi zburând prin aer înainte să ia contact cu solul uscat.

Furia îi spori şi mai mult atunci când din toate colţurile curţii îl asaltă râsul cristalin al omuleţilor. Se ridică în picioare şi, cu plasa de fluturi pregătită într-o mână, începu să dea cu picioarele în lăzile şi cutiile ce-i ieşeau în cale, încercând să-i găsească. În cele din urmă se potoli şi se apucă să caute metodic, dintr-un colţ al curţii, scuturând fiecare obiect în parte şi punându-l deoparte.

Însă cei patru nu erau acolo. Părăsiseră de multă vreme adăpostul cutiilor şi în acel moment se târau pe sub pânza unui cort. În pofida vederii slabe, Thorkel surprinse mişcarea pânzei cu coada unui ochi, aşa că se repezi spre el.

— La cartierul general, şopti Bill, ajungând la concluzia corectă că pânza de cort nu era o ascunzătoare prea bună şi îndemnându-i pe ceilalţi să fugă spre cactus.

Când Thorkel se convinse că cei patru omuleţi fugiseră din cort, reveni în mijlocul curţii, sub soarele fierbinte, ca să privească iar în jur. În cele din urmă reuşi să-l descopere pe Pedro, care tocmai se strecura înspre cactus.

Thorkel se repezi într-acolo şi, după ce scotoci locul cu mâinile goale, înţepându-se şi iritându-se, aduse o lopată şi începu să doboare cactusul cu minuţiozitate.

Bill, care rămăsese în urma celorlalţi, îi urmărea eforturile încântat.

Când Thorkel renunţă, asudat şi obosit, îşi dădu seama că omuleţii reuşiseră să fugă iar, chiar prin ţeava de scurgere ce fusese ascunsă la umbra cactusului. Se uită bine la ea şi-şi dădu seama că

cei patru se aflau de-acum în junglă. Îngrijorat, savantul se apropie de zidul grădinii.

Bill Stockton, ascuns chiar în gura ţevii, îl urmărea cu atenţie.

— Mai bine v-aţi întoarce, strigă Thorkel cât putu de tare. N-o să supravieţuiţi nici măcar o jumătate de oră în junglă!

Îşi ciuli urechile, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns, însă degeaba. Înfuriat la culme, savantul se întoarse pe călcâie şi o porni decis spre casă.

Bill Stockton îl lăsă să intre, apoi o luă la fugă pe urmele lui. Trebuia să ştie dinainte ce alt pericol îi mai păştea. Reîntors la postul său de observaţie, îl văzu pe Thorkel deschizând cutia în care-şi ţinea puşca. Cu ea în mână, se aşeză pe un scaun şi începu s-o cureţe cu meticulozitate.

Inginerul se retrase cu grijă, revenind alături de tovarăşii săi.

— Îşi pregăteşte puşca, le zise celorlalţi. Cu cât ne îndepărtam mai mult de el, cu atât mai bine.

Mary încuviinţă tăcută din cap.

— Dar ce facem cu proviziile? întrebă Steve. Mâncare, haine şi tot restul? Unde mai pui că se coace o ditamai furtuna tropicală, mai zise, arătând cu înţeles spre cerul ce se acoperea cu rapiditate de nori ameninţători.

— Lasă că ne descurcăm noi cumva, îi asigură Bill. Şi alţi oameni s-au pierdut în junglă şi n-aveau echipament la dispoziţie. Va trebui să ne folosim de minte şi de experienţă.

— Bravo! rosti Mary, încercând în van să înseneze cumva atmosfera.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

ALERGARĂ PE POTECA DIN JUNGLĂ până când rămaseră fără suflare, în cele din urmă îşi dădură seama că îşi iroseau energia. Bill îi opri şi se adăpostiră în spatele unui buştean căzut. Apoi îi întrebă:

— Încotro mergem de aici?

Nici Steve şi nici Mary nu aveau habar. Pedro dădu din umeri. Păreau cu toţii fascinaţi de fenomenul ciudat care se petrecea în jurul lor. În calmul apăsător de dinaintea furtunii, nici măcar o frunză nu se mai mişca. Cerul era sfâşiat mereu de fulgere, imediat după ele rostogolindu-se din zări şi tunetele colosale.

Din adăpostul lor, Bill şi Mary, aflaţi în faţa celorlalţi doi, puteau vedea o mică secţiune din tufele dese de pe marginea potecii. Acestea începură să tremure puţin atunci când dintre ele se ivi deodată silueta bondoacă a unui furnicar. Trupul îi luci deodată portocaliu în lumina unui fulger, în timp ce animalul se grăbi să dispară îndărătul altor tufe dese.

Bill îl urmări cu privirea până când furnicarul dispăru cu totul în junglă.

— Mamă! şuieră Mary. Mă bucur că nu s-a apropiat de noi. Ne-ar fi putut confunda cu nişte furnici supradimensionate şi suculente.

Bill râse şi o prinse mai bine de braţ.

— Ştiu că suntem mici, dar nici chiar aşa.

Atenţia le fu atrasă de canonada din ceruri. La lumina unui fulger zăriră în copacul din apropiere o maimuţă care-şi strângea puiul la piept.

— Se pare că nu suntem singurii care au intrat în panică, le zise Bill celorlalţi.

Mary le arătă altceva aflat în copac. O pasăre mare care tocmai venise în zbor la cuibul ei. Bill încuviinţă din cap. Vântul începuse să sufle cu putere şi îi lăsa impresia că-i smulgea vorbele din gură chiar înainte să le fi putut rosti în propoziţii.

Un cerb veni în fugă spre ei şi sări peste buştean. Vântul începuse să scuture copacii cu furie. Mama-maimuţă îşi căuta un ascunziş cu disperare. Frunzele se răsuceau de parcă ar fi fost torturate, iar vuietul furtunii creştea tot mai mult în intensitate.

Maimuţele se lipiră în cele din urmă de trunchiul copacului şi spatele cenuşiu al mamei deveni deodată negru din cauza ploii torenţiale care începuse. Vârfurile copacilor se aplecau sub furia acelei ploi. Pentru cei patru omuleţi, acea descătuşare a naturii semăna cu apocalipsul. Un trăsnet aproape că despică buşteanul sub care se ascunseseră.

Mary se lipi de inginer. Bill îşi dădu seama că erau în mare pericol să moară înecaţi. În jurul lor se formaseră deja bălţoace, care, alimentate de ploaia ce se scurgea din cer, începuseră să formeze un fel de pârâu repede ce se scurgea de-a lungul potecii. Apa le ajunsese deja la genunchi.

Chiar în timp ce Bill se gândea cum era mai bine să procedeze în continuare, un trăsnet lovi vârful unui copac, care se desprinse şi căzu în apropierea lor.

— Trebuie să plecăm de aici, rosti Bill hotărât.

Ceilalţi nu-i puseră la îndoială judecata şi, la scurt timp după aceea, o porniră la drum. Bill se opri din mers şi-şi încleştă mâna pe spada improvizată, atunci când, în scorbura unui gigant al junglei, dădu peste doi ochi verzi, strălucitori. Proprietarul ochilor era un jaguar mare, care se ascunsese acolo de furtună.

Din fericire, acel locuitor al junglei nu avea niciun chef să iasă din ascunzătoarea lui în ploaie, aşa că cei patru putură pleca în linişte mai departe. Când ajunseră la marginea micii cascade, Bill îşi dădu seama că de acum se putea orienta. Era aceeaşi cascadă pe care o văzuseră şi atunci când traversaseră râul, înainte să ajungă în tabăra lui

Thorkel. I se părea că de atunci trecuse foarte mult timp. Oare chiar trecuseră numai două zile?

— Uite-acolo, văd o deschidere în trunchiul copacului ăluia, rosti Mary.

Ochii tuturor se întoarseră în direcţia arătată de ea, iar picioarele o şi porniră intr-acolo. Trecură cu greutate peste rădăcinile proeminente, îndreptându-se grăbiţi spre adăpost Chiar înainte să se avânte înăuntru, Bill, precaut, le-o luă înainte. Era ud leoarcă şi obosit, iar bucata aceea de pânză cu care-l învelise Thorkel se lipise de trupul mic, dar vânjos, ca o bucată de hârtie udă.

În cele din urmă ridică o mână şi cei din spate se opriră. Botul prelung al furnicarului tocmai ieşise la iveală, iar limba lungă acestuia îi alungă de acolo.

Speriaţi de animal, o rupseră cu toţii la fugă. Când se opriră ca să-şi tragă sufletul, Bill îl întrebă pe Pedro:

— Nu era cumva o peşteră, chiar sub malul râului, cam la un sfert de milă de locul în care am traversat?

— Ba da, domnu' Bill, răspunse Pedro, bucuros să fie cu ceva de ajutor.

— Atunci acolo o să mergem, decise Bill. Ceilalţi căzură imediat de acord şi începu lunga bătălie cu furtuna ce se dezlănţuise din nou, cu şi mai multă furie.

După jumătate de oră de chin, ajunseră în fine pe malul aflat deasupra peşterii. Bill se lăsă pe burtă ca să poată privi în interiorul ei. Din câte putea să-şi dea seama, peştera rămăsese neocupată. Coborî malul abrupt şi plecă să facă o recunoaştere. Când reveni, le făcu semn celorlalţi să-l urmeze. Steve o ajută pe Mary să coboare, până când ajunse în siguranţă jos, în braţele lui Bill. După care coborâră el şi cu Pedro.

Când se adunară cu toţii, intrară în adâncul peşterii, în întuneric. Era destul de frig, deşi scăpaseră de umezeala de afară. Îşi scoaseră togile

de pe ei şi le stoarseră cât de bine putură, apoi se apucară să adune câteva lemne de foc, care se găseau din belşug acolo, adunate probabil de apele crescute care inundaseră în trecut acea cavernă.

Bill Stockton, care ştia cum să aprindă un foc cu mijloace primitive, le lumină în câteva minute noua locuinţa. Iarba uscată din fundul cavernei le oferi tuturor saltele şi pături, iar cei patru oameni miniaturali, obosiţi de toate întâmplările prin care trecuseră, adormiră aproape imediat.

A doua zi dimineaţa, când soarele strălucea din nou pe cer, Mary Phillips a fost prima dintre ei care s-a trezit. Când privi la razele de soare ce intrau în peşteră şi la cei trei bărbaţi, care încă mai dormeau, deveni profund conştientă de goliciunea ei. Cele patru bucăţi de pânză erau încă întinse la uscat deasupra focului ce se stinsese.

Văzându-le în acel moment, îşi dădu seama că nu erau altceva decât patru dintre batistele mari ale lui Thorkel. Luă batista ei şi, după ce şi-o drapă în jurul trupului, ieşi în gura peşterii. Cerul era senin şi strălucitor. Păsările cântau, făcând-o şi pe Mary să se înveselească. Totul părea să fie în bună regulă cu lumea. În peşteră, îndărătul ei, cei trei bărbaţi se treziseră.

Nu le trebui mult s-o descopere şi să se apropie de ea, cu Bill în frunte. Malul, care păruse atât de jos încât catârii îl urcaseră fără nicio problemă, li se părea acum o adevărată stâncă, iar mica nişă din el, a cărei deschidere de-abia se putea observa, era tocmai peştera care-i adăpostise pe ei.

Conştienţi de toate greutăţile care-i aşteptau, americanilor le venea greu să accepte imediat frumuseţea acelei dimineţi însorite. Nu-l puteau uita pe Thorkel şi puşca lui, sau fiarele primejdioase ale junglei. Pedro, însă, care crescuse acolo şi era înclinat să venereze soarele după ploaie, deveni vorbăreţ.

— Frumoasă dimineaţă, nu?

Steve preluă el iniţiativa, de această dată.

— Desigur, răspunse posomorât, dar ce folos?!

Pentru prima dată de când fugiseră din tabăra lui Thorkel, după ce fuseseră martori la asasinarea doctorului Bulfinch, se simţeau animaţi şi de o altă emoţie decât frica. Bill o prinse pe Mary de braţ.

— Mary, uite! îi zise, arătându-i spre potecă. Acolo, sub acoperişul de verdeaţă, ne-am oprit ca să stăm de vorbă.

Mary încuviinţă din cap.

— Parcă s-a petrecut în altă viaţa, rosti ea.

— Unele lucruri nu s-au schimbat, insistă Bill cu căldură.

— Poate că nu se vor schimba niciodată, răspunse Mary, privindu-l în ochi. Instinctiv, se apropiară unul de altul şi, uitând cu totul de Pedro şi Steve, începură să se sărute cu pasiune.

— Mi se pare de-a dreptul fantastic, rosti Bill după aceea. Dacă ne hotărâm să ne căsătorim, am putea găsi mai ieftin vreo casă de păpuşi.

Mary izbucni în râs. Pedro cerceta cu atenţie malul râului ce se întindea înaintea lor, iar în cele din urmă arătă ceva cu mâna.

— Acolo-i o canoe, le zise.

Steve privi în aceeaşi direcţie şi rosti entuziasmat:

— Pe Dumnezeul meu, aşa e. Cred că-i barca de care ne-a vorbit Pedro. Haideţi! Cu ea am putea părăsi aceste meleaguri.

O porniră cu toţii în fugă spre ea, însă, când ajunseră, se opriră îngroziţi. Deşi era vorba de o canoe mică, marginile sale se ridicau cu mult deasupra capetelor lor.

Steve a fost primul care şi-a exprimat dezamăgirea prin cuvinte:

— E cam mare, nu?

Rămaseră să privească întristaţi la prora care se înălţa mult deasupra lor. Pedro, cuprins de amintiri din trecutul nu prea îndepărtat, rosti jalnic:

— Era o canoe tare mică, puteam vâsli foarte uşor.

— Ei bine, şi acum ce ne facem? rosti Bill.

Şi Steve se simţea la fel de descurajat. Mary nu mai spera nici ea la cine-ştie-ce miracol. Mărimea ei actuală era un miracol al ştiinţei ce avea s-o marcheze multă vreme.

— Orice spui tu, Bill, eu sunt de acord, rosti Steve. Atâta timp cât stăm cât mai departe de doctorul ăla nebun.

Pe malul opus se auzi foşnet printre tufe şi toţi ochii se întoarseră deodată în acea direcţie. Un mic cal albinos tocmai ieşise dintre tufe ca să se adape din râu. Pedro rămăsese cu gura căscată de uimire.

— Ăsta-i Pinto al meu, strigă fericit.

Bill privi cu atenţie animalul, apoi îl bătu pe umăr pe Pedro şi-i zise:

— Poate că *seamănă* cu Pinto, dar sigur nu e el.

— De unde ştii? se interesă Pedro.

— Păi, răspunse Bill, e prea mare ca să poată fi prins cu plasa de fluturi a lui Thorkel.

Peruvianul mai privi o dată calul, apoi încuviinţă din cap.

— Mare dreptate ai, domnu' Bill. Sigur nu e Pinto.

Mary Phillips rămăsese alături de Bill, cu mâinile în şolduri. Privea în continuare spre canoe şi, exasperată, lovi cu piciorul în pământ, strâmbându-se imediat de durere. Uitase că n-avea încălţări.

— Nu mai putem continua tot aşa, rosti ea deodată, să ne temem de orice. Barca asta e singura noastră şansă de a scăpa de aici. Trebuie să facem ceva în privinţa ei.

Bill şi Steve se întoarseră s-o privească cu o superioritate tipic masculină. Însă sufletul latin al lui Pedro se înflăcără deodată.

— O s-o împing chiar eu, îi zise entuziasmat lui Mary. Se apropie de proră şi începu să împingă plin de curaj, însă era ca şi cum ar fi încercat să mute un munte din loc.

În cele din urmă, curajosul indian rosti înciudat:

— E prea mare.

— Poate că e mare, admise Mary, dar oamenii lansează de mult ditamai vapoarele fără nicio dificultate. Se întoarse spre Bill. Se presupune că eşti inginer. Trebuie să existe o cale să punem barca asta la apă.

— Iar tu spui că eşti om de ştiinţă, i-o întoarse Bill. Ce-mi sugerezi?

— Oamenii mută case şi o mulţime de obiecte grele… Nu se folosesc cumva de scripeţi şi pârghii?

Bill se însenină la faţă. Lăsă capul pe spate şi începu să râdă cu poftă.

— Trebuie să recunosc că are dreptate, îi zise lui Steve.

După ce se luă şi această decizie, fiecare se apucă grăbit de treabă. Mary se întoarse în tabără ca să pregătească ceva de mâncare. În timp ce căutau lemne de foc, descoperiră şi un număr mare de rădăcini comestibile şi verdeţuri din care se putea face o supă bună.

După aceea, Bill, Pedro şi Steve se împrăştiară la marginea junglei ca să smulgă fâşii lungi de fibre lemnoase din copacii şi din plantele mai rezistente. Au dezrădăcinat apoi liane sau le-au tăiat cu spada improvizată a lui Bill. Când adunară suficiente materiale, cei trei bărbaţi se apucară să facă frânghii din ele.

Acest proces dură aproape toata dimineaţa. Dar, atunci când soarele ajunse în înaltul cerului, erau gata să dea canoea la apă. Bill se urcă la prora bărcii, unde legă frânghia.

O bucată de lemn găsită în apă, pe care-o ascuţiseră dinainte, fu împinsă sub canoe, pentru a facilita alunecarea ei spre apă. Frânghia legata de proră fu petrecută pe după o creangă solidă, urmând a fi trasă de cei trei bărbaţi. Când izbutiră să mişte mica ambarcaţiune câţiva centimetri, toţi trei lăsară să le scape un chiot de triumf.

Bill chiar o strigă pe Mary, care se ocupa în continuare de masă.

— Hei, Mary, priveşte!

Mary, aflată chiar în faţa peşterii, se uita în direcţia lor.

— Minunat! le strigă ea. Cât aţi reuşit s-o mutaţi?

— Vreo zece centimetri, răspunse Steve, după ce examină urma cu un ochi de expert.

— Dacă izbutiţi s-o mai mişcaţi încă pe atât, puteţi veni la masă.

Cei trei se reapucară de munca lor titanică. Se încordară din nou, iar canoea tremură uşor, înainte să lunece încă puţin.

Ocupaţi cu munca, niciunul nu observase ameninţarea ce-i pândea dinspre apă. La suprafaţa ei tocmai se ridicase un crocodil, deranjat de vocile lor. Nu i se vedeau decât ochii şi vârful botului, în timp ce se apropia de mal.

Din nou, cei trei prinseră să tragă de frânghie, iar barca se mai mişcă puţin spre apă. Pedro, încântat de reuşita lor, îi strigă lui Mary:

— Dacă n-o urnim cu încă cinci centimetri, nici nu merită să mâncăm.

Cuvintele sale se apropiau primejdios de mult de adevăr, deşi încă nu o ştia. După viteza cu care se apropia crocodilul, era posibil ca cei trei bărbaţi să nu mai apuce să mai mănânce deloc, ci să devină ei înşişi hrană. Crocodilul continua să se apropie nevăzut. Felul în care cei trei bărbaţi continuau să se mişte era o dovadă că habar nu aveau de ameninţarea care-i pândea.

Mary se opri din treabă cât să se uite în jos spre ei.

— Văd chiar de aici cum se mişcă.

În acel moment crocodilul ajunsese la mal. Spatele îi ieşise din apă. Cu toate astea, cei trei îşi continuau senini treaba. După ce se încordară din nou, era limpede că de-acum puteau lansa canoea

fără mari probleme. Bill fluieră vesel, Steve începu să râdă încântat, iar Pedro mulţumi zeilor.

— De acu' e o nimica toată, rosti Steve.

Chiar în timp ce vorbea, se auzi foşnetul apei atunci când crocodilul ieşi pe mal.

Mary fu prima care auzi acel sunet. Ridică privirea şi văzu primejdia. Fără să mai stea pe gânduri, strigă:

— Crocodilul!

Distras de acel sunet neaşteptat, crocodilul se întoarse spre ea şi deschise larg botul, arătându-şi colţii fioroşi. Această intervenţie salvă viaţa celor trei, care alergară înapoi la adăpost chiar la timp.

Rămas fără pradă din cauza ţipătului lui Mary, crocodilul se luă după cei trei oameni până la picioarele stâncii în care era scobită peştera. Bill se întoarse ca să privească în ochii roşii ai bestiei. Ajunseseră într-un impas. Cei patru oameni micşoraţi se aflau în faţa peşterii, iar crocodilul, chiar dedesubt.

— Bună companie avem, murmură Steve nemulţumit, tocmai când eram gata să plecăm de aici.

Dându-şi seama că trebuiau să scape cumva de acel intrus înainte să-şi poată continua treaba pe malul râului, cei patru se porniră să arunce cu pietre spre crocodil. Se părea că reptila avea de gând să rămână acolo la nesfârşit. Bill, furios, luă o ramură pe care o aprinse, gata s-o arunce în capul crocodilului. Apoi îi veni o idee mai bună.

— Aş vrea să fi avut mai mult lemn de foc, rosti.

Steve îi arătă spre stiva de vreascuri pe care le culeseseră. În clipa aceea se afla chiar sub ei, la baza stâncii, în spatele picioarelor dindărăt ale crocodilului.

— Serveşte-te, îi răspunse acesta. Uite colo stiva.

Bill ignoră ironia lui Steve şi se întoarse spre Mary.

— Ai vreo idee?

Mintea lui Mary lucra cu repeziciune. Cercetă cu grijă distanţa dintre capul crocodilului şi vreascurile adunate acolo. Apoi răspunse:

— Crezi că ai putea să te duci după lemne dacă i-aş abate atenţia asupra mea?

Îşi ilustră ideea lăsându-se în jos spre crocodil şi fluturându-şi braţele în direcţia lui.

— Scumpo, îi zise Bill plin de încântare, încep să-ţi admir mintea de savant.

Steve şi Pedro îi urmăreau pe cei doi cu răsuflarea tăiată. Mary începu să coboare pe stâncă, chiar în faţa crocodilului, agăţată de nişte liane. Cu Bill în frunte, cei trei bărbaţi coborâră pe mal, după lemnele de foc.

— Nu te lăsa prea jos! strigă Bill.

— Ia lemnele alea! răspunse Mary.

Mary continuă să se lase în jos până când ajunse aproape de capul crocodilului. Acolo, începu să urle la el şi să dea din braţe, făcându-l să deschidă gura şi să încerce s-o înhaţe.

Cei trei bărbaţi reuşiseră să se strecoare până în spatele crocodilului neobservaţi, de unde luară vreascurile adunate, cu care urcară înapoi în peşteră, fără niciun fel de probleme.

Când Mary îi văzu întorşi în peşteră, începu şi ea să urce pe liană, ajuntându-se şi de mâini, şi de picioare. Bill, care o aştepta pe margine, o ajută să se salte înapoi în peşteră.

Imediat ce o văzu în afara primejdiei, îi zise încântat:

— Bate palma!

— Să ştii că o bat, răspunse ea râzând.

Imediat îşi întoarseră atenţia asupra focului, care ardea vesel. Cu ajutorul unor beţe mai lungi, omuleţii îl împinseră cu grijă până la marginea peşterii.

— Trebuie să fim foarte atenţi, îi preveni Bill pe ceilalţi, pentru că nu mai avem şi alte lemne la dispoziţie ca să încercăm din nou.

Ceilalţi încuviinţară. Bill măsură cu grijă distanţa, apoi, când fu mulţumit de rezultat, le zise:

— E tocmai bine. E momentul să-l alungăm.

Cei patru împinseră vreascurile aprinse peste margine, drept în capul crocodilului. Atunci când simţi arsura, bestia nu mai stătu pe gânduri, ci se întoarse şi plecă de acolo. Omuleţii începură să chiuie de bucurie.

Acum, că scăpaseră de primejdie, gândurile tuturor se întoarseră la barcă, dar Mary nu le permise să plece din peşteră înainte să mănânce pe săturate.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

CU BURŢILE PLINE ŞI CU GUSTUL VICTORIEI ÎNCĂ PE BUZE, cei patru oameni se apucară plini de râvnă de muncă. Pentru prima dată vedeau o licărire de speranţă. Ca toţi oamenii ajunşi la liman după multe peripeţii, începură să discute despre toate lucrurile măreţe pe care le puteau realiza.

Steve privi amuzat spre apă, în locul în care se scufundase crocodilul, şi rosti:

— Nu era mare lucru de capul lui, nu?

— Sigur că nu, încuviinţă Pedro. N-o să mai treacă pe aici multă vreme.

Bill, care trăgea de frânghie, privi speculativ la ambarcaţiune.

— Ştiţi ce cred? le zise. Cred că, după ce o lansăm la apă, ar fi bine să-i punem o pânză şi să-i facem o cârmă. Atunci am putea merge absolut oriunde.

Până şi sardonicul Steve era plin de entuziasm.

— Să vă spun ce cred eu, interveni. Uite, bucăţile astea de bambus sunt destul de dure. Dacă le acoperim cu nămol şi apoi le coacem, putem să facem din ele un boiler. Pun pariu că am putea face un motor cu aburi şi, dacă construim nişte zbaturi…

Bill şi Pedro dădeau din cap de parcă sugestia lui Steve nu numai că era excelentă, dar şi uşor realizabilă. Din păcate, se dezmeticiră imediat din visare atunci când auziră limpede lătratul unui câine. Entuziasmul fu imediat înlocuit de frică.

Bill Stockton lăsă frânghia şi se îndrepta spre poteca ce ducea spre tabăra lui Thorkel. Steve şi Pedro se duseră la peşteră, unde-i aştepta Mary, ca să se pregătească din nou de fugă.

În cele din urmă Bill dădu peste doctorul Thorkel. Acesta îşi extinsese căutările prin junglă. Îl luase cu sine şi pe Paco, câinele lui Pedro, prins în lesă. Pe umăr avea petrecută cureaua de la cutia

de specimene, iar într-o mână ducea puşca. În acel moment îl îmboldea pe câine să ia urma stăpânului său după miros. Era evident că avea de gând să-i vâneze pe cei patru omuleţi ca pe iepuri.

Inginerul strânse din dinţi.

Thorkel continua să cerceteze desişurile, fără a fi conştient de prezenţa celor patru în apropiere.

Însă Paco nu putea fi păcălit prea lesne. Continua să tragă de lesă, dorind să îndrepte paşii lui Thorkel spre malul râului. Doctorul simţi că Paco dăduse peste ceva, aşa că îl eliberă din lesă şi îşi pregăti puşca.

Bill se retrase şi reveni alături de prietenii săi, în timp ce Paco continua să-i caute. Ajuns înapoi în peşteră, Bill află că primul impuls al celorlalţi a fost să se ascundă în adâncul ei. Pedro însă simţise primul primejdia unui astfel de plan.

— Nu, nu, se opuse el imediat. Paco ne-ar urmări chiar şi aici.

Bill era de acord cu el, aşa că o prinse pe Mary de mână şi, urmaţi de ceilalţi, coborâră pe mal, lângă canoe, ascunzându-se într-un petic de iarbă deasă. Imediat ce se adăpostiră, priviră înapoi spre micul lor paradis. Însemnase aşa de mult pentru ei, iar acum era totul pierdut.

Priveau disperaţi la canoea ce era gata pentru a fi lansată la apă, la malul semicircular, la marginea junglei şi la micul petic de iarbă apărut în mijlocul acelei întinderi de nisip alb.

Thorkel semăna într-adevăr cu un ciclop din miturile greceşti. Avea arma în poziţie şi degetul pregătit pe trăgaci. Câinele, lătrând fericit, sări pe mal şi începu să adulmece aerul.

Văzându-l pe Paco, încercară să se ascundă mai bine în iarbă, apoi îşi adunară curajul şi, forţaţi de împrejurări, se retraseră în desişul din apropiere.

Thorkel era aşa de aproape de ei, încât umbra lui ajunsese să-i ferească de soarele nemilos al amiezii. Era vioi şi vesel, gata să lase câinele să-l conducă la pradă.

Paco simţi că Pedro şi ceilalţi se aflau în peticul de iarbă şi, fără să ştie că-şi trăda stăpânul, începu să latre surescitat. Thorkel înţelese imediat ce se întâmpla, aşa că se apropie de locul cu pricina.

În timp ce primejdia se apropia cu paşi mari de ei, cei patru încercau cu disperare să se îndepărteze. Paco, vesel, continua să latre, pe jumătate speriat, pe jumătate încântat. Era aproape de Pedro acum, iar cei patru căutau să-l liniştească şi să-l alunge de acolo.

Pedro îi şopti:

— Fugi! Fugi de aici!

Câinele se mulţumi să dea din coadă şi să latre mai departe. Pedro se decise. Era gata să facă sacrificiul suprem pentru noii săi prieteni.

— Staţi aici, le zise celorlalţi. Paco o să vină după mine.

Bill dădu să-l oprească, însă Pedro, după ce-şi fluieră câinele, o luă la fugă în junglă. În acest răstimp, Thorkel se chinuia să iasă din desişuri pe malul râului. Se opri o clipă ca să-şi dea seama de unde se auzea acum lătratul câinelui.

Acesta ezită o clipă, hămăi, apoi se luă după Pedro.

Thorkel se afla acum chiar pe malul râului, căutând din priviri câinele, care urca panta domoală a stâncii de unde se revărsa cascada mică.

În cele din urmă Paco se opri şi se aşeză pe coadă, privind în sus spre locul în care Pedro se refugiase, într-o mică spărtură în stâncă. Dintre rădăcinile sub care se ascunseseră, Bill, Mary şi Steve se bucurau că eforturile lui Pedro de a-l păcăli pe Thorkel avuseseră succes.

Micul indian se uita acum în direcţia savantului nebun. Acesta, obosit de mers, se aşezase chiar pe stânca ce le oferise adăpost. Pe când privea în jur, observă deodată canoea.

Uitând de oboseală, se apropie de ea, însă atenţia i se abătu asupra peticului de iarbă. O parte dintre fire erau culcate la pământ, iar altele,

îndoite, arătând limpede încotro fugiseră cei patru omuleţi.

Bill Stockton, văzând primejdia, îşi îmboldi prietenii să se ascundă mai bine pe sub rădăcini. Pedro era şi el conştient de pericolul ce-i pândea pe ceilalţi, în pofida eforturilor sale. Ca atare, ieşi pe micul platou stâncos, în plină vedere, şi strigă cât putu de tare:

— Paco! Aport!

Thorkel înţepeni auzindu-i glasul. Se întoarse şi-şi zări servitorul, aflat pe marginea acelui platou stâncos, gata parcă să se arunce în apă. Mulţumit de ţintă, ridică puşca.

Ascunsă în iarbă, Mary îşi acoperi ochii cu braţul, în timp ce Bill îşi frângea mâinile din cauza neputinţei sale. Steve blestema în barbă. Imediat se auzi o bubuitură.

Mâinile lui Pedro se ridicară deodată, iar indianul căzu în apă, cu pieptul zdrobit de glonţ. Zbaterea din apă le spunea tuturor foarte clar că crocodilii, care simţiseră sângele proaspăt, se avântau acum la ospăţ.

Thorkel, mulţumit că-şi nimerise ţinta, cobori puşca şi se apucă s-o încarce din nou. Paco era cel mai tulburat, dintre toţi, de ceea ce se petrecuse. Scânci, apoi sări în apă după stăpânul său.

Ceilalţi trei se afundară şi mai mult între rădăcini, copleşiţi de oroare. Acum, că mai scăpase de unul dintre ei, Thorkel se apucă să-i caute din nou pe ceilalţi. Ştia că numai glasul său avea să-i sperie de moarte, motiv pentru care le şi zise:

— Ştiu că sunteţi aici. Mai bine aţi ieşi la iveală, ca să nu mai trebuiască să stau să vă caut eu.

Ştiind ce-i aştepta, Bill şi ceilalţi n-aveau de gând să se arate la faţă. Rămaseră ascunşi, aşteptând să vadă ce intenţiona să facă Thorkel. Atenţia acestuia însă fusese atrasă de canoe.

— Câtă ingeniozitate, murmură el cuprins de admiraţie. Mă faceţi să mă simt tare mândru de voi.

Îşi puse cutia de specimene la marginea peticului de iarbă şi se apropie de canoe. Cu un râs răutăcios, împinse ambarcaţiunea pe apă, observând-o cum se îndepărta, dusă de curent. Cei trei omuleţi priveau scena cu ochi îngroziţi, văzând cum şi ultima lor şansă de a se salva dispăruse.

Convins că cei trei se ascundeau în peticul de iarbă, Thorkel începu să răscolească printre firele ţepoase, căutându-i.

— Aşadar, sunteţi hotărâţi să staţi ascunşi, da? mugi el.

Neprimind niciun răspuns, Thorkel scoase din buzunar o cutie de chibrituri. Acest gest reuşi să bage groaza în cei trei omuleţi.

Doctorul aprinse un chibrit şi dădu foc peticului de iarbă. Deşi iarba nu era tocmai înalta, totuşi acest incendiu în miniatură era un mare pericol pentru omuleţii miniaturali. Atunci când fumul ajunse la nările lor, Bill, Mary şi Steve începură să tuşească, sufocaţi.

Thorkel, care urmărea cu atenţie micul lui incendiu, îşi pregăti puşca, gata să-i împuşte fără milă pe cei trei fugari.

Bill o prinse pe Mary de mână şi începu să alerge prin iarbă, cu Steve pe urmele lor. Înaintea lor se ridica, imens, un obiect ciudat. Cutia lui Thorkel.

— O să-l păcălim pe bătrân, rosti Bill. Asta-i ascunzătoarea ideală.

Sări pe o piatră din apropiere, făcându-le semn şi celorlalţi să vină după el. Apoi deschise capacul cu ajutorul spadei, ajutându-i pe ceilalţi să se refugieze înăuntru.

Cutia avea mai multe găuri în ea pentru ventilaţie, aşa că se postară în dreptul lor ca să-l poată urmări pe Thorkel. Acesta semăna cu un diavol, aşa cum se cocârjase alături de iarba în flăcări. Pe chipul lui nu se zărea urmă de remuşcare pentru cele două crime pe care le comisese. Tot aşteptând ca iarba să fie consumată

de incendiu, observă la capătul ei cutia pe care o trântise acolo, aşa că se repezi s-o salveze.

După aceea, se aşeză pe o piatră cu cutia în poale, gata să admire focul pe cale să se stingă. Avea puşca pregătită, gândindu-se că cei trei supravieţuitori aveau să fie alungaţi de fum şi foc din ascunzişul lor. Mormăia în surdină blesteme şi încurajări în timp ce-şi pândea victimele.

Bill, Mary şi Steve nu se amuzau deloc de ironia acelei situaţii. Se chinuiau din greu să-şi stăvilească accesele de tuse, ca să nu se dea de gol.

Acum, că scăpaseră de foc şi fum, erau paralizaţi de teamă ştiind că în cutia aceea nu erau în niciun caz în siguranţă.

În cele din urmă, când peticul de iarbă arse tot, până când nu mai rămăsese din el decât o zonă calcinată ce încă fumega, doctorul Thorkel blestemă supărat şi apoi rosti cu ciudă:

— Sper că au ars de vii. Aşa le trebuie. Satanas a rămas fără mâncare, dar pe mine mă încântă situaţia asta. O să le caut oasele mâine dimineaţă, când se răceşte pământul.

CAPITOLUL DOUĂZECI

NOAPTEA TROPICALĂ SE LĂSĂ DEODATĂ. Ziua fusese foarte lungă pentru cei trei supravieţuitori ai experimentului lui Thorkel. Când se gândeau la orele scurse de la deşteptare, li se părea aproape ireal cât munciseră ca să facă rost de mâncare, să lase canoea la apă, lupta cu crocodilul, plus fuga lor din calea lui Thorkel, incendiul, fără a mai pune la socoteală grozăvia faptului că fuseseră martori la moartea lui Pedro.

Acum trebuiau să se oţelească pentru noul conflict cu Thorkel, pe propriul lui teren, din care evadarea avea să se dovedească acum de două ori mai dificilă.

În clipa în care savantul intră în casă, aprinse lumina, puse puşca pe un scaun şi cutia pe masă.

Gândul că reveniseră din nou acasă la Thorkel fusese acceptat cu sentimente amestecate de către cei trei eroi. Steve Baker era resemnat, acceptând cu calm orice avea să se întâmple cu el. Încă nu reuşise să se decidă ce ar fi preferat mai mult, cloroformul, ca în cazul doctorului Bulfinch, sau un glonţ, asemenea lui Pedro.

Mary uitase cu totul de educaţia sa academică şi redevenise o simplă femeie care avea nevoie de ajutorul şi suportul bărbatului ei. Bill Stockton simţea dependenţa celorlalţi şi se străduia să se ridice la înălţimea sarcinii ce-i revenise.

În acel moment aştepta cu sufletul la gură ca Thorkel să deschidă cutia, cei trei rămânând astfel la mila lui. Cum însă doctorul nu avea habar că cei trei se aflau acolo, nu avea niciun motiv s-o deschidă. Toţi trei parcă se lipiseră de găurile de aerisire, prin care priveau la ce se petrecea înaintea lor. Rapoartele lor şoptite treceau de la un punct de observaţie la altul.

Bill Stockton îl privea pe Thorkel cum tocmai îşi lua dintr-un dulap ceva de mâncare. Puse merindele pe colţul mesei, iar Bill putu vedea că

gustarea doctorului era formată doar din nişte pâine uscată şi legume.

Atunci când Thorkel se aşează la masă, Mary şi Steve se înghesuiră să privească şi ei pe gaura lui Bill. În timp ce cu o mână mânca, cu cealaltă ridicase carnetul de însemnări şi-l deschisese în faţă, gata să mai noteze ceva, probabil referitor la întâmplările acelei după-amiezi.

Bill, Mary şi Steve se lăsară jos în cutie atunci când observară că aceasta stătea pe un colţ al altui carnet de însemnări, pe care doctorul îl căuta. Acesta, când îl descoperi, împinse cutia cât colo, făcându-i pe cei trei oameni dinăuntru să se dea de-a rostogolul în interiorul ei. Bill a fost primul care şi-a revenit şi s-a instalat la locul său de observaţie, aflat la doar un sfert de metru de capul doctorului. Cum lumina cădea în plin pe o lentilă a ochelarilor, acesta semăna intr-adevăr cu un ciclop.

Lui Bill i se părea aproape inevitabil să rămână descoperiţi. Cum doctorul nu se aştepta în niciun caz să fie ceva în cutie, nici măcar nu-i dădu atenţie. Imediat ce-şi începu însemnările, doctorul se apucă să caute altceva de pe masă.

În cele din urmă trase mai aproape o farfurie de lut pe care se vedea o bucată de friptură, din care începu să muşte cu pofta unui animal sălbatic. Cu gura plină, Thorkel îşi continuă căutările cu ambele mâini.

Bill şi ceilalţi se simţiră scuturaţi de fiori de spaimă atunci când doctorul ridică, în cele din urmă, şi cutia în care se aflau. Erau siguri că aveau să fie descoperiţi. Dar nu, doctorul trânti cutia cu furie şi îşi continuă căutarea. Din nou cei trei fură azvârliţi de-a berbeleacul. Cum se ridicară, începură să se caute de vânătăi sau oase rupte şi, când se convinseră că erau nevătămaţi, îşi reluară fiecare posturile de observaţie.

În cele din urmă, Thorkel mută câteva cărţi din locurile lor şi le aşeză peste capacul cutiei lor. Descoperind o foaie de hârtie, Thorkel o cercetă cu

atenţie, apoi îşi continuă căutarea în celelalte colţuri ale camerei, în care se afla împrăştiat echipamentul său ştiinţific.

Câteva minute mai târziu se văzu nevoit să renunţe. Se ivise ceva mult mai important. Mary, la postul ei, le şopti ceva şi celorlalţi, care veniră alături. Îl văzură pe Thorkel privind cu atenţie cadranul unui indicator aflat lângă uşa camerei de radiaţii. Indiferent despre ce era vorba, Thorkel părea oarecum tulburat, aproape imediat îndreptându-se către uşa din spate. Înainte să iasă la gura minei, aprinse lumina şi lăsă uşa deschisă.

— Asta-i ocazia pe care o aşteptam, strigă Bill. Îi trebuie aproape un sfert de ceas ca să scoată aparatul acela din mină, să-l regleze şi apoi să-l coboare iar în adânc.

Mary şi Steve încuviinţară şi se apucară pe loc să împingă capacul. Dar, cu toate cărţile acelea înghesuite deasupra, nu aveau suficientă putere să-l urnească. După ce se odihniră câteva secunde preţioase, îşi încercară puterile din nou, dar fără niciun succes.

În timp ce Mary ţinea sub observaţie uşa deschisă, Steve şi Bill ţinură un scurt sfat de război. Mary îl văzu pe savant la gura minei, cum tocmai ridica acel „concentrator” ciudat din adânc.

După a treia şi ultima încercare de a ridica acel capac plin de cărţi, de asemenea eşuată, Bill le zise:

— Va trebui să ne încercăm norocul cu gurile astea de ventilaţie.

Steve şi Mary încuviinţară la unison.

Bill îşi luă spada şi atacă cu furie una dintre găuri. Mary îşi continua veghea în timp ce Bill al ei se lupta să lărgească gaura cu ajutorul bucăţii lui de foarfecă.

— Mai repede, Bill, şopti înfiorată.

Bill râse încântat, apoi, după o ultimă împunsătură cu vârful armei sale, o strigă:

— Gata, vino.

Mary observă că gaura era acum suficient de mare ca să le permită să se strecoare prin ea. De altfel, ea a fost prima care a ieşit din ascunzătoare, urmată imediat de Bill şi de Steve. Scârţâitul lanţului de la gura minei le spunea că doctorul era încă ocupat.

Câteva clipe mai târziu, cei trei săriră de pe masă pe scaunul lui Thorkel, şi de acolo, pe podea. Apoi o porniră grăbiţi spre uşa pe care Thorkel o lăsase deschisă.

Steve şi Mary de-abia aşteptau să se vadă scăpaţi în curte, însă Bill părea să ezite în urma lor. Mary se întoarse spre el şi-i şopti:

— Haide, Bill. Hai să fugim înainte să se întoarcă.

În timp ce Mary discuta cu Bill, Steve făcea de pază lângă uşă. Apoi începu să-i facă şi el semne inginerului.

— Asta-i ocazia cea mai bună, adăugă Steve.

Bill însă scutură din cap. Mary şi Steve îl priveau uluiţi.

— Ce naiba ai păţit? se supără Steve.

— Doctorul Bulfinch şi Pedro, ei au refuzat să mai fugă, nu? Ei bine, aici mă opresc şi eu, insistă Bill.

— Şi ce-ai de gând să faci? întrebă Steve scuturând din cap şi făcându-i semn lui Mary că Bill o luase razna, după câte înduraseră.

Cu toate astea, Mary nu părea să fie de acord cu Steve. În acel moment se uita cu o admiraţie mută spre Bill.

— O să-l ucid eu cumva, le zise el. Oricum, eu, unul, am terminat cu fuga. Îşi aminti însă deodată de Mary, care urma să rămână doar cu Steve, dar, în loc să permită acestui gând să-l abată de la planul său, se întoarse spre acesta şi-i zise: Să ai grijă de ea, bine, Steve?

Mary, în loc să-i mulţumească pentru grijă, avea propriile-i păreri în privinţa acestei chestiuni.

— Nu poţi de unul singur, Bill, îi zise. Aşa că rămân şi eu cu tine.

Se îndepărtă de Steve şi se poziţionă alături de Bill. Steve îi privi pe amândoi o clipă, apoi, oftând resemnat, rosti:

— Doar nu credeţi că o să plec de unul singur, mai ales la mărimea actuală, nu?

O clipă mai târziu, scârţâitul de afară încetă. Se părea că doctorul Thorkel îşi terminase ajustările şi cobora din nou aparatul în mină.

— Ce naiba facem mai întâi? întrebă Steve. Mary îl privea pe Bill ca pe un erou.

Stockton se postase în mijlocul încăperii şi privea cu atenţie în jur. Cu mâinile în şolduri, se gândea cum ar fi putut să-i vină de hac doctorului. În cele din urmă, fluieră uşor şi se întoarse spre ceilalţi.

— Cred că ştiu, le zise, arătând spre puşcă.

Aceasta rămăsese uitată pe un scaun şi ţeava îi era îndreptată spre patul savantului. Bill se îndreptă spre scaun şi, din câteva mişcări agile, reuşi să se urce pe el.

Se apropie de ţeava lungă, o privi cu atenţie, apoi scoase spada improvizata, folosindu-se de ea ca de o pârghie ca s-o mute puţin. Steve şi Mary veniră după el.

— Să-mi aduceţi câteva cărţi de pe masă, le zise el pe un ton ce nu admitea replică.

Steve îi urmă instrucţiunile, aducându-i lui Bill cărţile, iar acesta le aşeză sub ţeava puştii. Mary începu să tragă de ea, căutând s-o îndrepte cât mai mult spre pat. La un semn al lui Bill, Steve se urcă iar pe scaun, gata să-i ajute.

— Fii amabil şi încearcă s-o potriveşti pe ţintă, bine?

— Care ţintă? se interesă Steve.

— Perna, răspunse Bill.

Steve se urcă mai întâi pe trăgaci, apoi încălecă ţeava, privind cu grijă în lungul ei. Bill şi Mary

stăteau de-o parte şi de alta, gata s-o mişte în conformitate cu indicaţiile lui.

Steve le semnala cu mâinile cum să mute ţeava astfel încât să ţintească exact perna.

— Un pic mai sus, le strigă Steve. Acum un picuţ la dreapta. Auzi, Bill, rosti în cele din urmă, ce te face să crezi că de cum o să vină o să se şi culce?

Bill nu putu răspunde pe loc, din cauză că încă mai gâfâia din cauza efortului depus.

— N-ai văzut cât de obosit părea? Ascultă la mine, e somnoros rău. Sigur se culcă imediat ce se întoarce.

— Sper să ai dreptate, răspunse Steve. Staţi aşa, gata, ţinta e chiar urechea lui stângă!

Acum, când terminaseră partea cea mai grea, cei trei complotişti se întoarseră spre uşă şi spre marele lor adversar. Doctorul Thorkel tocmai lega mânerul troliului cu o bucată de frânghie. Cum îşi termină treaba, oftă obosit şi o porni înapoi spre casă.

În timp ce Steve urmărea paşii uriaşului, Bill tocmai lega trăgaciul cu o sfoară. O încercă cu grijă, privind cu atenţie cum se ridica cocoşul puştii sub acţiunea braţelor sale puternice. Imediat, Bill şi Mary se prinseră de sfoară şi împreună săriră de pe scaun. Nici n-atinseră bine podeaua cu picioarele goale, că se şi ascunseră într-un colţ, desfăşurând firul de sfoară în spatele lor.

Steve îşi ocupase deja postul de observaţie din spatele micului suport plin cu eprubete. De acolo îl putea urmări foarte bine pe Thorkel intrând în casă şi prăvălindu-se apoi în pat. Când savantul nebun avea să se întindă, le putea face semn, iar Bill şi Mary aveau să tragă. Podeaua începu să tremure uşor atunci când Thorkel urcă treptele din spate, păşi în cameră şi se opri chiar lângă uşă. Din posturile lor de observaţie, cei trei omuleţi îi urmăreau fiecare mişcare în parte.

Aparent mulţumit de cum decursese operaţiunea de la mină, doctorul Thorkel traversă încăperea, se aşeză pe marginea patului, apoi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe un căscat. Bill Stockton îl analizase bine pe savant. Era obosit după munca din timpul zilei şi în mod evident se dezobişnuise să mai meargă atât prin junglă.

Se auzi un bocănit puternic atunci când Thorkel îşi scoase o gheată. Imediat urmă şi a doua. Instinctiv, Bill şi Mary strânseră mai bine în mâini sfoara legată de trăgaci.

Şi Steve Baker părea cuprins de surescitare, căci ridică deodată mâna deasupra capului, gata să dea semnalul care avea să-l distrugă pe uriaşul lor duşman. Bill şi Mary îi urmăreau mâna cu atenţie. Mary tremura de aţâţare, iar Bill se văzu nevoit s-o mângâie uşor ca s-o mai domolească.

Sfoara legată de trăgaci era bine întinsă, iar cei doi de-abia aşteptau să tragă de ea, dar, cum nu exista decât un singur glonţ pe ţeava, nu-şi puteau permite să-l irosească.

Doctorul Thorkel se mişcă în celălalt capăt al camerei. Era evident pentru oricine că de-abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Protestul arcurilor de la pat le spuse că se pregătea pentru cel din urmă somn al său. Braţul lui Steve începu să se lase în jos, semnalându-le astfel că Thorkel tocmai se întinsese.

Nervii celor trei erau întinşi la maximum. Bill şi Mary începură să tragă cu nădejde de sfoară. Însă Steve începu să dea din braţe, încercând să-i oprească. Bill şi Mary îşi încetară imediat acţiunea.

Când umerii aproape că atingeau salteaua şi capul era la un centimetru de pernă, Thorkel se răzgândise deodată. Se ridicase şi, vârându-şi picioarele în nişte papuci din pai de orez, se îndepărtase iar de pat.

Cei trei rămaseră fără suflu atunci când îl văzură pe Thorkel revenind la masa de lucru. Steve Baker,

care acum era cel mai aproape de nebun, încerca să mimeze acţiunile lui Thorkel pentru Bill şi Mary. Din păcate, suspansul se dovedi prea mult pentru cuplul care avea în grijă puşca. Ieşiră amândoi din ascunzătoare ca să poată vedea mai bine ce anume se petrecea.

Fără voie, făcură podeaua să scârţâie, deşi greutatea lor era aproape nesemnificativă, iar Thorkel, auzind acel zgomot neobişnuit, ridică imediat privirea. Bill, Mary şi Steve se retraseră precauţi în ascunzătorile lor.

Thorkel decise că imaginaţia îi juca feste, aşa că îşi întoarse atenţia asupra carnetului de însemnări. Din nou oboseala îşi spuse cuvântul şi, fără voie, începu să moţăie în scaun.

Bill o îmbrăţişă pe Mary când văzu ce face savantul. Era sigur că de acum avea să se întoarcă în pat, ca să poată dormi ca oamenii. Steve le surâdea celor doi, convins că Bill avusese dreptate.

Dar se pare că Thorkel avea alte gânduri. Dându-şi seama că somnul îl cuprindea tot mai mult în mrejele sale, se mulţumi să-şi scoată doar ochelarii şi să se aşeze mai bine în scaun. Era limpede că n-avea de gând să se mai urnească din locul în care se instalase.

Când savantul începu să respire regulat şi apoi să sforăie mulţumit, cei trei îşi dădură seama că se alesese praful de strategia lor. Ţinură sfat de război prin gesturi. Deciseră să mute puşca spre locul în care adormise Thorkel şi să încerce să-l împuşte acolo.

Când se porniră să-şi pună planul în aplicare, le deveni evident că n-aveau suficientă putere pentru a-l realiza. Când văzură că n-aveau nicio şansă să mute puşca din loc, încercară să facă un alt plan.

— E orb ca un liliac fără ochelari, le zise Bill. Imediat, cei trei se cocoţară pe masă, îndreptându-se spre tava în care Thorkel îşi pusese toate perechile de ochelari de rezervă.

— Dacă scăpăm cumva de ochelari, îşi dădu Mary cu părerea, atunci o să-i fie foarte greu să ne mai depisteze aici, în cameră.

— Exact, încuviinţă Steve.

Se proptiră cu toată forţa în tava cu ochelari şi, cu mult efort, reuşiră s-o împingă până la marginea mesei. Atunci Mary sări pe unul dintre scaunele goale, Steve se instală pe podea, iar Bill, rămas pe masă, începu să le paseze perechile de ochelari de rezervă.

După ce terminară, le traseră pe toate până la o gaură din podea, ascunzându-le acolo. Când terminară treaba, Bill stătu o clipă pe gânduri, apoi le zise:

— Au mai rămas cei pe care-i poartă. Trebuie să punem mâna şi pe ei.

Pentru Mary era o acţiune mult prea îndrăzneaţă, aşa că-l strânse pe Bill în braţe, spunându-i:

— Nu, Bill. Nu poţi să faci una ca asta. N-am de gând să te las.

— E prea târziu să mă mai opreşti acum, îi răspunse el cu blândeţe.

Mary continua să se agaţe cu degete febrile de el, însă inginerul se desprinse uşor, apoi porni să se urce iar pe masă.

În acel moment Thorkel dormea cu braţele întinse pe masă şi cu capul sprijinit de unul dintre ele. Mâna sa stângă atârna peste masă, iar ochelarii îi rămăseseră agăţaţi uşor de degete. Bill se duse până la margine şi, întins pe burtă, încercă să prindă ochelarii. Curând, însă, îşi dădu seama că din poziţia aceea n-avea nicio şansă să ajungă la ei. Sări de pe masă pe scaunul pe care dormea Thorkel şi, de pe marginea lui, constată că ajungea fără probleme la obiectul râvnit.

Însă chiar în momentul în care se pregătea să-i ia, Thorkel se mişcă în somn şi-şi ridică mâna pe masă. Bill îşi muşcă limba ca să nu înjure în gura mare, dar reuşi să se abţină. Începu să se caţăre la

loc pe masă. Ajuns sus, se piti după cutia în care stătuseră ascunşi, şi apoi, precaut, privi pe după muchia ei la chipul adormit al savantului.

Mâna întinsă a acestuia continua să ţină ochelarii. Bill privi spre Mary şi Steve şi le zâmbi. Mary avea chipul alb ca varul şi aştepta încordată. Bill ştia că, dacă nu izbutea în ceea ce-şi propusese, risca să piardă toată fericirea pe care i-o putea aduce viitorul. Porni la acţiune curajos, atent la chipul savantului.

Mary şi Steve îl urmăreau cu sufletul la gură. În cele din urmă Bill ajunse lângă ochelari, apoi trase brusc de ei, intenţionând să-i ia fără să-l trezească pe duşman.

În timp ce Thorkel începea să se trezească, Bill smulse ochelarii din mâna acestuia şi o porni cu ei spre marginea mesei, însă se răzgândi la timp şi se ascunse din nou în spatele cutiei. Doctorul Alexander Thorkel se deşteptă deodată. Clipi şi-şi privi mâinile, de parcă ar fi avut vedenii. Apoi începu să pipăie cu ambele palme masa, căutându-şi ochelarii.

Bill îl urmări pe savant o vreme, din spatele cutiei, apoi se lăsă peste marginea mesei spre Mary şi spre Steve, şi lăsă ochelarii să cadă pe podea. Steve făcu o încercare disperată să-i prindă din cădere, dar nu izbuti.

Thorkel auzi ochelarii căzând pe podea, dar nu putu localiza imediat acel sunet. Continuă să pipăie masa şi, pe jumătate ridicat din scaun, se apropie rapid de cutia în spatele căreia era ascuns Bill.

Mary, care privea totul cu spaimă, îşi pierdu cumpătul şi strigă:

— Sari, Bill! Sari!

Bill se lăsă să atârne o clipă în mâini de marginea mesei, înainte să aterizeze pe podea, chiar alături de ochelari. Cum îşi recăpătă echilibrul, alergă să se ascundă alături de Mary şi Steve.

Thorkel se ridicase de-acum în picioare. După ce auzise strigătul lui Mary, ştia că omuleţii se aflau în aceeaşi încăpere cu el. Era nebun de furie, dar, în timp ce-şi căuta ochelarii, începu să simtă şi frica. Acele creaturi deveniseră periculoase, iar în acele momente se simţea precum leul speriat de şobolan, sau ca elefantul terorizat de şoricelul care sta gata să i se urce pe trompă, gata să-l sufoce.

Mintea lui de savant îi spunea că omuleţii aceia urmau să fie mult mai periculoşi decât nişte şoareci.

— Aşadar, focul nu v-a venit de hac! mugi deodată Thorkel, sperând să bage spaima în ei. Aşa că v-aţi întors! Acum sunteţi aici!

Grăbindu-se să le taie orice cale de scăpare, Thorkel se împletici prin cameră până la uşa din spate. O închise bine, apoi se întoarse şi-şi rezemă spatele de ea. Acea mişcare din partea duşmanului uriaş era cu totul neaşteptată.

Bill se cutremură fără voie. Mary i se agăţase îngrozită de braţ. Spada aceea improvizată, pe care încă o mai ţinea în mână, era cu totul insuficientă în faţa furiei nebunului. Steve Baker cerceta încăperea, încercând să găsească un mijloc de scăpare, însă degeaba.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

CEI TREI OMULEŢI PRIVEAU SPERIAŢI la colosul care blocase uşa din spate. Thorkel îşi pierduse controlul. Nebunia reuşise să pună stăpânire pe intelectul lui, întunecând orice urmă de ardoare ştiinţifică.

Thorkel mijise ochii şi tuturor le era acum evident că vedea ceva, deşi doar ca prin ceaţă. Însă Thorkel ştia precis că cei trei omuleţi erau în încăpere şi că deveniseră la fel de primejdioşi ca nişte vipere. Cu toate astea, nu îndrăznea să le ofere o şansă să fugă de acolo, pentru că acest lucru n-ar fi făcut altceva decât să amâne primejdia.

Bill Stockton simţi primul că, pentru prima dată, omuleţii aveau mâna câştigătoare, iar Thorkel se afla în defensivă.

— L-am prins la înghesuială, rosti Bill tare. Cuvintele sale ajunseră imediat la urechile doctorului, dimpreună cu râsul nervos al lui Mary şi blestemele lui Steve.

— Aşadar, aţi îndrăznit să mă atacaţi! mârâi Thorkel. Ei bine, să ştiţi că aţi făcut o mare greşeală. Aţi înţeles? Acum sunteţi închişi în camera asta. N-o să mai ieşiţi de aici niciodată, pentru că tot o să pun mâna pe voi! Glasul puternic stârnea ecouri în cameră. O să vă găsesc! Mă auziţi? O să vă găsesc!

Imediat ce încuie uşa, Thorkel se îndepărta de ea. La început avansa încet, pipăindu-şi drumul, însă apoi, furios, începu să răstoarne tot ce nimerea în cale. Unul dintre scaune se răsturnă, iar savantul pe jumătate orb se împiedică de el şi căzu lat.

Aşchiile din scaunul făcut bucăţi îi intraseră lui Thorkel în palme şi obraji, însângerându-l. În furia lui, Thorkel îşi era singur cel mai mare duşman.

Bill, Mary şi Steve se ascunseseră sub masă.

— O să vă găsesc! urlă Thorkel, cu chipul alb ca varul, pătat de sânge. Iar, când o să pun mâna pe

voi, o să vă distrug. N-o să aştept să deveniţi şi mai primejdioşi. O să vă distrug chiar acum!

Bill, Mary şi Steve părăsiră adăpostul relativ al mesei în clipa în care savantul dădu peste ea, o prinse de un colţ şi o azvârli cât colo, împrăştiind în jur tot ce fusese pe ea.

Următorul în calea nebunului era scaunul pe care se afla puşca. Când doctorul îi simţi ţeava, o ridică de pe scaun cu satisfacţie. De-acum îşi pierduse cu totul capul, din dorinţa nesăţioasă de a-i ucide. Râmase în picioare în mijlocul dezastrului, clătinându-se ca beat, gata să omoare tot ce-i stătea în cale. În încăpere să lăsase o linişte de moarte. Thorkel ciulise urechile şi avea puşca pregătită. Nu putea însă să vadă bine, nu doar din cauza miopiei avansate, ci şi din cauza peliculei de sânge ce i se scursese de pe frunte.

Cu toate astea, era gata să tragă în direcţia din care avea să vină următorul sunet. Bill urmărea cu atenţie mişcarea pe care o făcea ţeava puştii în mâinile nervoase ale lui Thorkel. În clipa aceea se ascundea în spatele unei lăzi, din crăpăturile căreia mai ieşea încă la iveală hârtia de ambalaj.

Atunci când Thorkel se întoarse cu faţa spre ei, Bill dădu să se ascundă mai bine şi, fără voie, se frecă de o bucată de hârtie. Imediat se auzi un foşnet uşor. În alte circumstanţe, ar fi fost de-abia perceptibil, dar, cum Thorkel avea nervii încordaţi şi urechile ciulite, a fost suficient.

Degetul i se încordă pe trăgaci şi, fără să mai ridice puşca la umeri, trase în direcţia din care i se păruse că auzise sunetul. Întreaga încăpere se zgudui, parcă, din cauza acelei descărcări într-un spaţiu strâmt. Din fericire, cei trei omuleţi scăpaseră nevătămaţi.

Glonţul trecuse fără probleme prin partea de jos a uşii din spate, lăsând în urmă o gaură mărişoară, plină de aşchii. Imediat ce fumul se risipi, Bill şi Mary se ascunseră la umbra ghetelor lui Thorkel, în timp ce Steve, într-un avânt de curaj, se îndrepta

precaut spre gaura din uşă. După ce o cercetă cu atenţie, Steve le făcu semn tovarăşilor săi de suferinţă.

Ţinând-o pe Mary de mână, Bill o porni spre uşă, după ce privi în urmă spre doctor. Mulţumit că nu era o ameninţare directă pentru ei în acel moment, se apucară să examineze cu grijă noul mijloc de evadare ce le fusese oferit.

— Am un plan, le zise Bill la puţin timp după aceea.

— Sper să fie unul bun, răspunse Mary. Nervii mei sunt pe punctul de a ceda. Dacă mai trec prin alte patruzeci şi opt de ore ca cele din urmă, o să fiu tocmai bună de dus la balamuc.

Se strânseră la un loc şi începură să discute în şoaptă, în timp ce Steve smulgea aşchiile din gaură ca să o lărgească şi mai mult.

— Dacă izbutim să-l facem pe Thorkel să ne urmărească şi ne îndreptăm spre mină, poate că în cele din urmă o să cadă în puţ.

— Adică să-i întindem o cursă, cum fac africanii cu leii? se miră Mary. De ce nu? Hai să încercăm!

Acum, că ecoul împuşcăturii se dusese, Thorkel asculta cu atenţie la orice sunet, întrebându-se dacă reuşise să nimerească pe careva. La puţin timp după aceea se scutură uşor, recăpătându-şi parţial controlul. Începu să vorbească cu sine, însă cu glas tare:

— Te comporţi ca un dobitoc, un dobitoc orb!

Menţionând starea ochilor săi, îşi dădu seama ce avea de făcut mai departe. Începu să pipăie drumul spre tava pe care se aflau perechile de ochelari de schimb. Când descoperi că ochelarii dispăruseră, se mai domoli puţin.

— Aşadar, micuţii mei prieteni, chiar mi-aţi declarat război, nu?

Încă mai avea puşca în mână, dar, cum n-avea nicio şansă să găsească cutia cu cartuşe, arma devenise inutilă. Însă n-o aruncă, ci o prinse mai

bine de ţeavă, vânturând-o prin faţa lui ca pe o bâtă.

În timpul acestui interludiu, Bill, Mary şi Steve se ascunseseră din nou printre lucrurile împrăştiate pe podea. Thorkel pipăi masa răsturnată, apoi se lăsă în genunchi pe podea şi începu să-şi caute ochelarii. Continua să ţină puşca în mână.

Bill Stockton îşi dădu seama că, în câteva clipe, savantul nebun avea să dea peste ochelari, care se aflau la numai câţiva metri în faţa lui, la vedere. Dacă punea mâna pe ei, avantajul lor urma să fie redus la zero, iar Thorkel redevenea un adversar de temut. Picioarele goale ale lui Bill nu făceau niciun zgomot în vreme ce se îndrepta spre ochelari.

În timp ce Bill se apropia pe furiş, Thorkel îşi continua căutarea. Bill se repezi deodată înaintea lui, prinse ochelarii şi îi izbi cu toată forţa de piciorul mesei, spărgând, din păcate, doar o lentilă, nu pe amândouă. Thorkel auzi sunetul scos de sticla spartă şi repezi puşca în direcţia aceea, chiar în momentul în care inginerul scăpă ochelarii din mână şi se repezi la loc în ascunzătoarea lui.

Degetele lui Thorkel descoperiră ochelarii cu o lentilă spartă în câteva clipe. Savantul se ridică în picioare, îşi aşeză ochelarii sparţi pe nas şi apoi exclamă surescitat:

— Acum chiar că *puteţi* spune că semăn cu un ciclop, pentru că nu am decât un singur ochi bun!

Thorkel oferea o imagine de groază, fiind plin de sânge şi praf, cu ochii aprinşi de nebunie.

Savantul ridică masa şi începu să adune lucrurile de pe podea, aruncându-le pe masă şi reducând zonele în care cei trei s-ar fi putut ascunde. În timp ce lucra de zor, murmură suficient de tare cât să poată fi auzit:

— Curând, nu va mai fi niciun loc bun de ascuns pentru micile mele cobre.

După ce masa se umplu până la refuz, Thorkel se apucă să scotocească metodic în cealaltă parte a

camerei, întorcând cutiile şi ridicând patul ca să examineze lucrurile pe care le pusese la păstrare sub el. Bill Stockton îi urmărea cu atenţie toate mişcările. De-abia după aceea le făcu semn celorlalţi doi să iasă din ascunzătoarea lor, de lângă ghetele lui Thorkel, şi s-o pornească spre uşă.

— Am reuşit să-l băgăm în priză, le zise Bill. Acum însă trebuie să-l momim să iasă afară, în curte.

Mary strânse din dinţi, iar Steve încuviinţă.

Chiar şi cu un ochi bun, era evident că Thorkel habar nu avea pe unde se ascunseseră omuleţii. Cei trei se aflau lângă uşă şi-l priveau cum scotocea de zor lângă pat, chiar în cealaltă parte a încăperii.

Thorkel, când îşi dădu seama că nu se aflau acolo, dădu să se ridice în picioare. Cum planul lui Bill prevedea ca savantul să-i vadă fugind, ca să se ia după ei, strigă cât putu de tare:

— Afară, repede! Nu ne poate vedea. E chiar după pat!

Thorkel rămase nemişcat o clipă, încercând să-şi dea seama din ce parte răsunase glasul inginerului. În timp ce el încerca să-i localizeze, cei trei tocmai se chinuiau să treacă prin gaura lăsată de glonţ, numai că nu era o sarcină tocmai uşoară. Toga lui Mary se prinse într-o aşchie. Materialul se rupse atunci când Bill trase de el ca s-o elibereze. Când bucata de pânză rămase agăţată în uşă, Mary râse, apoi îi zise:

— După ce m-am plimbat goală prin peşteră cât mi s-a uscat toga, şi acum, că tot mi-am agăţat-o în aşchia aia, va trebui să mă iei de nevastă, Bill, ca să împiedici lumea să mă vorbească de rău.

— Dacă nu ne grăbim, o să ne transformăm în îngeri, răspunse Bill.

În spatele lui se auzeau deja paşii grei ai lui Thorkel. Uşa se deschise larg, iar zona de lângă gura minei fu scăldată deodată în lumină strălucitoare, aşa cum, de altfel, anticipase şi Bill.

Umbra lui Thorkel îi ascunsese temporar pe cei trei, care alergau spre gura minei, acoperită de o scândură subţire.

— Acolo jos! strigă Bill pentru Thorkel. E singura noastră scăpare.

Era singura ascunzătoare logică şi îl aducea pe savant acolo unde doreau ei. Ochiul bun al doctorului detectă imediat mişcarea de la gura minei, atunci când cei trei se cocoţară pe margine şi dădură să se ascundă printre crăpăturile largi ale peretelui de piatră.

Savantul se avântă după ei, dar când ajunse la gura minei se opri şi privi în jos după cei trei omuleţi. Nedorind să-i lase să scape, se întinse pe scândura şubredă, şi, ţinându-se cu o mână de frânghia groasă ce ajuta la scoaterea aparatului din adâncuri, se lăsă în jos, gata să-şi nimicească inamicii cu puşca pe care continua s-o ţină ca pe o bâtă.

Bill Stockton era singurul vizibil pe marginea de piatră aflată chiar puţin mai jos de gura minei, la un metru şi ceva de Thorkel. Acesta, când îl văzu, râse încântat şi, ridicând puşca, dădu să-l izbească cu ea. Bill reuşi să se ferească de lovitură. Din cauza mişcării prea ample pe care o făcuse, scândura pe care stătea întins doctorul cedă şi căzu sfărâmată în adâncul întunecat de dedesubt.

Din nefericire pentru cei trei omuleţi, Thorkel rămase agăţat cu o mână de funia ce susţinea aparatura din mină. Ca să se poată susţine mai bine, doctorul renunţă la puşcă, prinzându-se şi cu cealaltă mână de funia groasă şi încercând să se tragă afară.

Însă Bill Stockton profita de situaţie şi, ieşind pe margine, alergă spre frânghia care asigura troliul. Între timp, Mary şi Steve, agăţaţi bine de margine, îl priveau cu ură pe doctorul criminal. Când ajunse aproape de frânghie, constată că Thorkel aproape că izbutise să iasă şi în acel moment voia să pună laba pe el. Fără să mai stea pe gânduri, Bill îl

înţepă cu vârful ascuţit al spadei-foarfecă, făcându-l să-şi retragă mâna.

Bill o porni mai departe către mânerul troliului şi, folosindu-se de spada sa improvizată, se apucă să taie frânghia care-l bloca.

Realizând ce anume făcea Bill, Thorkel îşi dublă efortul de a ajunge la buza minei. Speriat că Bill nu avea să ajungă la timp să taie frânghia cu pricina, Steve decise să-i dea o mână de ajutor. Sări de pe marginea de piatră pe care stătea şi se agăţă de piciorul lui Thorkel. Acea greutate neaşteptată de pe picior îl zăpăci pe savant, care nu-şi mai putu coordona mişcările. Dorind să se agaţe de margine, savantul îşi făcu calculul greşit şi o rată la aproape zece centimetri.

Când Bill eliberă mânerul troliului, greutatea lui Thorkel pe cablu fu suficientă ca să-l trimită spre adâncul minei. Steve, dându-şi seama ce se petrecea, sări la timp înapoi pe marginea stâncoasă, agăţându-se bine de ea.

Thorkel pricepu imediat ce anume se întâmpla şi începu să urle de furie şi groază în timp ce se prăvălea spre abisul întunecat.

Urletele lui încetară brusc, o dată cu bufnitura înfundată ce ajunse până la urechile celor trei oameni aflaţi sus.

Bill, cocoţat pe margine, privea spre întunecime. Mary tocmai se chinuia să iasă la suprafaţă, urmată îndeaproape de Steve Baker, fericit că nu căzuse laolaltă cu savantul.

De acum scăpaseră, doctorul Ciclop murise!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

ÎN TIMP CE TOŢI TREI SE ÎNDREPTAU SPRE CASĂ, Steve întrebă:

— Şi acum ce facem?

— Ar fi bine dacă ne-am întoarce cumva la Iquitos, răspunse Bill.

— Credeţi că ne-am putea recăpăta vechile dimensiuni? continuă Steve cu întrebările. Bill dădu din umeri şi se uită spre Mary.

— Tu eşti savantul nostru, Mary, îi zise. Nu putem folosi maşinăria lui?

— Degeaba, răspunse Mary. Mecanismul ăsta e un condensator. Nu-i poate readuce pe oameni la dimensiunile lor normale. Bănuiesc că vom fi obligaţi să rămânem aşa până la sfârşitul vieţii. Gândeşte-te că vom putea face carieră la circ. Într-un fel sau altul, va trebui să ne întoarcem cumva în lumea civilizată.

— Aşa cum suntem acum? rosti mohorât Steve. E imposibil.

— Ia staţi aşa! îi întrerupse Bill. Am o presimţire. Mai ţineţi minte când l-am văzut prima dată pe Thorkel, imediat după ce ne-a micşorat?

— Da! Şi ce dacă? rosti Steve cu scepticism.

— Pe atunci nu încerca să ne omoare, deşi ştia că îl bănuiam încă de pe atunci că ar fi ucis-o pe Mira, menajera lui. Ştia că n-aveam nicio şansă să-l denunţăm şi că nu puteam spera să-l doborâm, sau, cel puţin, aşa cred că a gândit atunci.

— Tot nu înţeleg unde baţi, interveni Mary.

— Vreau să spun că pe atunci era interesat numai să ne măsoare şi să ne cântărească, reluă Bill. Însă, după ce l-a examinat pe doctorul Bulfinch, s-a transformat într-un criminal. De ce naiba oare?

— Bănuiesc că a intenţionat să ne ucidă chiar de la început, pentru că am încercat să-i furăm secretele, răspunse Steve.

— Poate, încuviinţă Bill. Dar la început nu părea chiar aşa de grăbit. Ştia că se putea descotorosi de noi oricând dorea. Numai după ce l-a examinat pe Bulfinch a descoperit ceva ce l-a făcut să dorească să ne căsăpească pe toţi, şi cât mai rapid.

Mary se opri din mers. Creierul său de om de ştiinţă prinsese să funcţioneze din nou la întreaga sa capacitate. Se temea însă să accepte explicaţia ce-i răsărise deodată în minte.

— De ce? Ce? bolborosi aproape fără voie.

— Mai ţineţi minte poneiul alb pe care l-am văzut în junglă, când ne făcuserăm tabăra în peşteră? Pedro a crezut că era Pinto, *însă animalul era prea mare.* Era vorba de un ponei albinos, ceva foarte rar întâlnit. Poneiul acela chiar era Pinto, care începuse să crească din nou.

— Şi noi creştem, rosti Mary. Asta era.

Cât timp vorbiseră se apropiaseră de treptele ce duceau la uşa din spate. Bill se apropie de prima dintre ele şi rosti:

— Mai ţineţi minte cum treptele astea ne ajungeau până la piept? Acum ne ajung până la genunchi şi nu mai avem niciun fel de probleme ca să le urcăm sau ca să le coborâm.

— Ai dreptate, răspunse Mary.

Steve era aşa de încântat la gândul că avea să revină la înălţimea sa normală, încât rămăsese practic fără grai.

— Sigur, continuă Bill. Asta-i ce-a aflat Thorkel atunci când l-a examinat pe Bulfinch şi ăsta-i motivul pentru care a încercat să ne omoare, înainte să ajungem din nou la dimensiunile normale. Cred că este un proces care se accelerează progresiv. În două săptămâni, sau poate chiar în zece zile, vom reveni la normal.

— E chiar logic, comentă Mary. Imediat ce forţa compresivă a radiumului a fost eliminată, am început să ne expandăm, încet, dar elastic.

Electronii revin la orbitele lor normale. Energia pe care am absorbit-o sub rază va fi eliberată în…

— Zece zile, suflă Steve. Apoi putem s-o pornim în josul râului din nou.

Trecu însă o lună până când toţi trei, reveniţi la dimensiuni normale, ajunseră în satul Iquitos. Vederea oamenilor, care nu mai erau uriaşi şi nu mai reprezentau niciun pericol, era extrem de plăcută. Indienii stăteau la umbra colibelor şi-şi scărpinau pişcăturile de ţânţari. Privind spre strada mare, Bill Stockton se întoarse zâmbind spre Mary.

— Arată bine, nu?

Steve Baker părea muncit de nişte gânduri nu tocmai plăcute.

— Trebuie să ne decidem dacă să povestim sau nu prin ce am trecut, rosti el. Pe de-o parte, am deveni celebri şi pozele noastre ar apărea prin ziare, dar, pe de altă parte, există riscul, destul de mare, să fim trimişi cu toţii la balamuc dacă am spune adevărul. Dacă nu l-am spune…

Se opri deodată, încordat ca un arc. De după o casă apăruse o pisică slăbănoagă. Nu semăna nici pe departe cu Satanas cea bine hrănită. Cu toate astea, Steve era gata să explodeze.

— Zât! strigă deodată, cu furie. Ei, rosti apoi spre ceilalţi, aţi văzut?

— Nu, murmură Bill, care de-abia aştepta ocazia s-o sărute pe Mary. Pleacă de aici. Repede. Şi în linişte.

Baker dădu din umeri şi se luă după pisică, cu o expresie care nu lăsa loc de îndoială în privinţa intenţiilor lui.

Bill o conduse pe Mary la umbra unei case, unde se aşezară pe o bancă rustică.

— O să-l pun pe Fred Harper să facă toate actele necesare ca să putem exploata mina de radium. O să însemne foarte mult pentru clinicile, sanatoriile şi laboratoarele tale. Însă n-o să te las să ai ceva de-a face cu ea până când nu petreci câţiva ani

buni în jurul lumii, alături de soţul tău, unde vei privi luna şi soarele şi stelele, ca să-ţi dai seama că, până la urmă, nu suntem tocmai mari.

— Mi se pare o idee foarte bună, mai ales dacă ştiinţa va avea ceva de câştigat după toate suferinţele prin care am trecut. Vom înfiinţa o fundaţie pentru cercetarea radioactivităţii şi o vom numi după doctorul Bulfinch, care s-a sacrificat pentru ştiinţă.

— Mai demult credeam că astea nu sunt decât vorbe goale, admise Bill, dar acum îmi dau seama că vorbeai foarte serios.

— M-am gândit chiar să-i spunem lui Steve că, dacă doreşte să spună prin ce am trecut, îi vom susţine declaraţiile. Cu însemnările lui Thorkel, experienţa mea şi radiumul din mină, cred că aş putea face şi eu câţiva omuleţi. Se întoarse ca să privească mai bine chipul lui Bill.

— Nu cred că vreau să mai văd vreodată ceva aşa de mic, răspunse el.

Mary începu să râdă. Apoi îl prinse de guler şi-l sărută apăsat pe gură.

— Om mare şi rău! Mă gândesc că o să vină cândva vremea în care vei fi încântat să ai câţiva omuleţi care să ţi se încurce printre picioare, nu crezi?

Bill roşi uşor atunci când pricepu aluzia.

— Mă rog, dacă aşa zici tu, răspunse el, după care o prinse în braţe şi o sărută cu foc.

Sfârşit

CUPRINS

CAPITOLUL UNU
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL UNSPREZECE
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL TREISPREZECE
CAPITOLUL PAISPREZECE
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ŞAISPREZECE
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
CAPITOLUL DOUĂZECI
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Table of Contents

CAPITOLUL UNU 2
CAPITOLUL DOI 9
CAPITOLUL TREI 17
CAPITOLUL PATRU 21
CAPITOLUL CINCI 29
CAPITOLUL ŞASE 34
CAPITOLUL ŞAPTE 42
CAPITOLUL OPT 52
CAPITOLUL NOUĂ 59
CAPITOLUL ZECE 68
CAPITOLUL UNSPREZECE 73
CAPITOLUL DOISPREZECE 83
CAPITOLUL TREISPREZECE 93
CAPITOLUL PAISPREZECE 102
CAPITOLUL CINCISPREZECE 108
CAPITOLUL ŞAISPREZECE 117
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE 123
CAPITOLUL OPTSPREZECE 130
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE 141
CAPITOLUL DOUĂZECI 147
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU 158
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI 165